

HVA MÅ GJØRES

nr 2-75 Kr. 5,- Avis til Norges Kommunistiske Studentforbund 2. årg.

tema: sosialistisk
valgforbund

AVISA TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Ansvarleg : Bernt Holtmark

Avisa kjem ut med 6 nummer i året.
Abonnementpris: 25 kroner.

ADRESSE:

Hva må gjøres, Boks 5628 Briskeby, Oslo 2

POSTGIRO: 2 23 26 43

Nei til klassesamarbeid

Førebuingane til 1. mai -arbeidar-klasses sin internasjonale kampdag er komen godt igang fleire stader. I Oslo er Fagleg 1. maifront skipa for å vidareføre tradisjonane frå 73 og 74.

I Oslo i fjor trygla og ba SV om å få vere med i Aspengreinane og Gjerderne sitt tog, og vart på det viset redningsplanken for DNA. Desse hadde jamvel byrja lufte tanken om å legge ned 1. maifronta. Og på Youngstorget smilte dei breitt og talte vidt om dei "to hovudstraumane i arbeidarrørsla".

Kva for "arbeidarrepresentantar" er DNA/LO-leiinga? Kven har til dømes studentane kjempa mot dei siste åra; kven var for EEC, kven sto bak Ottsenkomiteen, kven fremma "NY lov om lærarutdanning", kven vil legge om all høgare utdanning slik at ho passar betre for monopolkapitalen? - Når vi kjempar for høgare lån og stipend - kven er den direkte motstandaren?

Kvar einaste konkrete parole studentane har reist har stått i skarp motstrid til DNA sin folkefiendte politikk. DNA/LO-leiinga er sjølve delar av monopolborgarskapet i Norge.

Om dei skreik - Svarane til dømes på Universitetet i Oslo? Å jau då - det var løgn og illføre når kommunistane opplyste dei om tingingane mellom SV og DNA. Dei hylte opp og sa dei aldri ville gå saman med Aspengren. Dei protesterte vilt mot at dei sjølve ikkje fekk vere med på avgjerdsle. Men kva vart resultatet? Parola

om sovjetiske troppar ut av Tsjekkoslovakia var "uaktuell" - betre då å stå saman med NATO-forsvararane i DNA. Dei protesterte for heile verda, men følgde villig med på ferda.

Og i år? Medlemsmøte i USV sluttar mannjamnt opp om 1. maifronta i samarbeid med DNA. Har ikkje DNA avslørt seg enno meir som framste representanten for monopolkapitalen i Norge? Kva er grunnen til denne "kysse og klemme"-lina? Jau, det er Oslo faglege Samorganisasjon som står som arrangør. Og sidan Samorg omfattar alle fagorganiserte lyt SV finne sin plass i toget. Fagrørsla med stor F, seier dei, og vert alvorleg sosialistiske i maska.

Kva så med kommunistane? Er vi av prinsipp imot 1. maifronta i Samorgregi? NEI! Men det overordna spørsmålet er kva for politikk ein skal stå for. Ein lyt altså vurdere styrketilhøva i Samorg. I Oslo Samorg har DNA bukta og begge endane og når SV seier i sitt 1. mai-vedtak at "den politiske tendensen i vedtak fattet av Oslo Samorg" skal vere ramma kr og "feiringa" - da er dette å gje slep på einkvar politisk motseiing til DNA-leiinga. Ikkje nok med det, ei parole som "kamp mot klassesamarbeid" vert røysta ned på Oslo SV sitt medlemsmøte med 62 mot 48 røyster!

Eit stort Samorgtog 1. mai vil styrke DNA si stilling - dei veit å nytte ut eit slikt fikenblad i eiga vinning - på den andre sida vil eit lite Samorgtog svek-

kje DNA. Dette er politisk ABC.

Opp mot dette knefall for klassesamarbeidarane i DNA stiller Fagleg 1. maifront seg på klassekampen sin grunn. Fagleg 1. maifront fremmer og stør konsekvent arbeidsfolk sine krav og rettar seg skarpt mot DNA/LO-leiinga, mot monopolkapitalen og all imperialism. Organiseringa av Fagleg 1. maifront baserer seg på mobilisering av arbeidarar, kvinner og ungdom på grasrota for at dei sjølve skal diskutere og utforme lokale krav. Og fronten sitt heile grunnlag summerer opp dei viktigaste og samlande kampsakene progressive og sosialistar einer seg om.

Fronten si førebels plattform har følgande hovudparolar:

- Kamp mot AP-regjeringas arbeiderfiendte politikk.
- For arbeiderklassens interesser - mot monopolenes profitt.
- Forsvar streikeretten - styrk fagbevegelsens kampkraft.
- Kamp mot all kvinneundertrykking - kvinner kjemp for egne krav.
- Kamp mot all imperialism - kamp mot supermaktene USA og Sovjet.
- Full støtte til folkenes frigjøringskamper.
- Forsvar norsk sjølråderett - nei til salg av Norge.
- Vi krever 50 mils fiskerigrense nå.
- Langsom utvinning av olje og gass - ingen leting eller boring nord for 62. breddegrad.
- For et sosialistisk Norge - bare folkets egen kamp gir seier.

Start 1. maiarbeidet no - slutt opp om Fagleg 1. maifront!

NKS spalta

REKRUTTERINGS KAMPANJE

Gjennom det siste halve året har NKS vokst i både politisk og organisatorisk styrke. I interessekampen mot statens utdanningspolitikk, i streikestøttearbeidet rundt om på lærerstedene har kommunistene stått i ledelsen. Vi har fått større oppslutning om politikken enn noen gang før, fordi vi har vist gjennom praksis at vi har hatt en riktig linje i kampen mot monopolkapitalen og dens representanter i NAF og regjeringa.

Når vi nå lanserer en rekrutteringskampanje er det på et solid grunnlag. Vi har fått oppslutning av massene - la oss derfor knytte massene nærmere til oss! Vi har nå stillt oss en

målsetting på å øke medlemsmassen i NKS med 50%. Dette er ingen utopisk målsetting, men resultatet er ikke gitt av seg selv. I likhet med allt annet arbeid er også det å rekruttere politisk arbeid. Metodene for rekruttering må derfor vurderes nøye. Ett utgangspunkt som allikevel er feilaktig, er å stille krav om at alle sympatisører og venner av NKS må gjennomgå studiesirkel før de kan opptas som medlemmer. Dette er ei linje som stiller for store krav til de nye medlemmene av en kommunistisk masseorganisasjon. Massene kan og skal skolerers innafør organisasjonen, og ikke først og fremst gjennomgå en studiesirkel. Sjølsagt betyr ikke dette at vi ikke legger vekt på skolinga, eller at studiesirkler som er planlagt bør nedlegges. Tvertom er den metoden for rekruttering en

viktig og nødvendig metode, men den er ikke hovedmetoden.

For medlemmer av NKS må hovedmetoden i rekrutteringskampanjen være "munn til munn"-metoden. Dvs. at vi er offensive og dristige ovefor de kameratene som har vist interesse og sympati ovefor vår politikk. Erfaringer fra forrige semester viser at denne måten er den eneste som har gjennomslagskraft. La oss derfor sette oss konkrete målsettinger og "våge å kjempe - våge å vinne."

Sympatisører og venner av ml-bevegelsen på de høyere læresteder må derfor oppfatte dette som en oppfordring til dem om å organisere seg i NKS. Tvilen om at en ikke "vet nok" til å bli medlem kan aldri bekjempes med boklig lærdom alene. Først gjennom å forene teori og praksis vil en slik motsigelse overvinnes.

Støtt rekrutteringskampanjen - slutt opp om NKS' politikk i praksis - bli medlem av NKS.

• klipp og kommentar

DKSF INN I NYTT HUS

I disse tider hvor NKS strever med å få kontorlokaler kan det være nyttig å minne om de som ikke har slike problemer. Minerva, organet til DKSF i Oslo, kunne nylig melde om at foreningen har gått til anskaffelse av nye lokaler i en villa like ved Universitetsområdet. Kjøpesum: 450 000 kroner, pengene skaffet til veie ved lan, innsamling og donasjoner. Når vi vet hvem som tradisjonelt "donerer" og "samlar inn" penger til de reaksjonære på Universitetet, kan vi jo driste oss til et lite tips: Etter braknederlaget i DNS for jul mente sikkert "donatørene" og "innsamlerne" deres i borgerskapet at de trengte litt trøst og oppmuntring. I såfall har det jo alt gitt resultater for DKSF er ikke snauere enn at de stiller i DNS til våren igjen. Vi på vår side kan ikke gjøre annet enn å love dem et nytt knusende nederlag.

Lenin om Strauss og Mao

I den senere tid har det fra ulikt hold vært skreket og hylt mye om kinesernes utenrikspolitikk, og det har vært mange spekulasjoner fordi borgerlige og til dels reaksjonære opposisjonspolitikere fra forskjellige kapitalistiske land tilsynelatende har blitt hjertlig mottatt av kinesiske ledere. Det er selvsagt ikke å vente at borgerlig liberale aviser som f.eks. Dagbladet skal forstå kinesernes taktikk med å spille på motsetningene mellom de forskjellige

kreftene innenfor den kapitalistiske verden, men verre er det at folk langt utpå venstresida ikke begriper dette og inntar en fullstendig idealistisk holdning til hvordan revolusjonært diplomati fungerer. I den sammenheng kan det være interessant å se hva Lenin sa om dette. Sitatet er hentet fra "Radikalismen", s. 61: "En mektigere fiende kan man bare beseire med den største kraftanstrengelse og ubetinget med den mest grundige, omhyggelige forsiktige og dyktige utnyttelse av enhver selv den aller minste - kløft mellom fiendene, enhver interessemotsetning mellom de forskjellige lands borgerskap, mellom de forskjellige grupper eller lag av borgerskapet innenfor de enkelte land og hver eneste - selv den aller minste - mulighet for å skaffe seg en forbundsfelle blant massene, selv om det bare er en midlertidig, vaklende, ustø, upålitelig, betinget forbundsfelle. Den som ikke har forstått det, har i det hele tatt ikke forstått det grunn av marxismen og av den vitenskapelige sosialismen."

LIBERTAS, FORSVARET OG STUDENTANE.

Reiarorganisasjonen LIBERTAS, for seg mot formynderstaten, har gjort eit sprell att.

Organet deira, NÅ, kjøyrer i desse dagar ei reklamekampanje for seg av særskilt interesse for oss studentar. På den svære reklameplakaten sin gjev LIBERTAS uttrykk for ofte for vakthaldet i forsvaret. Dette gjer dei på det viset at plakaten framstiller ein soldat på vakt som les i NÅ, og avdi han er oppteken av å lese i bladet ser han ikkje at ein person snik seg framom han med ei bombe med tent lunte.

Nå skulle ein tru at sidan det var LIBERTAS skulle denne personen sjå ut som Ivan eller ein ennå lengre austfrå, men nei, ikkje denne gongen. Vi kjenner alle den typiske "student-uniforma"; gamal militærjakke, dongerybukser, langt hår og "SUF-bag" over aksla.

Det er ein slik person LIBERTAS bruker som sabotør eller fiende. Ein norsk student!

Dette skulle ennå ein gong lere oss kva vi kan vente oss frå den kanten.

Neste nummer vert som sagt om fascisme og borgarlegdemokratiske rettar.

ABONNER PÅ KLASSEKAMPEN

NÅ

Abonnementspriser:

1/1 år: kr. 60,-

1/2 år: kr. 35,-

1/4 år: kr. 18,-

Adresse:

Boks 2046

Grunerløkka

Oslo 5

Postgiro 20 66 99

Frå redaksjonen

Temaet i neste nummer vert om fascisme og borgarlegdemokratiske rettar. Vi vil ta for oss klassekarakteren til fascismen og sjå på dei historiske viringsformene han har hatt og har.

Numeret vil komme ut for 1 mai.

Argang 74 (5 nummer) kan tilgast frå redaksjonen ved å sette inn 10 kr på pg nr. 2 23 26 43. Merk talongen "arg. 74".

Tema nr. 3/74: Interesseskamp

Tema nr. 4/5/74: "Venstre"-opportuniste

NB. Det er svært få or. att av 3 74.

Redaksjonen

Spansk kommunist til «Hva må

TURISMEN ER FASCIS VENN OG FOLKETS

Mange nordmenn liker å tilbringe ferien på de sydlige breddegrader, spesielt når vinteren er på sitt verste er det mange som prøver å få ordnet et par ukers »pusterom« fra kulde og snø og trekker mot varmere breddegrader. Kanariøyene er ofte et ettertraktet reisemål i så måte, og de færreste tenker over at de på den måten er med på å støtte opp under det spanske fascist-regime som økonomisk er fullstendig avhengig av turismen. En marxist-leninist som Hva må gjøres snakket med på Kanariøyene uttrykte det kort og konsist: »Turismen er fascismens venn og folkets fiende«.

MØTE MED FASCISMEN

Flyet lander og en flokk med forventningsfulle turister går over flyplassen mot passkontrollen, bevæpnede vakter fra "Civila Guardia" iakttar en med skarpe blikk fra første stund. Et par stoyende unggutter har utydelige passbilder, blir irritert over den nitidige granskingen og kommer med et par slengbemerkinger. Det er nok, under stor ståhei blir de sendt tilbake til Norge med første fly. Begrunnelse: "You don't shout to the police in Spain." Den første tanke som slår en: Når de er frekke nok til å behandle turister som

de er økonomisk avhengig av på denne måten, hva da med egne landsmenn som er opposisjonelle?

Det får vi brakt på det rene under samtalen med en marxist-leninist som bor og jobber på Kanariøyene. Av naturlige grunner må han være anonym, vi kan kalle ham Jose.

Han smiler av episoden fra flyplassen, peker på de illegale spanske m-1-avisene som han har liggende foran seg og sier:

- Hvis politiet fant disse, ville jeg automatisk få en minimumsstraff på to års fengsel, sannsynligvis mye

**TOI QUI AS DÉCIDÉ
DE PASSER TES
VACANCES EN
ESPAGNE...**

*...as-tu bien pensé à
ce que cela signifie?*

Tu as choisi l'Espagne en pensant que c'est un beau pays, avec beaucoup de soleil, d'immenses trésors artistiques et folkloriques, et surtout très bon marché.

Tu as raison. L'Espagne offre beaucoup d'attraites à un touriste, mais... AS-TU PENSÉ À CE QUE LE TOURISME REPRÉSENTE POUR LE PEUPLE ESPAGNOL QUI DEPUIS PLUS DE 30 ANS LUTTE CONTRE LE FASCISME ?

Parce que en Espagne, malgré ce que les agences de tourisme et les propagandistes du régime peuvent dire, la paix n'existe pas, ni ne peut exister sous le fascisme.

La bataille que le peuple espagnol a perdue en 1939, ne fut qu'un épisode de la longue guerre de libération que le peuple espagnol maintient sans arrêt depuis 1931.

Depuis 1960, 20.000 espagnols sont passés devant les tribunaux fascistes...

*...donc, UN toutes les
4 HEURES !!*

Lorsque tu es devant rendre en Espagne, pense à tout cela, même que tu t'es dévotement allié au peuple espagnol...

gjøres»:

SMENS FIENDE

mer. Flere av mine kamerater sitter fengslet, enkelte med straffer på over 50 års fengsel foran seg. Tortur er dagligdags kost under forhørene hos B.P.S. (Den hemmelige politiske polititjenesten). De har

agenter over alt. F.eks. på Universitetene der den illegale politiske aktiviteten er stor, kryr det av agenter som også prøver å infiltrere de revolusjonære bevegelsene. Dette stiller store krav til sikkerhetsarbeidet, selv mange av mine nærmeste venner og arbeidskamerater aner ikke at jeg er kommunist, noe som selvsagt vanske-

liggjør massearbeidet.

TURISMEN ER FOLKETS FIENDE

- Hva synes du om turismen?

Han peker på de solbrente turistene som rusler langs stranden og sier:

- Det er tragisk at alle disse menneskene ikke vet hvilket ansvar de tar på seg ved å reise hit på ferie. De kommer hit og nyter solen og billig brennevin uten å tenke på at de som vasker rommet deres og varter dem opp lever på en sultelønn, ofte ikke mer enn 600 kroner i måneder. At folket lever under en fascistisk undertrykkelse og at det nettopp er turismen og den utenlandske valutaen som holder regimet oppe, er vel noe de knapt tenker over. Arbeiderklassen ser ikke mye av disse pengene, og jeg vil si det kort og greit: Turismen er fascismens venn og folkets fiende. Alle venner av det spanske folket i Norge bør boikotte Spania.

Jorda her er usedvanlig fruktbar og det har tidligere vært drevet mye jordbruk, nå blir større og større områder bygd ut til turismen og jordbruket går tilbake, en tragisk utvikling som knytter oss stadig sterkere til imperialismen. Det er derfor en strategisk oppgave for oss kommunister å knekke turismen, det trenger vi blant annet norske kameraters hjelp til.

- Står marxist-leninistene sterkt i Spania?

- På fastlandet er vi sterke, særlig i de større byene har partiet dype røtter i arbeiderklassen, men som sagt, den illegale arbeidsformen som vi er tvunget inn i gjør massearbeidet vanskelig, spesielt her på Kanariøyene hvor turismen dominerer over alt, er det vanskelig å mobilisere folk politisk. De blir stadig tutet ørene fulle med at turismen er en velsignelse for folket og denne myten sitter dypt i folk.

ENHETSFRONT ER VIKTIG

- Hva er den viktigste oppgaven for kommunister nå?

- Det er utvilsomt å bygge ut den anti-fascistiske enhetsfronten F.R.A.P. (Frent Revolucionario Anti-facista y Patriota). Der spør vi ikke om folk er kommunister

eller sosialister, men samler alle ærlige patrioter og demokratiske krefter, så vi sammen kan slåss mot fascismen.

- Hva med revisjonistene?

- De har tradisjonelt stått ganske sterkt, men mitt inntrykk er at stadig flere gjennomskuer eventyrpolitikken deres. De snakker om fredelig overgang til sosialismen og enhet mellom folket og militære når fascistene stadig rustet opp og undertrykkelsen fra de militære er verre enn noen gang. De propaganderer også for samarbeid og integrering i EEC og påstår at det vil føre til demokratisering. At EEC er en imperialistisk allianse for europeisk monopolkapital synes å bekymre dem mindre.

- Hvordan ser du på framtida, er det noen mulighet for "portugisisk" utvikling i Spania?

- Før eller senere vil folk reise seg alvor. De militante streikekampene som har vært i de større industribyene i det siste lover godt for framtida. Men det er farlig å spre optimistiske illusjoner om noen lettvinde seier. Fascismen står sterkt etter nærmere 40 år.

Det har vært en del spekulasjoner om hva som vil skje etter Francos død, og selv om svært få vil sørge når han blir borte, er det altfor enkelt å tro at det som skjedde i Portugal automatisk vil skje her. Spansk og utenlandsk monopolkapital høster enorme profitter på grunn av fascismen, og de vil neppe gi seg fordi deres gallionsfigur dør, sier Jose og gjentar nok en gang sin enkle appell: Reis et annet sted på ferie, boikott Spania!

internasjonal

de te
r'as pas
être
que tes
le peu-

6
...Mais tu oublies que le tourisme est une industrie comme une autre et comme toute industrie sous le système capitaliste elle est entre les mains d'une poignée de réactionnaires - l'oligarchie financière et des grands propriétaires terriens - qui implantent le fascisme en Espagne et qui se maintiennent par la terreur et la répression

7
Cette OLIGARCHIE, contre laquelle le peuple lutte durement, fait des grèves, etc., reçoit une grande aide du TOURISME

Sais-tu que durant l'année 1969 le tourisme a rapporté au régime 1280,50 MILLIONS DE DOLLARS ?

Si tu vas passer tes vacances en Espagne, tu sabotes la juste lutte du peuple espagnol.

Tu sais bien que le peuple espagnol est un peuple hospitalier qui aime recevoir ses amis...

...ne deviens pas un ENEMI de notre peuple en aidant ses oppresseurs.

COMITÉ DE COORDINATION DU FRONT REVOLUTIONNAIRE ANTIFASCISTE ET PATRIOTE
F.R.A.P.

Denne brosjyren er utgitt av den revolusjonære antifascistiske fronten FRAP i Spania. Den forklarer hvordan turismen er med på å opprettholde fascismen i Spania, og oppfordrer folk til ikke å ta ferien sin i landet.

Kommunistisk Universitetslag — KULs syn på imperialismen som økonomisk »progressiv» er absurd og dypt reaksjonær. Imperialismen er råtten, overmoden kapitalisme. Den er i dag en hemsko for videre utvikling av produktivkreftene, slår vi fast i denne artikkelen som gjen-svar på et ekstraflak av »Gnisten», KULs avis. Vi viser forøvrig til Hva må gjøres nr. 4/5-74 som tar opp mer grundig hva KUL står for og også knytter denne gruppa til den internasjonale trotskistiske alliansen.

KUL og »progr

KULs siste "teoretiske nyvinning" er tesen om imperialismens "progressive" karakter.

Samtidig går KUL mot utvidelse av fiskerigrensa til 50 mil. De hevder at solidaritetskomiteens krav til den norske regjering om å anerkjenne PRR (Den provisoriske revolusjonære regjering i Sør-Vietnam) er en illusjonssparole og at nasjonal sjølrådere er uten betydning for arbeiderklassen i imperialismens epoke.

I ekstraflaket av Gnisten går KUL til felts mot to artikler i Hva må gjøres (4-5-74):

"Ultra-venstre er arbeiderklassens fiende over hele verden" og "Hva er historias drivkraft - teknologi eller klassekamp?"

KUL sier: "NKS prøver å piske små-borgerlige elementer opp i hysteri mot kommunismens selvsagte syn på imperialismen som et progressivt økonomisk system. I denne forbindelsen foretar NKS selvfølgelig den vanlige kautskyanske vrien om at imperialismen ikke er en økonomi men bare en "politikk"."

Vi skal i denne artikkelen se nærmere på KULs imperialisme-teori og til slutt kort ta opp KULs påstand om at vi står på Kautskys standpunkt når det gjelder imperialismen.

KUL'S TEORI ER MEKANISK

Hovedpoenget i artikkelen "Hva er historias drivkraft - teknologi eller klassekamp" var å vise hvordan både trotskister og revisjonister mekanisk og ensidig betrakter produktivkreftene som drivkrafta i historia og underkjenner klassekampens avgjørende betydning. Disse standpunktene forvrenger ikke bare grunnleggende elementer i den historiske materialismen, men arbeiderklassens historie viser at de har hatt enorme skadevirkninger i praksis.

I Albania forte dette til at trotskistene gikk i ledtog med Mussolinis fascisme da en fascistisk okkupasjon etter deres mening ville "utvikle produktivkreftene" i landet. Vi vil hevde at KULs teori om dagens imperialisme som "økonomisk progressiv" er en liknende giftig variant, og at de forvrenger og misbraker klassikerne for å underbygge dette synet.

MARX OM PRODUKTIVKREFTER OG PRODUKSJONSFORHOLDA

For å vise dette er det nødvendig å ta opp marxismens syn på forholdet mellom produktivkrefter, produksjonsforhold, og klassekamp. Marx sier i forord til kritikken av den politiske økonomien: "I den samfunnsmessige produksjonen av sitt liv trer mennesket inn i bestemte forhold som er nødvendige og uavhengig av deres vilje, produksjonsforhold som svarer til et bestemt trinn i utviklinga av deres materielle produktivkrefter. Disse produksjonsforholda i sin helhet danner samfunnets økonomiske struktur, det virkelige grunnlaget som det reiser seg en juridisk og politisk overbygning på og som tilsvares av bestemte former for samfunnsmessig bevissthet. Det materielle livs produksjonsmåter bestemmer den sosiale, politiske og intellektuelle livsprosessen generelt. Det er ikke menneskenes bevissthet som bestemmer deres tilværelse men omvendt, menneskenes samfunnsmessige tilværelse som bestemmer deres bevissthet. På et bestemt trinn i utviklinga kommer samfunnets materielle produktivkrefter i konflikt med de bestående produksjonsforholda, eller - noe som bare er et juridisk uttrykk for det samme - med de eie-domssforhold som de har arbeidet innafor til da. Fra å være utviklingsformer for produktivkreftene går disse forholda over til å være lenker for dem. Da inntreffer en epoke med sosial revolusjon."

Marx analyserer kapitalismens framvekst og den borgerlige revolusjonen som en progressiv historisk foreteelse. Den borgerlige revolusjon sprengte de føydale produksjonsforholda. Den frigjorde og revolusjonerte produktivkreftene og forente verden gjennom markedet. Framfor alt skapte den en internasjonal arbeiderklasse og la dermed grunnlaget for sosialismen.

Dette bringer oss tilbake til KUL og imperialismen. KUL bruker Marx og Lenins analyse av kapitalismens framvekst til å underbygge sin "imperialismeteori". Det vesentlige spørsmål i denne sammenheng er: Betyr det faktum at kapitalismen var progressiv i en viss historisk epoke at dagens imperialisme også er det?

Når Marx og Lenin analyserer hvorvidt en foreteelse er progressiv, er utgangspunktet hele tida i hvilken grad den fremmer og i hvilken grad den hemmer den historiske utviklinga. Føydalismen var progressiv i forhold til slavesamfunnet, like-som kapitalismen var det i forhold til føydalismen. I dagens verden, i imperialismens epoke er det sosialisme og revolusjon som er hovedtendensen i verden. I forhold til sosialismen er imperialis men dypt reaksjonær. Likevel påstår Kul at dagens imperialisme er "økonomisk progressiv". Dette kan ikke bety annet enn at de mener at imperialismens økonomiske utvikling i dag fremmer den sosialistiske revolusjonen. Er det slik?

Lenin sier (Sosialisme og krig, samlede verker bd 21):

"Imperialismen er det høyeste trinn i kapitalismens utvikling som først ble nådd i det 20. århundre. Det er blitt for trangt for kapitalismen innenfor de gamle nasjonalstatene uten opprettelsen av hvilke den ikke kunne styrke føydalismen

og imperialismens essive karakter"

Marx peker på at motsigelsen mellom produksjonsforhold og produktivkrefter tvinger fram sosial endring - sosial revolusjon. Akkurat som den grunnleggende motsetningene mellom de føydale produksjonsforholda og utviklingen av produktivkreftene tvang fram den borgerlige revolusjonen, tvinger den grunnleggende motsigelsen mellom produktivkrefter og produksjonsforhold, mellom produksjonens samfunnsmessige karakter og den private tilegnelsen av produktet med

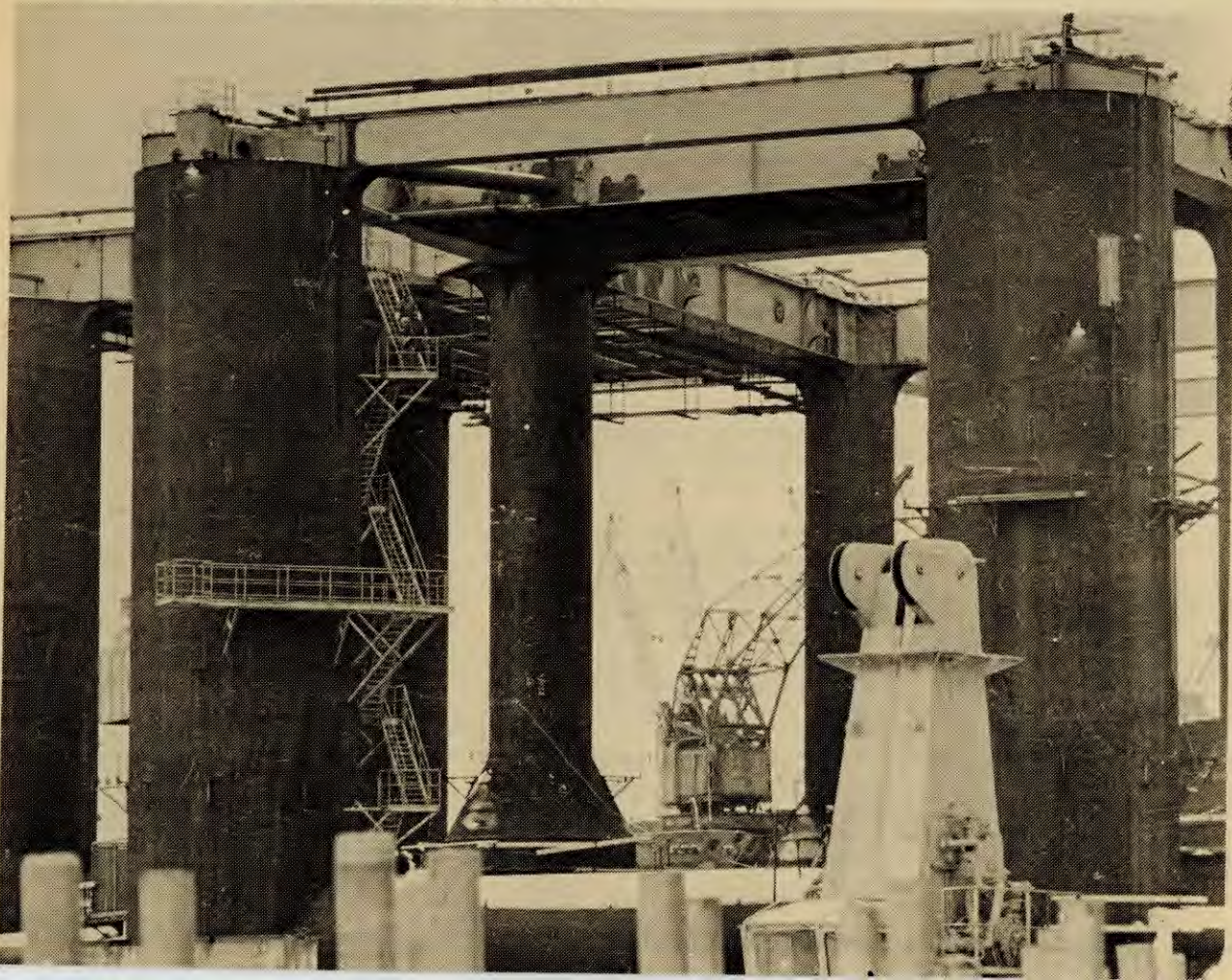
nødvendighet fram den sosialistiske revolusjonen. Den utgjør klassekampens drivfjær og motor gjennom hele den kapitalistiske epoken og får sitt allmene klassemessige uttrykk i motsigelsen mellom de som skaper alle verdiene i samfunnet og de som tilegner seg disse verdiene, dvs. mellom proletariat og borgerskap.

Kapitalismen har drevet konsentrasjon så vidt at syndikatene, trustene, sammenlutningen av kapitalistiske miliard-

ærer har bemektiget seg hele industrigrener, og nesten hele jordkloden er delt mellom disse "kapitalherrene" i form av kolonier eller ved at fremmede land blir innsnørt i tusen band av finansiell utbytting. Frihandelen og konkurransen er avløst av tendenser i retning av monopol, erobring av landområder til investering av kapital der, eksport av råstoffer etc. Fra en befrier av nasjonene

Forts. vendt

Monopolenes rovdrift på olje i Nordsjøen og raseringa av kystbefolkningas levevilkår - er dette "økonomisk progressivt"?

forts. fra forr. side

som kapitalismen var i kamp - en mot føydalismen, er den imperialistiske kapitalismen blitt den største undertrykker av nasjonen. Kapitalismen er fra å være progressiv blitt reaksjonær, den har utviklet produktivkreftene så langt at menneskeheten enten må gå over til sosialismen, eller i årevis og til og med tiår gjennomgå en væpnet kamp mellom "stormaktene" for en kunstig opprettholdelse av kapitalismen ved hjelp av kolonier, monopoler, alle slags privilegier og nasjonal undertrykkelse" (min uth.)

Lenin slår fast at de materielle betingelsene for sosialisme er skapt i all hovedsak verden over. Imperialismen er råtten, overmoden kapitalisme som holdes kunstig i live. Denne samme imperialismen er i følge KUL "økonomisk progressiv".

For å underbygge denne absurde teorien siterer KUL Lenin fra artikkelen "A caricature of marxism and imperialism economism." (Coll. w. bd. 23) Hovedinnholdet i artikkelen er Lenins polemikker mot blant annet Pyatakov p.g.a. dennes syn på nasjonal sjølråderett. Pyatakov benekter at nasjonal sjølråderett er mulig under imperialismen. Et syn som minner mistenkelig om KULs eget. Lenin går hardt mot dette og hevder at kamp for nasjonal sjølråderett både er mulig og progressivt. Det unnlater Kul lettvis å nevne.

Så til Kuls Leninsitat:
"Imperialismen er vår "dødsfiende" like mye som kapitalismen er det. Det er så, men ingen marxist vil glemme at kapitalismen er progressiv sammenlignet med føydalismen, og at imperialismen er progressiv sammenlignet med førmonopolistisk kapitalisme. Følgelig bør vi ikke støtte enhver kamp mot imperialismen. Vi vil ikke støtte en kamp fra de reaksjonære klassers side mot imperialismen og kapitalismen." (Coll. w. bd. 23, s. 63)

I sin polemikk mot Pyatakov påpeker Lenin gang på gang kapitalismens ujevne utvikling. Lenin understreker derfor betydningen av å konkret analysere klasseinnholdet i et nasjonalt opprør. På side 61 i samme artikkel sier Lenin:

"Vi skal ikke "støtte" en republikansk farse i f. eks. fyrstedømmet Monaco eller den republikanske eventyrpolitikken til "generaler" i de små statene i Syd Amerika eller på en eller annen stillehavsøy. Men det betyr ikke at det er tillatt å bekjempe det republikanske slagordet til de seriøse demokratiske og sosialistiske bevegelsene. Vi skal og bør latterliggjøre prat om nasjonal "frigjøring" i Russland og Østerrike (borgerskapets, vår anm.). Men det betyr ikke at det er tillatt å nekte å støtte nasjonale eller seri-

Et resultat av imperialismens "progressive økonomi".
Bilde fra Vietnam etter amerikanernes bombing.

øst folkelige kamper mot nasjonal undertrykking."

Kjernen i Lenins artikkel er et svar for kampen for nasjonal sjølråderett blandt undertrykte nasjoner. I stedet for å gå inn på dette trekker KUL fram det faktum at det finnes unntak av overnevnte karakter og trekker konklusjon at imperialismen allment er økonomisk progressiv. Når vi samtidig vet at KUL iherdig bekjemper parolen "Forsvar norsk sjølråderett" under EEC-kampen og stemplet den som reaksjonær, er der berettiget å spørre dem hvorfor de ikke åpent tar avstand fra Lenin på dette punktet.

ML-BEVEGELSENS "KAUTSKYANISME"

Kautsky hevdet i skarp motstrid til Lenin at imperialistisk krig, under trykking og utbytting av andre nasjoner ikke var et nødvendig uttrykk for imperialismen, men en "valgt politikk" blant andre muligheter. Lenin slo fast at imperialismen var et eget stadium - det monopolkapitalistiske stadium i kapitalismens epoke. KULs påstand om at ml-bevegelsen står på Kautskys standpunkt er etter hvert blitt temmelig forslitt. AKPs prinsipp-program slår klart fast at vi står på Lenins standpunkt. (s. 15 i Partiboka.) KULs metode denne er som tidligere å rive setninger ut av sin sammenheng. Denne gangen har de tatt ut en setning i Robert Friends artikkel "Ultra-venstre - arbeiderklassens fiende over hele verden."

KULs amputerte sitat lyder som følger: "Imperialismen er uttrykk for monopolkapitalens kontroll, plyndring og undertrykkelse utenlands".

Hele avsnittet lyder slik:

"Imperialismen er uttrykk for monopolkapitalens kontroll, plyndring og undertrykkelse utenlands - der dens ytterste uttrykk er krig. Den etterfølges av monopolkapitalistisk kontroll, plyndring og undertrykkelse hjemme - hvor dens ytterste uttrykk er fascisme." Som en ser gir dette et noe annet bilde. Friends hovedpoeng er den indre sam-

menheng mellom USAs aggresjon utenlands og tiltakende fascisme innelands. Det er riktig at avsnittet ikke slår eksplisitt fast at imperialismen er et stadium i kapitalismens utvikling. Men vi tror faktisk en må være KULer for å påstå at AKP har forlatt Lenins standpunkt ut fra dette. Vi vil tilføye at Friends artikkel ikke er noen drøfting av imperialismen, men tar opp almene trekk ved ultra-venstre internasjonalt. Dette unnlater KUL behendig å nevne overhode. Som sådan mener vi at artikkelen i all hovedsak er bra, men den er skrevet og undertegnet av den amerikanske journalisten Robert Friend og står følgelig for hans regning. Dette gjør KULs desperate påstander om AKPs brudd med Lenin desto mer absurd.

OPPSUMMERING

KULs syn på imperialismen som økonomisk "progressiv" er absurd og dypt reaksjonært. Imperialismen er råtten, overmoden kapitalisme. Den er i dag en hemsko for videre utvikling av produktivkreftene. Imperialismens økonomiske plyndring av havressursene, den økonomiske raseringa av jordbruket, dens innretting på våpenproduksjon, unyttige søppel osv. viser dette klart. Vi er i dag inne i en fase hvor produksjonsforholda mer og mer er lenker for produktivkreftene. Vi er inne i en epoke med sosial revolusjon. (jfr. Marx-sitatet.)

Bare den sosialistiske revolusjon kan skape produksjonsforhold som kan frigjøre produktivkreftene. KULs syn på imperialismen blir i sin konsekvens helt absurd: Fordi imperialismen eksisterer og er i utvikling (bevegelse) er den progressiv. KULs oppgave er å vise hvordan imperialismens økonomiske plyndringer f. eks i Sør Vietnam tjener sosialismen. Og hva med kontrarevolusjonen i Sovjet og utviklinga av sosialimperialismen? Er sosialimperialismen "økonomisk progressiv"? Vi venter i spenning.

Her kjem 3. artikkelen frå brosjyre til CARL DAVIDSON om trotskismen, og denne gongen tek han for seg deira forhold til parola om »Sosialisme i eit land».

Tidlegare har vi prenta to artiklar frå

brosjyra hans; ein om sambandet mellom den nye opplivinga av trotskismen og revisjonismen sin siger i Sovjetunionen, og ein om trotskistane sin serskilte versjon av den marxistiske teorien om den permanente revolusjonen.

SOSIALISME

I EIT LAND

Lenin: »Stoda er nå slik at medan planane våre ikkje ganske enkelt vart materialisert, raskt og direkte, vart dei oppfylte i den mon at vi nådde hovudmålet. Det at det er mogeleg å halde oppe eksistensen av eit proletært styre og av Sovjet-republikken, sjølv om det skulle syne seg at den sosialistiske verds-revolusjonen skulle verte forsinka.»

Det er ei historisk kjennsgjerning at Trotsky sto saman med Lenin og Bolsjevikpartiet under Oktoberrevolusjonen i 1917 i Russland. Men det er og ei kjennsgjerning at Lenin i februar 1917 omtala Trotsky som eit "svin" og ein "skurk" og at han i mars 1918 fordømte Trotsky si line i eit spørsmål om liv eller daue for den russiske revolusjonen - undertekninga av Brest-Litovsk avtala - og slo fast at lina til Trotsky var "heilt feilaktig".

Korleis heng det saman at Trotsky og leninistane kunne gå inn i ein mellombels einskap i oktober-revolusjonsperioden? Korleis kunne skilnaden etterkvart verte til ein rad "taktiske" skilnader for til sist å verte utvikla til to motsette liner i spørsmålet om å byggje "sosialisme i eit land"? Svaret ligg i dei indre motseiingane i synspunkta til Trotsky og i den feilen han gjorde då han ikkje tok med endringa i den nasjonale og internasjonale stoda i reknestykket sitt for å avgjerde kursen i den revolusjonære kampen.

På den eine sida sto Trotsky i motsetnad til borgerskapet og gikk inn for oppretting av proletariatet sitt diktatur straks. Trass i at dette var eit ultra-"venstre" synspunkt sett i samband med første stadiet i revolusjonen i februar 1917, sette opposisjonen hans mot den Provisoriske regjeringa

og kravet hans om all makt til sovjeta i overgangstida frå første til andre stadiet, han objektivt i same posisjon som Bolsjevikane.

På den andre sida sto Trotsky mot Bolsjevikane når han hevda at proletariatet naudsynleg måtte kome i "antagonistisk motsetnad" til bondemassane i den sosialistiske oppbygginga og at "utan direkte statleg støtte frå det europeiske proletariatet kan ikkje arbeidarklassen i Russland halde på makta si og utvikle det styret dei mellombels har til eit varig sosialistisk diktatur. Dette kan vi ikkje tvile på eit augneblink."

Desse skilnadene mellom Trotsky og Leninistane vart ikkje sett i fokus med ein gong og dette grunna seg i to forhold i den objektive stoda. For det første når det gjaldt interne forhold i Russland var Trotsky sine synspunkt på bondespørsmålet ikkje akt ielltdå av di at Sovjetmakta sine første oppgaver på landsbygda ikkje var sosialistisk oppbygging, men slutføring av den demokratiske revolusjonen mot dei store gods-eigarane.

Trotsky var for det meste samd i dette. Men han trudde ikkje at ein kunne gå stort vidare utan sosialistisk siger i Vest-Europa. Etter sigeren i borgarkrigen og den vellukka avslutninga av det temporære tilbakesteget som NEP-perioden inne-

forts. fra forr. side

Lenin og Stalin

bar, endra dei objektive forholda seg. Trotsky sine gamle syn på bondemassane hadde derimot ikkje endra seg, og dette førte med seg at han vakla mykje når det galdt bondepolitikk og til slutt får han til å ta det standpunkt at den førestående kollektiviseringa av landsbygda var eit "økonomisk eventyr".

For det andre, når det galdt "direkte statleg støtte" frå den europeiske arbeidarklassa, vart Trotsky sitt divergerande syn sett på som "taktiske" på grunn av at tida nett etter verdskrigen vart sett på som ei akutt krisetid for kapitalistane og som ein direkte revolusjonær offensiv av det revolusjonære proletariatet. Trass i framvokstene av sovjetter i Ungarn og Tyskland makta ikkje offensiven å bringe fram flere proletære statar. Offensiven kuliminerte i 1921 og dabbra stadig av fram til 1923 og slo det året over i ein defensiv for proletariatet sin del og ein ny periode prega av mellombels stabilitet og kapitalistisk offensiv. Kvifor var dei proletære kreftene ikkje i stand til å sikre i Europa? "Det kunne ha funne stad" sa Lenin, "Berre det at splitringa i det europeiske proletariat var djupare, sviket til dei gamle sosialistleiarane var større enn ein hadde tenkt seg." Trotsky, på si side, la hovudskylda ikkje på sosialdemokratane, men på "veikskapen, ubuddskapen og vankelmodigheita til dei kommunistiske partia, og dei onde fellingrepa til leiarskapen deira..."

Men kva tydde så denne nye situasjonen for den nye Sovjet-makta? Sjølv om Lenin i mars 1918 hadde proklamert "at utan ein revolusjon i Tyskland, kjem vi ikkje til å greie oss", skreiv han også alt i 1915 at "ujamn økonomisk og politisk utvikling er absolutt lov under kapitalismen. Av dette følger at det er mogeleg at sosialismen kan sikre først i nokre eller kan hende berre i ett kapitalistisk land."

"Stoda er nå slik", sa Lenin seinare, etter borgarkrigen, "at medan planane våre ikkje ganske enkelt vart materialiserte, raskt og direkte, vart dei oppfylte i den mon at vi nådde hovudmålet. Det at det er mogeleg å halde oppe eksistensen av eit proletært styre og av Sovjet-republikken sjølv om det skulle syne seg at den sosialistiske verdsrevolusjonen skulle verte forsinka."

"Men er det i det heile mogeleg at ein sosialistisk republikk kan klare seg i ein kapitalistisk verd?" spurte Lenin og han svarer sjølv: "Sett frå eit politisk og militært synspunkt synes det uopnåeleg. At det er mogeleg, både politisk og militært, finnes det nå prov for. Det er ei kjennsgjerning."

Trotsky kom nett til den motsette konklusjonen idet han ignorerte dei endra objektive forholda: "Det at forskjellige land heng organisk saman i eit avhengighetsforhold som utvikler seg hen imot ei internasjonal arbeidsdeling, avskriv at det er mogeleg å byggje sosialisme i eit land. Dette tyder at den marxistiske doktrina som slår fast at den sosialistiske revolusjonen berre kan starte på nasjonal basis, medan byggjinga av sosialismen i eit land er umogeleg, har vist seg å vere sann to og tre gonger, og har vorte det desto meir nå i den moderne epoken..."

ENDELEG SIGER MÅ VERE VERDSOMSPENNANDE.

Sjølvsagt har marxist-leninistar aldri hevda at den endelege sigeren til sosialismen - det klasse-lause samfunnet - er mogeleg i eit land. "I samsvare med det leninistiske synspunktet", slår Mao fast: "Den endelege sigeren for eit sosialistisk land krev ikkje berre anstrengingane til proletariatet og massane heime, men inkluderer også sigeren til verdsrevolusjonen og avskaffinga av

Systemet med at menneske kan utbytte kvarandre over heile verda, slik at heile manneætta kan verte frigjort."

Trotskistane ser på denne distingsjonen mellom endeleg mål og nåtidige oppgåver når det gjeld sosialistisk oppbygging som ein freistnad på å kaste blå i auga på massane. "Kommunismen sitt lågaste stadium," sa Trotsky, idet han viste til Marx si beskriving av utgangspunktet for sosialistisk oppbygging, "tek til på det nivået som den mest avanserte kapitalismen har nerma seg." Mesteparten av sosialistisk oppbygging som har funne stad i verda har til nå vore i relativt tilbake-liggjande land. Men å kalle det "sosialisme" ville i Trotsky sine auge "håplaut diskreditere ideen om det sosialistiske samfunnet i auga til dei arbeidane massane."

(Om ikkje dette synspunktet var fullkomment idiotisk og latterleg, kunne ein trekke den konklusjon at det djupaste og mest vidtsprede hatet til socialismen i verda i dag ville vere å finne blant massane av det kinesiske folket.)

IDEALISME MOT MATERIALISME

Korleis kunne Trotsky komme til ein slik konklusjon? Av di han valgte ei idealistisk verdsopfatning framfor ei materialistisk: "Det sovjetiske proletariatet har hatt ein enorm suksess." skriv Trotsky i 1928, "om vi tek omsyn til kva forhold den er oppnådd under og samstundes tek omsyn til det låge kulturelle nivået dei har ervt frå fortida. Men disse forteneestene blir unemnande, målt opp med det sosialistiske idealet som målestokk."

Kva var så Trotsky sitt "sosialistiske ideal"? I 1936 skriv han, etter den vellukka avslutninga av den første femårsplanen og etter kollektiviseringa av jordbruket, framleis "det er ikkje ennå, i denne grunnleggjande tydinga, eit spor av sosialisme i Sovjet Unionen." Kvifor? Fordi "sosialisme, om det skal vere verd namnet, tyder forhold mellom menneskje utan grådighet, venskap utan avund og intrigar og kjærleik utan baktankar."

Proletariske revolusjonære må sjølv sagt aldri gloyme det endelege måletsitt og må alltid kjepe for å sette det ut i livet i størst mogeleg grad i kampen i dag. Men Trotsky sin bruk av desse omgrepa til å måle framgangen for socialismen under forhold med klasseundertrykking og klassekamp reduserer rolla til den marxist-leninistiske fortroppen til rolla til ein eller annan sundagsskulelærer som står og skvaldrar moralistisk billedspråk.

Denne utopismen er når alt kjem til alt berre eit skalkesjul for trotskistane sitt angrep på sosialistisk oppbygging av sosialisme "i eit land". Innhaldet i dette er det som har fått mange revolusjonære til å gå til åtak på trotskistane for å "stotte socialismen allestader i verden bortsett frå der det er sosialisme". og innhaldet av det er anti-kommunisme.

Den sovjetiske regjeringa, skreiv Trotsky i 1936, "hadde vorten av "totalitar" karakter fleire år før dette omgrepet kom frå Tyskland." Kva er røtene til fascisme? "Japansk militarisme" og "triumfen til Hitler". seier Trotsky, "likner på frukten av den frukten av politikken til den Kommunistiske Internasjonale." Og for å vere viss på å gjere seg forstått legg han til: "Stalinismen og fascismen, trass i den djupe skilnaden i sosialt grunnlag, er symetriske fenomen. I mange av sine ytringer syner dei ein dødeleg likskap."

At Trotsky sine synspunkt skulle føre han inn i leiren til dei sosialdemokratiske renegatane var klårt for leiarane i Bolsjevikpartiet alt i 1924. På det tidspunktet hadde alt Trotsky sin opphavelge einskap med Leninistane gått over i motsetnad. Det fannts nå to liner - den proletære og den til småborgarskapet i byane - i så godt som alle spørsmål. Den kampen som kom etter dette mellom linene og den praktiske skilnaden mellom dei kan til uttrykk i den debatten som vart ført i partiet i dei tre neste åra og som endte med eksklusjonen av Trotsky og "venstre"-opposisjonen hans i 1927.

Kva for strategiske spørsmål var med i denne debatten? I ein tale i 1925 sette Stalin ennå ein gong søkelyset på spørsmålet om kva rolle bøndene spela og spurte kvifor dette spørsmålet var så overlagd viktig i Sovjet Unionen på det tidspunktet:

"Grunnen til at bondespørsmålet har fått ein så viktig plass for oss nå er at, av alle allierte som Sovjetmakta har, av alle hovudallierte proletariatet har - som det finns fire av etter mi meining - er bondemassane den eneste allierte som kan komme revolusjonen vår til direkte hjelp nå."

Dei fire allierte var: proletariatet i dei utvikla landa, dei undertrykte folka i dei underutvikla landa, konfliktane og motseiingane mellom dei kapitalistiske landa og endeleg bøndene.

Proletariatet i Vesten, meinte Stalin, var den viktigaste allierte. Men på grunn av den defensive stillinga deira under den mellombels stabiliseringa av kapitalismen var dei "ute av stand til å yte oss direkte og avgjerande hjelp på det nåverande tidspunktet". Dei undertrykte folka, sa han, vil i framtida "vere oss til direkte hjelp, men det er klart at dei ikkje vil komme snart." Motseiingane mellom kapitalistane hadde fleire sider og dei kunne ein ikkje ikkje forlite seg på. "Då står det att den fjerde allierte, - bøndene". sa han. "Dei står ved siden av oss, vi lever saman og saman skal vi byggje det nye livet... Bøndene er ikkje ein så påliteleg alliert som proletariatet i dei utvikla landa. Men når alt kjem til alt, det er ein alliert, og av dei allierte vi har er dei dei einaste som kan gje oss, og gjer oss direkte støtte nå, og dei får støtte frå oss til gjengjeld."

TO LINER I SPØRSMÅLET OM ALLIERTE

Stalin viste så til dei to linene i partiet: "Har dette spørsmålet - spørsmålet om bøndene - noko samband med spørsmålet om trotskismen som vi nå har diskutert? Det har det utvilsomt."

"Kan bandet, alliansen mellom arbeidarar og bønder verte etablert om den teorien som inneheld misstru til denne alliansen, dvs. trotskismen ikkje vert knust? Nei, det kan det ikkje. Konklusjonen er klår, den som ynskjer å gå ut av NEP-perioden som sigerherre må begrave trotskismen som ideologisk retning." Slik leia Trotsky sitt standpunkt, om at det var umogeleg å oppnå "sosialisme i eit land", han og meiningsfellane hans inn i ei blindgate. Vegen der var brulagt med ei dogmatisk og subjektiv verdsopfattning, som nekta for loven om ujamn utvikling i den imperialistiske epoken. Fruktene av dette synet hadde to sider: umogen "vensterisme" som leia til ei line som "hoppa over utvikling i stadier" og til "eksportering" av revolusjoner og ein høgeropportunistisk teori, kjent som teorien om produksjonskreftene" og som er den same som vart presentert i 60åra av Krutsojov og Liu Shao-chi. Men dette kjem klårast fram i det trotskistiske synet på den kinesiske revolusjonen og synet på nasjonale frigjeringsrørsler generelt.

Om debattspalta

Redaksjonen ser det som ynskjeleg å få sett i gong debattar om sentrale politiske saker i avisa. Spaltane våre er derfor åpne for korte eller lengre innlegg som kan eggje til, eller vidareføre debattar som kan ha interesse for lesarane. Spiss pennen og tankane og skriv!

Debatt

og bra resultater.

Til det konkrete spørsmålet om abort: Både Kina og Albania hadde nærmest føydale forhold som utgangspunkt for revolusjonen - både når det gjelder materielle forhold og ideologi. Med dette som utgangspunkt er det fristende å spørre "Kina-kritikerne" blant SVere og nyfeminister om de ikke har latt materialismen fare - og stirret seg blinde på noe de så som "feil" i Kina og Albania? Det ville isåfall ikke vere noe nytt - bare et utslag av SFs gamle gode "3. standpunkt" - som merkelig ofte gir seg utslag i hel- og halvhjertet forsvar av den ene av de to virkelige stormakter, og alltid like negativ kritikk av det sosialistiske Kina. (jfr. artikkel om "Chile" i Universitas, og Berit Ås etter Kina-besøk.) Men dem om det.

Jeg mener det i beste fall ligger borgerlig idealisme bak moraliser-

jeg mener det er galt å hevde prinsipp-sosialisme. (Hvem skulle evt. avgjøre hvilke evt. prinsipp-saker som skulle bestå fra kapitalismen til sosialismen?)

Jeg kommer i det følgende til å skille mellom fri abort og sjølbestemt abort for å forklare hvorfor jeg er uenig i begrunnelsen "kvinnens rett til å bestemme over sin egen kropp".

Jeg mener det er ganske sjølsagt at det i et sosialistisk Norge vil være fri abort - i den forstand at alle har like mulighet til å få abort på en medisinsk forsvarlig måte. Noe vi vet er langt fra tilfelle i Norge i dag. At dette er i hele folkets interesse i et sosialistisk samfunn er jeg ganske overbevist om.

Så til spørsmålet om "sjølbestemt abort" under sosialismen. Jeg liker personlig ikke begrunnelsen "kvinnens rett til å bestemme over sin egen kropp" ut fra at det lukter litt mye "nei til tvangspuling" av den. Men jeg skal se bort fra all subjektiv motvilje og evt. ubegrunnet mistanke. Som påpekt tidligere tas alle viktige avgjørelser i et sosialistisk samfunn opp til kollektive diskusjoner. Jeg mener det er både nødvendig og fordelaktig at også spørsmålet om abort eller ikke tas opp til diskusjon i kollektivet kvinnen tilhører. Dette er det viktigste.

Vil det si det samme som at andre bestemmer over hennes kropp? Nei. Dersom en har noenlunde tillit til sosialismen vil en skjønnere at det betyr rådgiving fra kamerater - også at det ikke betyr at kvinner kan eller skal tvinges til å føde mot sin vilje.

Jeg mener kort sagt at partiet AKP(ml) - idag, og når sosialismen innføres i Norge, må arbeide for å fjerne alle hindringer for kvinners like muligheter for å få abort.

Videre at det går inn for at en demokratisk og kollektiv stil utvikles på alle områder - og i alle viktige spørsmål!

Abort under sosialismen?

I diskusjonen om spørsmålet om "sjølbestemt/fri abort under sosialismen" har følgende standpunkt vært framme:

"Sjølbestemt abort er et prinsipp"; og begrunnelsen for å hevde dette er: "kvinnens rett til å bestemme over sin egen kropp".

Såvidt jeg har skjont står både folk i SV og ledende nyfeminister på dette standpunktet. Dette kan jo høres vel og bra ut - jeg skal ta for meg to sider ved standpunktet som er langt fra vel og bra.

Først til sammenhengen - spørsmålet om hvorvidt NKS - eller AKP(ml) ville gå inn for sjølbestemt abort under sosialismen, ble tatt opp under: Nemlig en storslagen kritikk-offensiv mot Kina og Albania for at det ikke eksisterte sjølbestemt abort i disse landene.

Jeg skal ikke gå særlig inngående inn på hva som er den faktiske politikken i Kina og Albania; men jeg vil bare ha fram at mange ting vitner om at kampen for frigjøring av kvinnene i de to sosialistiske landene er på rett veg - at kollektiv kamp, og kollektive diskusjoner har gitt raske

ingen over abortpraksisen i Kina og Albania. I verste fall ligger en inngrodd misstillit til massene under sosialismen - og ikke minst til den demokratiske sentralismen som er et grunnleggende prinsipp både i Kina og Albania, og som nettopp sikrer at viktige spørsmål, som det om abort diskuteres kollektivt.

Så til innholdet i og begrunnelsen for å stille "sjølbestemt abort som et prinsipp".

Jeg er uenig i å hevde sjølbestemt abort som et prinsipp under sosialismen med den begrunnelsen at kvinnen skal bestemme over sin egen kropp.

Hvorfor det? Fordi en sosialistisk stat ikke er bygget på en mengde prinsipper om ulike spørsmål - men på demokratisk sentralisme og proletarietets diktatur. Det betyr at alle viktige spørsmål - det være seg av almen eller individuell art - diskuteres kollektivt, og at avgjørelser fattes og iverksettes på bakgrunn av disse diskusjonene. Så mye for hvorfor

H.

tema:

sosialistisk valgforbund

SV skal ha samlingskonferanse i mars måned. Eit nytt »revolusjonært marxistisk» parti skal skipast, seier nokre. Partiet må bygge på »marxist-leninistisk grunn» meiner andre. Men ein ting er alle samde om: vegen til sosialismen i Norge er fredeleg. Vi vil i dette tema ga inn på SV sin praksis og syne korleis dei mange fråsene heng saman med ei solid forankring i reformisme og revisjonisme.

Partiskippinga er ikkje nokon hemmeleg sak for medlemmene i SF,NKP,AKP og SV - men gjeld heile venstresida i Norge. Det er ikkje likegyldig korkje for dagskampen eller kampen for sosialismen kva for veg SV tar.

INNHALDET I TEMA:

Om revisjonismen:

Bresjnev & co: Lenins arvtakarar?.....	s.14
»Kommunistene» legger ned vapna og sloyfer 1.mai.....	s.17
Ebbing,SV og sosialimperialismen.....	s.19
Da sovjetvennene led nederlag.....	s.22

Om praksisen:

I sekretariatet,de ligger ansvarsflate.....	s.25
To linjer i studentbevegelsen.....	s.28
SVs stortingsgruppe - verdens navle.....	s.32
»SV forer en sosialdemokratisk politikk».....	s.34

Om de »revolusjonære marxister»:

Kontrast: Skredderverksted for røde frakker.....	s.36
KAG på venterommet.....	s.38

Bresjnev & co:

Lenins arvtakrarar?

Den moderne revisjonismen skil seg frå alle tidlegare former for revisjonisme ved at han er vorten til eit verdssystem, ved at han har sigr i mange sosialistiske land og ved at han gjer langt meir skade enn noka form for revisjonisme gjorde før.

Medan revisjonismen i heile si tidlegare historie var knytt til ymse opportunistar i ymse land og hadde vore prega av stoda i desse landa, er den moderne revisjonismen eit verdssystem som har felles trekk i alle land. Desse felles trekka er bestemt av interessene til det sosial-imperialistiske Sovjet.

I si tidlegare historie har revisjonismen aldri klart å sigr i større mon enn i nokre parti. Den moderne revisjonismen har sigr i ei rekkje sosialistiske land og omdanna dei til kapitalistiske land. Frå å vera tenarar for borgarskapet har revisjonistane sjølv vorte borgarskap, frå å vera tenarar for imperialistane har revisjonistane sjølv vorte imperialistar.

Framvoksteren av den moderne revisjonismen

Revisjonismen si historie er nær knytta til klassekampen si historie. Bakgrunnen for den moderne

revisjonismen bør ein leita etter i stoda i klassekampen i dei fyrste åra etter annan verdskrig. Dei revolusjonære kreftene var på frammarsj, fleire land i Europa og Asia var på veg mot sosialismen, dennasjonale frigjeringskampen var i oppsving, dei kommunistiske partia sto sterkt og vyrnaden for Sovjetunionen var mykje auka. Monopolborgarskapet og imperialistane måtte slå dette revolusjonære oppsvinget ned før sosialismen vart til hovudsia i motseiinga mellom den kapitalistiske og den sosialistiske produksjonsmåten, før dei kom i forsvarsstilling. Dei gjekk til eit massivt åtak på sosialismen og dei kommunistiske partia, økonomisk, politisk, ideologisk og militært.

Dette var den eine føresetnaden for den moderne revisjonismen. Den andre var den revisjonismen som i mindre eller større mon lå og ulma i dei kommunistiske partia, og i SUKP(b). Det var desse revisjonistane som skulle gjera arbeidet for borgarskapet og øydeleggja dei kommunistiske partia innifrå.

Den moderne revisjonismen si tidbolk vart innleid i 1948 då revisjonistane sigr i Jugoslavia. For fyrste gong i arbeidarklassen si historie missha ho den politiske og økonomiske makta fleire år etter at ho hadde sigr i den væpna revolusjonen. Ein kan seia at utviklinga av Jugoslavias Kommunistiske Parti og av Jugoslavia som stat er eit skuleeksempel på utviklinga av revisjonismen og overgangen til kapitalismen. Men det er fyrst etter 1956 og revisjonistane sin siger i SUKP(b) at dei kvalitativt nye trekk i den moderne revisjonismen stod klårt fram.

Den moderne revisjonismen skil seg frå alle tidlegare former for revisjonisme ved at han er vorten til eit verdssystem, ved at han har sigr i mange sosialistiske land og ved at han gjer langt meir skade enn noka form for revisjonisme gjorde før.

Medan revisjonismen i heile si tidlegare historie var knytt til ymse opportunistar i ymse land og hadde vore prega av stoda i desse landa, er den moderne revisjonismen eit verdssystem som har felles trekk i alle land. Desse felles trekka er bestemt av interessene til sosialimperialismen.

I si tidlegare historie har aldri revisjonismen aldri klart å sigr i større mon i nokre parti. Den moderne revisjonismen har sigr i ei rekkje sosialistiske land og omdanna dei til kapitalistiske land. Frå å vere tenarar for borgarskapet har revisjonistane sjølv vorte til borgarskap, frå å vera tenarar for imperialistane har revisjonistane sjølv vorte imperialistar.

Difor er òg denne skaden som den moderne revisjonismen gjer langt større enn før. Revisjonismen sin siger i Jugoslavia i 1948 har vore eit mellom-bels nederlag for arbeidarklassa i Jugoslavia, men hadde ikkje større internasjonal verknad. På mange vis gjorde denne sigeren at revisjonistane nytte for seg internasjonalt ved at mange løynde revisjonistar i ymse kommunistiske parti ope støtte Tito og avslørte seg sjølv. Det var og ein lærdom for arbeidarklassa om kva ho ikkje måtte gjere desom ho ikkje ville missa makta si.

Men revisjonismen sin siger i SUKP(b) gjorde stor internasjonal skade. Etter den 20. partikongressen sigr revisjonistane i ei rekkje kommunistiske parti, mange vart splitta, mange forfalt til små grupper osv. Frå å ha vore på deffensiven heilt frå Marx og Engels sine dagar, kom revisjonismen for fyrste gong på offensiven med ein utruleg styrke. Denne gongen stod ikkje bakom revisjonistane velkjende opportunistar som arbeidarklassa for lengst hadde missa tiltru til, men SUKP(b) med heile sin autoritet. Sovjetunionen var dessutan eit stort og mektig land, som frå å vera våpen i arbeidarklassa sine hender, vart til våpen i det nye borgarskapet sine hender, vart ei imperialistmakt.

Men kjerna i den moderne revisjonismen er lik kjerna i all revisjonisme. Ho er ein freistnad på å revidera grunnseringane i den marxist-leninistiske læra om klassekampen. Det er berre forma som er ny, som svarar til dei interessane som det nye borgarskapet i Sovjetunionen har og til deira imperialistiske politikk.

Heile folket si stat:Læra om korleis å ta makta frå arbeidarklassa.

Heile folket si stat er ikkje nokon ny teori. Alt Marx har i "Kritikken av Gota-programet" teke til motmæle mot revideringa av læra om staten sin klassekarakter:

"Spørsmålet blir da: Hvilken omdannelse vil statsvesenet gjennomgå i et kommunistisk samfunn? Med andre ord: Hvilke samfunnsmessige funksjoner som er analoge med de nåværende statsfunksjoner vil det bli tilbake?

Dette spørsmål kan bare besvares vitenskaplig, og en kommer ikke problemet et loppesprang nærmere om en aldri så mange ganger parrer ordet folk med ordet stat.

Mellom det kapitalistiske og det kommunistiske samfunn ligger perioden med det førstes revolusjonære omdanning til det andre. Til det svarer også en politisk overgangperiode hvis stat ikke kan være noe annet enn proletariats revolusjonære diktatur." (op.cit. Oslo 1951, s. 24f)

Etter den marxistiske læra er staten eit apparat som den herskande klassa brukar for å fremja og verja sine klasseinteresser. Proletariatet må styrka og bruka sin stat, sitt valdsapparat, proletariats diktatur, for å verje sine klasseinteresser mot det styrta borgarskapet. Revisjonistane har til alle tider freista å revidere denne læra dit at staten ikkje hadde klassekarakter, og Lenin har mange gonger måttet ta til motmæle mot ein slik revisjon, mest i verket sitt "Staten og revolusjonen".

Staten vil døy hen fyrst under kommunismen då alle klassar er avskaffa, då staten ikkje lenger trengs som klasseapparat, sjølv om andre former for samfunnsorgan vil finnast då og. Dei moderne revisjonistane

Fort. vend!

The Moscow Marketeers

"Kamerat - lat oss gjere ei avtale" - amerikanske monopolar på rask veg inn i Sovjet.

Forts. fra forr. side

har freista å vise at staten kan døyd ut alt no, at me alt er på veg inn i kommunismen. Ideen om at overgangsbolken alt var på veg mot slutten, vart fyrst fremja av jugoslaviske revisjonistar tidleg i femti-åra, men han fekk mykje å seia fyrst då han vart boren fram av sovjetrevisjonistane. Krutsjov var inne på den ideen alt i sin hemmelege tale i 1956:

"Stalins rapport til Sentralkomiteens plenums møte i februar-mars 1937 om Mangler i partiarbeidet og i metodene for likvidering av trotskister og andre dobbeltspillere" inneholder et forsøk på teoretisk å rettferdiggjøre masseterrorrens politikk med den begrunnelse at klassekampen angivelig må skjerpes under marsjen frem til sosialismen. Stalin hevdet at både historien og Lenin hadde lært ham dette." (Krutsjovs minnes, Oslo 1971, s. 518)

Eg skal la vere å seia noko om Krusjtsjov og hans syn på Stalin, men eg vil gjerne sitera Lenin og hans syn på klassekampen under sosialismen:

"Avskaffing av klasser krever en lang, vanskelig og hardnakka klassekamp, som etter styrtinga av kapitalens makt, etter ødelegginga av den borgerlige staten, etter grunnlegginga av proletariats diktatur, ikke forsvinner (slik de vulgære representantene for den gamle sosialismen og det gamle sosialdemokratiet forestiller seg), men bare endrer form og på mange måter blir mer heftig." (Verker i utvalg 10, Oslo 1957, s. 152)

I 1961 vart revideringa av den marxistiske læra om staten programfesta i SUKP:

"Staten, som vart til som staten til proletariats diktatur, har i det nye, notidige stadiet vorte til staten til heile folket, eit organ som gir uttrykk interesser og viljen til heile folket." (Programme of the Communist Party of the Soviet Union, Moscow 1961, s. 92).

Denne revisjonistiske ideen vart programfesta mindre enn tjue år etter den hittil største imperialistiske krigen, midt i ei tid då reaksjonen med USA i leiinga førte kriger overalt, like før USA byrja sin krig i Vietnam.

Har så sovjetrevisjonistene lært noko av all den kritikken dei har fått, av Vietnamkrigen, av motseiingane i sjølve Sovjet Unionen? Det ser ikkje slik ut:

har utvida sin
dande verksemd
områder av
siale liv...

"Eit nytt historisk samfunn av mennesker, sovjetmennesker, har teke form i vårt land i løpet av den sosialistiske oppbyggingen. Nye harmoniske forhold, forhold av vennskap og samarbeid har vore forma mellom klasser og sosiale grupper, nasjonar og nasjonalitetar i sams arbeid, i kampen for sosialismen og i kampene utkjempa til forsvar for sosialismen..."

Dei siste fem åra har vitna om vidare framsteg mot konsolideringa av einskapen av vårt samfunn. Vi skal halde fram med å gjera alt for å styrkja interessefellesskapet mellom alle klasser og sosiale grupper i vårt land for å stø prosessen av deira samling." (Bresjnev, Report of the Central Committee of CPSU, Moscow 1971, s. 90. Vår uth.)

Klårare freistnad på å tildekke klassemotseiingane og klårare classesamarbeidspolitik har vel ikkje ein gong DNA klart å syna i skrift i sine program. Men korleis kunne revisjonistane klare å få noko slikt inn i programet til SUKP?

Alt Marx og Engels har peika på at eit kommunistisk parti som den organiserte fortroppen til proletariats, er forutsetning for arbeidarklassa sin siger over kapitalen. Den som vil frårista arbeidarklassa hennar sikraste våpen, må frårista partiet frå henne. Heilt frå dei fyrste kommunistiske partia har vore danna, har har revisjonistane kjempa mot dei grunnleggjande prinsipp for deira bygging og verksemd. Frå eit klassekampparti ville dei gjea henne til eit valparti, frå eit kaderparti til eit masseparti, frå eit demokratisk sentralistisk parti til eit prinsippplaut byråkratisk parti. Mykje av arbeidet til dei fyrste kongressane til III internasjonale (1919-1920-1921) har gått på nett slike spørsmål.

Sovjetrevisjonistane har klart å ta statsmakta ut av hendene på arbeidarklassa nett fordi dei fyrst har teke partiet frå henne. Og for at partiet ikkje skulle verta att arbeidarklassa sitt parti har dei programfesta at partiet skulle vera klasselaust:

"Som eit resultat av sosialismen sin siger i Sovjet Unionen og konsolideringa av einskapen i det sovjetiske samfunnet, har det kommunistiske partiet til arbeidarklassa vore til fortroppen for det sovjetiske folket, eit parti for heile folket, som har utvida sin rettleiande verknad på alle områder av det sosiale liv." (Programme of etc. s. 122f) Avsnittet i programmet heiter: Partiet i tidbolken med heilmonna kommunistisk oppbygging.

Altså, sosialismen har sigra i Sovjet Unionen og det er kommunisme no. dvs. det finnst ikkje klasser meir, det kommunistiske partiet tarv ikkje vera eit klassekampparti for arbeidarklassa, men eit parti for alle. Og partiet skal ikkje brukast som våpen, nei, det skal mest vera eit slags rettleiande rundskriv frå alle til alle.

Men korkje staten eller partiet i Sovjet Unionen er til for heile folket, er noko klasselaust. Det er ein stat for det nye borgarskapet og eit parti for det nye borgarskap. Læra om heile folket sin stat og heile folket sitt parti er læra om korleis ein tek makta frå arbeidarklassa.

ARTIKKELEN held fram i neste nummer, der han vil ta opp revisjonistane sine tesar om fredeleg overgang til sosialismen, om internasjonal "sosialistisk arbeidsdeling", anti-monopolistisk strategi med veidare, og syne døme på korleis desse teori-ane vert sjåande ut i praktisk politikk.

«Kommunistene» legger ned våpna og sløyfer 1. mai...

Under påskudd av å ville «hjelp», okkuperte Sovjet Tsjekkoslovakia. Det er fare for at Bresjnev-doktrinen i framtida kan bli brukt mot andre land, f.eks. Romania og Jugoslavia, hevder vi i denne artikkelen som presenterer noen av revisjonistpartienes meritter verden over. Revisjonistpartiene går reaksjonens ærend og følger Moskvas linje med å «blink til venstre og kjøre til høyre». Generallinja er å komme i regjeringsposisjon. Folk bør merke seg hva slags allianser revisjonistene inngår for å oppnå dette.

VERDENS REVISJONISTPARTIER

Da revisjonistene med Krutsjov i spissen innledet kontrarevolusjonen på den 20. partikongressen i 1956, fikk dette også følger for Sovjets utenrikspolitikk, og for linja til de kommunistiske partiene verden over. Krutsjov kapitulerte for imperialistenes krav om at Sovjet ikke lenger kunne støtte den internasjonale arbeiderbevegelsens frigjøringskamp, og lanserte tesen om at fredelig overgang til sosialismen var mulig. Krutsjovs nye linje blei derfor at kommunistpartiene måtte «erobre et stabilt flertall i parlamentet og for-

vandle det fra å være et organ for det borgerlige demokratiet til å bli et redskap for den virkelige folkeviljen». Kamp mot monopolkapitalen skulle ikke lenger være nødvendig. Istedet ville alle folk over hele verden bli overbevist om at kommunismen er riktig. Krutsjov mente at til og med kapitalistene ville «gå over til det kommunistiske partiet». (Fra beretninga fra SUKP's sentralkomité på partiets 20. kongress.)

Med slike «teorier» oppfordret revisjonistene alle kommunistiske partier over hele verden til å arbeide for «fredelig sameksistens».

Som vi seinere skal bevise med eksempler er denne linja etter hvert blitt mer og mer utvikla. Revisjonistpartiene rundt omkring i verden samarbeider nå åpent med sosialdemokratiet, går inn for å komme i regjeringsposisjoner og fraterniserer åpent med monopolkapitalens verste utskudd. Kort sagt: klasseforræderiet er blitt ei linje.

Bresjnev har etter Krutsjov gitt nye bidrag til SUKP's svik overfor verdens folk. Han utforma den såkalte Bresjnev-doktrinen om rett til å «yte militær hjelp til et broderland

for å avverge truselen mot det sosialistiske system». I praksis veit vi at denne doktrinen er rein imperialisme. Under påskudd av å ville «hjelp», okkuperte Sovjet Tsjekkoslovakia. Det er fare for at den i framtida kan bli brukt mot andre land, f.eks. Romania og Jugoslavia.

Den politikken som SUKP utformer er retningsgivende for den politikken revisjonistpartiene fører ellers i verden. En del «kommunist»-partier har forsvart invasjonen i Tsjekkoslovakia. Konferansen av europeiske revisjonistpartier slo fast den linja Krutsjov presenterte i 1956, på sitt møte i januar 1974.

I erklæringa som blei sendt ut fra konferansen heter det blant annet at de går inn for «aksjoner og initiativer sammen med sosialistiske og kristelige krefter. Sammen med alle arbeidende og demokratiske krefter vender de seg i første rekke spesielt til de sosialistiske og sosialdemokratiske partiene, uansett de ulike oppfatningene, ja, motsetningene som finnes mellom dem». Videre slår erklæringa fast at det innafor sosialdemokratiet utvikler seg en «voksende kritikk av klassesamarbeidet og en voksende interesse for

Forts. fra forr. side

en konsekvent opptreden mot stor-kapitalens herredømme". Litt av en salve for oss som til daglig følger sosialdemokratiets råtne politikk på kroppen!

I det følgende skal vi presentere en del av de viktigste revisjonistpartiene nærmere:

FRANKRIKE

Dette revisjonistpartiet, PCF, er ansett for å være et av de mest Moskva-tro i Europa. De blei presset til å ta avstand fra invasjonen i Tsjekkoslovakia, men skamroste seinere "normaliseringa" i landet. For å støtte Bresnev-doktrinen har de hevdet at "det eksisterer ikke noen slik doktrine"(!) De har også støttet det franske sosialistpartiets (PS) kolonialistiske politikk ved å gå inn for "utvidede fullmakter" til regjeringa Guy Mollet. Disse fullmaktene blei brukt til å øke kolonihæren i Algerie. Under mai-opprøret i 1968 saboterte PCF folket kamp. Da arbeiderne krevde 40-timers arbeidsuke og minstelønn på 1000 F i måneden, var PCF fornøyd med 46-timers uke og minstelønn på 520 F. De oppfordret folk til å ikke gjøre opprør, men til å gå tilbake til arbeidet. De gikk blant annet mot oppløsning av bedriftspolitiet ved Renault-fabrikkene.

Ved siste valg la de seg på magen for den reaksjonære Mitterand, hvis idealer er NATO og USA. De deltok i valgalliansen "Venstreunionen", og gikk inn for at denne skulle utvides til en "folkeunion", hvor konservative og gaullister skulle delta og evt. delta i en regjering. Programmet var for NATO og for en defensiv militæralliansen i Europa. Det rettet seg altså ikke mot noen av supermaktene. I praksis er det et program for en Europahær. For å tekkes de borgerlige la PCF i fjor ned 1. mai-feiringa! Som et lite poeng kan nevnes at de nå holder på med en "ansiktsløftningskampanje" for å bli mer "akseptert". Et ledd i "kampanja" går ut på å fylle avisa deres, "l'Humanité", med mye stoff om engelsk rockemusikk. Samtidig neglisjerer de den faglige kampen. Tilslutt skal vi sitere en borgerlig politiker, Deferre fra PS, for å høre hva de sier om PCF: "At de (PCF), vil delta i regjeringen representerer ingen fare. Jeg vil gå så langt som å hevde at det er nødvendig-hvis vi vil ha en venstre-regjering uten at det oppstår problemer, eller, om man vil - streiker."

ITALIA

Partiet her heter ICP, og er et av vestens største revisjonistpartier. Partiet har lenge arbeidet for en enhet med sosialdemokratene. De mener også at denne enheten må utvides til et "historisk kompromiss". Dette betyr at alliansen må omfatte Italias største borgerlige parti - kristeligdemokratene. Sjøl om de ennå ikke er kommet i regjeringssposisjon, er deres sjanser til å oppnå dette gode, og sansynligvis vil dette da bli en enhet på deres egne

premisser. Uoffisielt er de faktisk god-tatt som politiske rådgivere for regjeringa, og blir jevnlig konsultert av borgerlige regjeringsledere for å være med på viktige politiske avgjørelser. Partiformannen, Berlinguer, går åpent inn for "et fredfylt Europa - verken anti-sovjetsk eller anti-amerikansk - bundet til supermaktene med fredelige forbindelser, men sjølstendig." Altså ikke et parti som går inn for å reise det arbeidende folkets kamp, men tvert om vil lamme denne kampen.

PORTUGAL

Revisjonistpartiet PCP sitter i regjering sammen med militære, sosialdemokrater og sentrumsfolk. Dette samarbeidet med den militære bevegelsen, som sto bak omveltningene i april-74, har vært utsatt for kritikk fra venstrebevegelsen i Portugal. Det de har utmerka seg mest med siden de kom i regjering, er å ha spilt en aktiv rolle med å sabotere de store streikene den siste tida. Partiformannen Cunhal hevder at de "ikke tjener arbeiderklassens interesser". For ei tid siden strøk de også formelt parolen om proletariatets diktatur av programmet. Begrunnelse: Etter å ha blitt kvitt et diktatur, ville de ikke gå inn for et nytt!

Venstresida i Portugal har kritisert PCP for å samarbeide med borgerskapet. Til dette sier Cunhal at "disse menneskene" er å sammenlikne med fascister. Han sier at "de er ikke venner, men fiender". Han nærer videre ingen frykt for høyresida i Portugal: "De har ingen makt mer. Denne regjeringa tjener ikke dem." På spørsmål om ikke det som skjedde i Chile også kan hende i Portugal, sier han "nei... Den portugisiske hær kan ikke sammenliknes med den chilenske", og han hevder videre at hæren er demokratisk og fredsønskende. Han mener altså ikke at folket må reises til kamp for å overta makta i Portugal! Dette er sabotasje og ingenting annet! Han går heller ikke inn for at de portugisiske koloniene umiddelbart må få sin frihet. Derimot understreker han at det finns forskjellige meninger om dette i regjeringa - det er strid om "betydninga av ordene sjølbestemmelse og uavhengighet". På spørsmål om de store selskapene i Portugal har grunn til å frykte nasjonalisering, svarer Cunhal: "Nei, jeg tror ikke det. De kommer til å kunne tjene mye penger i Portugal i framtida også." (Sitatene er tatt fra intervju i Der Spiegel, 1. juli 1974.) Foruten å ha sabotert streikene, har PCP vært med på å vedta en presselov som klart rammer venstresida. Blant annet skal det bli forbudt å oppfordre til streiker.

SPANIA

Revisjonistpartiet PCE, satser her virkelig stort ved å gå inn for EEC og ITT! De danna i slutten av juli 74 en "demokratisk front" sammen med sosialdemokrater, monarkister liberalere og EEC-orienterte kapitalister. Frontens program går inn for

"ei provisorisk regjering, en nøytral, proffesjonell hær og integrering i EEC". Dette er i samsvar med PCEs program.

HELLAS

KKE har her danna et Forente Venstre, som går inn for å ta makta med fredelige midler. Partiet er sterkt Moskva-orientert.

FILIPPINENE

Revisjonistpartiet har her over-gitt seg med våpen og ellers stort sett hud og hår til president Marcos, mannen bak terrorregimet i landet. De sier at de nå vil delta i "oppbygginga av landet". De driver rein leiemorderpolitikk ved å gå til væpna angrep mot "maoistene" og ikke regjeringsstyrkene, noe de skryter åpent av!

DANMARK

DKP er et av de mest Moskvatro revisjonistpartiene i Europa. De skrapte for sosialdemokratiet ved siste valg i januar. De ville gjerne med i en "arbeiderregjering"!

Lista over revisjonistpartiene

Lista over revisjonistpartienes meritter kunne gjøres lenger, men vi mener disse eksemplene viser at de går reaksjonens ærend. De følger Moskvas linje med å "blinke til venstre og kjøre til høyre". Generallinja er å komme i regjeringssposisjon. Folk bør merke seg hva slags allianser revisjonistene inngår for å oppnå dette....

Kilder: Newsweek 28/10-1974

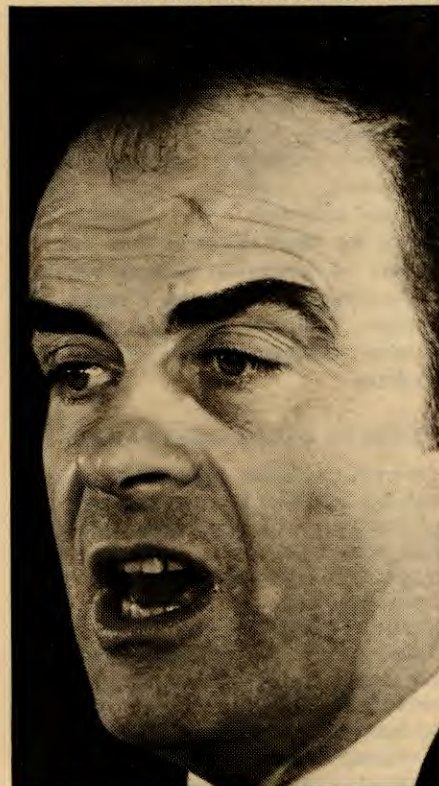
Der Spiegel 1/7-1974

Røde Fane nr. 4/74 og 2/73

Div. nr. av Klassekampen

Materiale til spørsmålet

om Stalin, Oktober Oslo 1970

Det franske revisjonistpartiets formann, Georges Marchais.

Ebbing, SV og sosialimperialismen

Rød Front i Oslo avholdt 9. november 74 et møte med tittelen »Sovjet – kapitalistisk eller sosialistisk?». Møtet hadde to innledere, Sigurd Allern fra

AKP og Hans Ebbing som SVs utvalgte innleder. Ebbings synspunkter på Sovjet har seinere også blitt framført av SVere på en rekke møter om Sovjet.

Sigurd Allern slo i sin innledning fast at Sovjetunionen av i dag er et kapitalistisk og imperialistisk land.

Ebbing på sin side hevdet at Sovjet verken var sosialistisk eller kapitalistisk, men et »overgangssamfunn mellom kapitalisme og utviklet sosialisme».

Vi vil hevde at Ebbings »teori» er grunnfalsk. Den visker ut forskjellen mellom sosialisme og kapitalisme, og tjener i dag de nye tsarer i Kreml og deres reine agenter innenfor NKP. Samtidig fungerer den som en midlertidig »redningsplanke» for dem som på prinsipielt vis forsøker å forene og glatte over de skarpe motsetningene som eksisterer innafor SV på dette spørsmålet.

EBBING OG MOTSIGELSENE I SV

Motsigelsene på Sovjet står skarpt innenfor SV idag. Den harde kjerne av revisjonister innenfor NKP forsvaret Sovjet i tykt og tynt og fungerer som reine agenter for Sovjets sosialimperialisme. SF-ledelsen vakler, klarer ikke å ta noe klart standpunkt, men lar seg presse av NKP (eks. 1. mai -74 og 21. august-demonstrasjonen). Tilslutt har vi en stor gruppe vanlige SV-ere som har store problemer med å svelge NKPs syn og som stort sett har et negativt syn på Sovjet. Det er i lys av disse motsigelsene vi må se Ebbings "bidrag" til Sovjet-debatten. Det er nettopp et forsøk på å "glatte over" motsetningene i SV. SV har grepet denne "redningsplanke" begjærlig. Ebbings innledning er trykt opp i utdrag i SV-avisa "Underveis". Etter sigende skal den også trykkes i sin helhet i Kontrast. Ebbings synspunk-

ter har seinere blitt framført av SV-ere på en rekke åpne møter om Sovjet. Vi ser det derfor som viktig å påvise det uholdbare i Ebbings standpunkter og skal i det følgende ta for oss hovedpunktene i hans analyse av Sovjet.

SPØRSMÅLET OM SOVJET ER AVGJØRENDE FOR VENSTRESIDA I NORGE

De to supermaktene USA og Sovjet slåss i dag om verdenshegemoniet. Den som behersker Europa – behersker verden. Dette er en gammel sannhet som de to supermaktene har innsett og politikken deres er preget av dette. Under dekke av prat om fred og nedrustning bygger Sovjet opp en voldsom krigsmaskin. Hovedstyrken er innrettet på Vest-Europa. Sovjet er idag derfor en direkte trussel også mot Norge (les f. eks. Røde Fane nr. 1/75). Samtidig prøver Sovjet-lederne å framstille seg som "sosialister", "Lenins avtakere" osv, og vi har sjøl folk i Norge som "markedsfører" dette synet. Å avsløre Sovjet-regimets sanne karakter – sosialisme i ord – imperialisme i handling, er derfor en tvingende nødvendig oppgave for enhver kommunist.

KORT FRAMSTILLING AV VÅRT SYN PÅ SOVJETS UTVIKLING

Oktober-revolusjonen i Russland 1917 førte til at proletariatets diktatur ble opprettet og verdens første sosialistiske stat så dagens lys.

Dermed opphørte ikke klassekampen i Sovjet.

Arbeiderklassen med Lenin og seinere Stalin i spissen, måtte føre en uopphørlig kamp mot ytre og indre fiender som ville styrte Sovjetstaten

og gjenopprette kapitalismen. Moskva-prosessene blant annet var et uttrykk for kampen mot disse borgerlige kreftene.

Etter Stalins død fikk de borgerlige elementene i partiet fritt spillerom. Med Krustsjov i spissen erobret de partiet og statsapparatet innenfra. De kontrollerte dermed også hær og politi: Kontrarevolusjonen var et faktum. Et nytt borgerskap, i hovedsak bestående av parti- og statsbyråkrati og bedriftsledelsen i industrien, hadde erobret statsmakta. Gjennom grunnleggende økonomiske "reformer" ble profitten igjen satt i høysetet for økonomien istedet for arbeiderklassen og folkets behov: Kapitalismen var gjenopprettet. Idag er Sovjetunionen et kapitalistisk og imperialistisk land på linje med USA. Den sovjetiske arbeiderklassen utbyttes og undertrykkes, de andre øst-blokklandene er blitt regulære lydriker under Sovjet. (For de som er interessert i en grundig behandling av kontrarevolusjonen, les Nils Holmberg: "Den fredliga kontrarevolusjonen".)

EBBINGS "TEORETISKE NY-KONSTRUKSJON"

Vi kan være enig med Ebbing på ett punkt, nemlig når han innledningsvis i foredraget sier: "Er Sovjet kapitalistisk? Svaret er avgjørende, for bare dersom det svares positivt, kan Sovjet være imperialistisk." En skulle forvente at Ebbing fulgte opp med en grundig analyse av dagens Sovjet for å besvare dette spørsmålet. Istedet bruker han 90% av tida til å snakke om Sovjets økonomi i tjue-åra. Om hvor "fæl" Stalin var osv.

Samtidig vrimler det av påstander som ikke dokumenteres. Taktikken er velkjent. Når en er ute på tvnn is, er det best å snakke om noe annet.

Ebbing hevder følgende:

1. I Sovjet er det hverken kapitalisme eller sosialisme, men et "overgangssamfunn mellom kapitalisme og utviklet sosialisme". Dette samfunnet kaller Ebbing "statssosialisme".
2. Arbeiderklassen har aldri hatt den politiske og økonomiske makta i Sovjet. (Eller hadde den det under Lenin? Ebbing er uklar på dette punktet. Vi ser fram til en utgreiing om hvilken klasse som tok makta i 1917.)
3. Makta over produksjonsmidlene "er delt mellom statsbyråkratiet og direktørsjiktet", men disse utgjør ingen klasse, men et "sjikt".
4. Det er fullstendig kontinuitet i utviklinga fra Sovjet under Stalin til idag.

EBBING BRYTER FULLSTENDIG MED MARXISMEN

Helt grunnleggende når det gjelder å avgjøre et samfunnssystems karakter er spørsmålet om hvilken klasse som har den politiske, økonomiske og kulturelle makten. Makten over

statsapparatet er helt avgjørende.

Ebbing må innrømme at arbeiderklassen ikke har denne makta idag: "... men fremdeles er det ikke de arbeidende massene som har den politiske og økonomiske kontroll som under utviklet sosialisme."

En av marxismens grunnleggende sannheter er at sosialisme ikke kan være noe annet enn proletariats diktatur. Et samfunn hvor ikke proletariatet har makta, kan ikke være noe sosialistisk samfunn. Likevel kaller Ebbing dette samfunnet for "sosialisme".

Hvem har så denne makta ifølge Ebbing? "Vi kan si at herredømmet over produksjonsmidlene er delt mellom det sentrale statsapparatet og direktørsjiktet." Samtidig forsikrer Ebbing, dette "sjiktet" av direktører må ikke oppfattes som noen klasse, men som "et sjikt innenfor rammene av staten".

Lenin sier i "Staten": "Ifølge Marx er staten et organ for klasseherredømme, et organ for den ene klasses undertrykking av den andre.

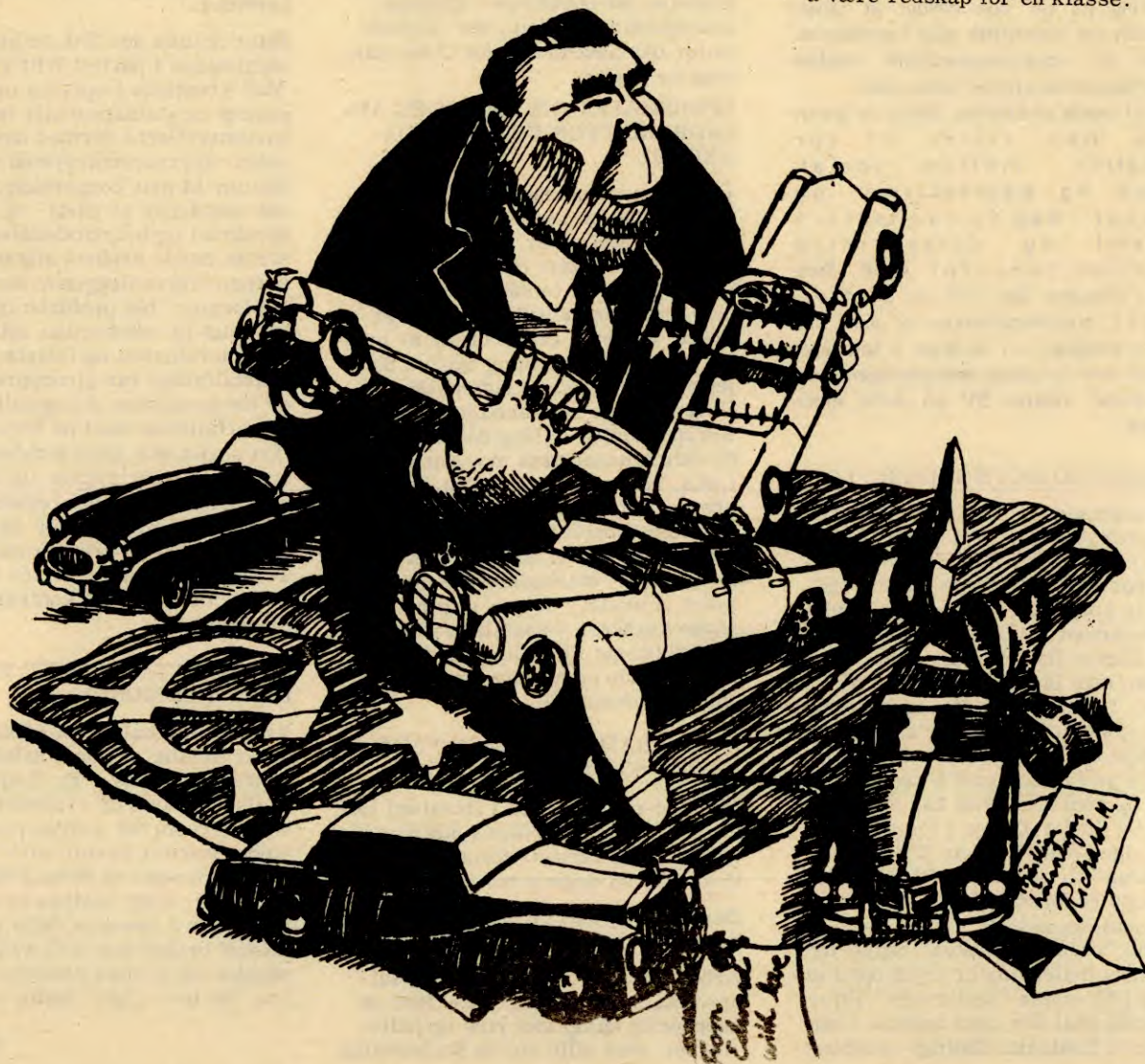
I Ebbings verden derimot er Sovjet blitt et samfunn hvor ingen klasse har makta! Statsmakta er derimot i

hendene på et "sjikt" uten klassekarakter.

Som vi ser, gjør Ebbing en rekke "teoretiske" krumspring nettopp for å dekke over det faktum at et nytt borgerskap har tatt makta i Sovjet.

I sin analyse av hvem som har makta gjør Ebbing to typer feil. For det første ser han ikke at parti- og statsbyråkratiet sjøl er en del av herskerklassen. Ikke fordi de har noen privat eiendomsrett til produksjonsmidlene, men fordi de har den faktiske kontrollen og disposisjonsretten over dem. Denne feilen er en fullstendig parallell til SVs analyse av DNA/LO-ledelsen som "arbeiderrepresentanter". Bratteli, Aspengren & Co. har heller ingen nevneverdig privat eiendom. Likefullt kontrollerer de monopoler som Landsbanken, NKL, Hydro og Statoil osv. Dette gjør dem til en del av det norske monopolborgerskapet.

For det andre er hans påstand om at statens dominerende rolle i produksjonen utelukker kapitalistiske produksjonsforhold av samme type som Buskerud/SVs påstand om at jernbanen, postverket osv. er sosialistiske bedrifter fordi de er statseid. Det er riktig at statsapparatet i Sovjet har en mer dominerende rolle i produksjonen enn i vestlige land, men det betyr ikke at den opphører å være redskap for en klasse.

EBBING OG VIRKELIGHETEN

Når Ebbing kan hevde at det ikke skjedde noe brudd i Sovjets utvikling etter Stalin, er det utelukkende fordi han bevisst unnlater å gå inn på spørsmålet, men slenger det ut som en påstand. De omfattende partiutrenskningene etter at Krustsjov kom til makta nevnes ikke. Revisjonen av grunnleggende elementer i marxismen-leninismen som nødvendigheten av væpnet revolusjon, proletarietets diktatur osv. tas ikke opp seriøst. Krustsjovs anerkjennelse av Jugoslavia som et sosialistisk land, stikk i strid med Stalins syn, likeså. (Se artikkelen "Bresjnev & Co., Lenins arvtakere.") Viktigst er likevel de omfattende økonomiske reformene i 50- og 60-åra: Fra å være innrettet på arbeiderklassens og folkets behov ble profitten det styrende element i produksjonen. Direktørenes lønninger ble knyttet direkte til profitten. Vareproduksjonens betydning økte enormt. Idag

kjøpes og selges en stadig større andel av produksjonsmidlene på markedet. I Røde Fane nr. 4/74, Clarté nr. 4-5/74 og i det svenske Oktoberheftet "Sovjet i dag" er det grundig dokumentert hvordan dette har ført til at produksjonsforholda i Sovjet i dag er kapitalistiske. Ebbing nevner disse reformene bare i bisetninger.

OPPSUMMERING

Ebbings utgangspunkt var at Sovjet måtte være kapitalistisk for å være imperialistisk. Ebbings konklusjon er at det er en slags "statssosialisme". Som vi har sett tidligere, er det nødvendig å trylle bort Sovjets faktiske utvikling de siste åra for å få til dette. Den marxistiske teorien må også kastes overbord.

Ebbing blir heller ikke i stand til å forklare Sovjets undertrykking og utbytting av de andre østblokklandene, Sovjets metode med å kjøpe billig og selge dyrt, invasjonen i Tsjekko-

slovakia osv. Sovjets hardnakka motstand mot kyststatenes rett til å utvide fiskerigrensene er også et kjedelig faktum. Ebbing ikke kan forklare. Som tidligere er Ebbings metode å ikke gå inn på det. Det passer ikke i skjemaet.

Objektivt tjener Ebbings "teori" som en midlertidig demper på motsigelsene innenfor SV. Dette tjener bare Sovjet-revisjonismen. Standpunktet om at Sovjet hverken er sosialistisk eller kapitalistisk er i lengden umulig. Ebbing vil måtte bestemme seg for det ene eller det andre. Alt tyder på at han vil falle ned på revisjonistenes plattform.

Maos karakteristikk av revisjonistene passer meget godt på Ebbings "teori": "Revisjonistene benekter ulikhetene mellom sosialismen og kapitalismen, mellom proletarietets diktatur og borgerskapets diktatur. Det de går inn for er i virkeligheten ikke den sosialistiske linjen, men den kapitalistiske linjen."

sv og hagekolonisaka

SV PÅ STUDENTTINGET: STØTTE TIL HAGEKOLONISTENES KRAV I ORD; SABOTASJE I HANDLING

Hagekolonistene kjemper for å bevare sine hytter og hageflekker på Sogn der 600 mennesker bor om sommeren. "Ullevål Studentby" var planlagt på dette området - en lur taktikk fra statens side: "Studentene fordriver hagekolonistene" kunne så avisene skrive.

De fleste institutter ved universitetet i Oslo fatta høsten -73 vedtak om å støtte hagekolonistenes krav om NEI til rasering.

Hvis en regner SV på Studenttinget for progressivt, så hadde de progressive flertall på Studenttinget og kunne fatte vedtak om at Ullevålsprosjektet til 130 millioner ikke skulle realiseres. SV var redd for en slik "uansvarlig" politikk og stemte sammen med de konservative da Venstre-fraksjonen stilte forslag om å trekke Ullevålsprosjektet. SV argumenterte med at hagekolonistene kunne flytte til et annet sted! Det blei så dokumentert ved en undersøkelse som 89% av hagekolonistene deltok i at 100% ikke ville flytte. 73% av dem begrunna det med at de ikke var unge nok til å begynne på nytt et annet sted. Flyttingstanken blei oppfatta som hån mot de tusener av arbeidstimer som var nedlagt i hagene av arbeidsfolk i framtida.

Da dette blei dokumentert for Studenttingets arbeidsutvalg, som besto av

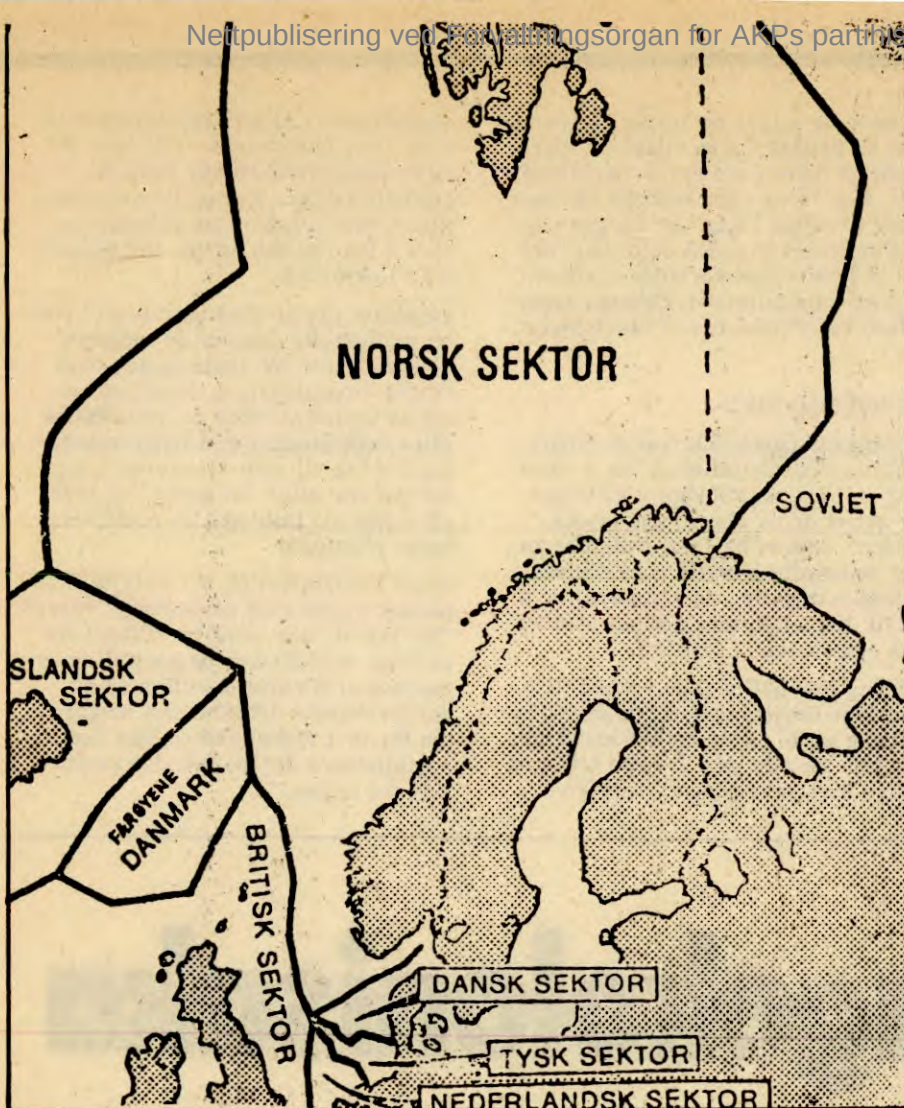

SV-ere, var svaret: "Undersøkelsen er ikke vitenskapelig" og "hagekolonistene går muligens med på å flytte om noen år".

Altså mistillit til folkets evne til sjøl å formulere sine krav som var "Nei til rasering", "nei til flytting". SV visste bedre hva hagekolonistene ville.

I alle debattene som blei ført på Studenttinget i denne saka var SV nødt til å klamre seg til den "teoretiske muligheten" for at hagekolonistene kanskje ville flytte en gang i framtida. Denne såkalte "ansvarlige politikken"

gikk ut på å forbeholde seg muligheten til å realisere Ullevålsprosjektet hvis hagekolonistene tapte kampen. Ja, Studenttingets leder og SV-ere baserte seg på at hagekolonistene skulle tape kampen da han og Samskipnadens styreformann i et møte med de andre samskipnadene sikra seg 3 millioner til Ullevålsprosjektet med begrunnelsen: "Nå er det like før Ullevålsprosjektet får grønt lys!" Dette var etter at SV sjøl hadde fremma forslag om støtte til hagekolonistenes kamp på Studenttinget, et forslag som blei vedtatt. Når det blei vist til kløfta mel-

Da S

Den 23/11 -1974, valgnatta, utspant de seg en selsom debatt i Studentersamfundet i Trondheim. En liten håndfull sovjetvenner sto i kø ved talerstolen for å fortelle oss at Norge intet har å frykte fra supermakta i øst. Progressiv front hadde lagt fram en resolusjon som tok avstand fra Sovjets press på Norge angående naturressursene i nord.

Avstemningsresultat: 420 for, 16 fulgte sovjetvennenes anmodning om å stemme mot.

Sosialimperialismens forsvarere satt til bake, fullstendig isolert.

Hvorfor dra fram denne begivenheten såpass lang tid etterpå?

For det første fordi argumentasjonen til Sovjets venner i Trondheim kan tjene som eksempel på den taktikken disse folkene fører over hele landet. Det er viktig å sette seg grundig inn i denne debattformen, slik at man kan møte den med slagkraftige midler overalt og til enhver tid.

For det annet er det en viktig oppgave å avsløre og isolere sosialimperialismens lakeier i Norge. Den framgangsrrike supermakta i øst truer interessene til det norske folket akkurat som USA og EEC-landene gjør det. Alle slags former for forsvar av imperialistisk politikk er like reaksjonært, og må bekjempes på det skarpeste.

Utgangspunktet for debatten i Studentersamfundet var en resolusjon som anarkistene (FARAT) hadde lagt fram. Denne tok opp den nettopp offentliggjorte "Svalbardrapporten", og fordømte den daværende regjeringen Gerhardsens forskjellsbehandling av USA og Sovjet. De forestående forhandlingene mellom Norge og Sovjet om Barentshavet, som skulle starte 2 dager seinere, var ikke nevnt med ett ord! Resolusjonen rettet seg ikke eksplisitt mot USA, Sovjet og EEC-landenes press på Norge idag. Den rettet seg ikke eksplisitt mot (vaklinga til) dagens

DNA-regjering. Man satt igjen med en resolusjon som nærmest beklaget at staten hadde holdt igjen grunnlagsmaterialer av stor økonomisk og militær betydning overfor Sovjet i 60-åra!

Progressiv Front (bestående av marxist-leninister i AKP(m-l) og NKS i tillegg til uavhengige) hadde derfor lagt fram et endringsforslag til FARATs resolusjon. Denne tok utgangspunkt i de forestående forhandlingene mellom Norge og Sovjet. Den fordømte på det skarpeste Sovjets og vestmaktens imperialistiske presspolitikk overfor Norge når det gjelder suvereniteten over naturressursene i nord. Den tok videre avstand fra DNA-regjeringas vakling overfor dette presset.

HVORFOR ER BARENTSHAVET SÅ VIKTIG?

Litt om hva saka dreier seg om:

Barentshavet er på flere måter av stor betydning - både ut fra olje, fisken og de militærstrategiske forholda.

Først til olje. Geologiske undersøkelser indikerer at det kjempemessige sokkelområdet som Barentshavet utgjør, er rikt på oljeforekomster. Bare på sovjetisk side er det antydning at havbunnen inneholder 50% av verdens samlede kjente ressurser! (1) (Fiskere i farvannet har til stadighet observert prøvesprengninger på den

Bildet viser to typer ikke atomdrevne ubåttypen er tatt i 1968.

Sovjetvennene led nederlag

norske sida, og staten har hatt et svare strev med å unnskyld sin egen virksomhet.)

Så til fisken. Barentshavet er oppvekstområde for den norsk-arktiske torskbestand. Det er fisken som vokser opp her, som kommer til Lofoten for å gyte i januar-april. Bestanden er av avgjørende betydning for fiskerinæringa i Nord-Norge. Idag er Lofotfisket i fare på grunn av rovfisket med supertrålere i Barentshavet.

Til slutt om den militærstrategiske betydninga av området. Supermak-

tenes mest betydningsfulle våpen idag er kjernefysiske ladninger plassert på atomdrevne u-båter. Alle streder og passasjer har derfor fått økt betydning.

I Murmansk ligger verdens største marinebase. Til denne hører 500 overflatefartøyer, 170 u-båter, 100 000 mann, ca. 50 flyplasser og avskytningsramper. Basen er større enn samtlige NATOs Atlanterhavs-baser tilsammen. (2) Her ligger Sovjets eneste isfrie havn. Barentshavet er altså selve melkeruta for den russiske flåten.

PRESSET FRA IMPERIALIST-LANDA

Såvel de to supermaktene USA og Sovjet som EEC-landa legger press på Norge angående områdene i nord.

Når det gjelder vestmaktene, presser de på for å få staten til å øke utvinningstakten på oljesektoren. Dette innebærer blant annet press for å få startet oljeutvinning nord for 62. breddegrad.

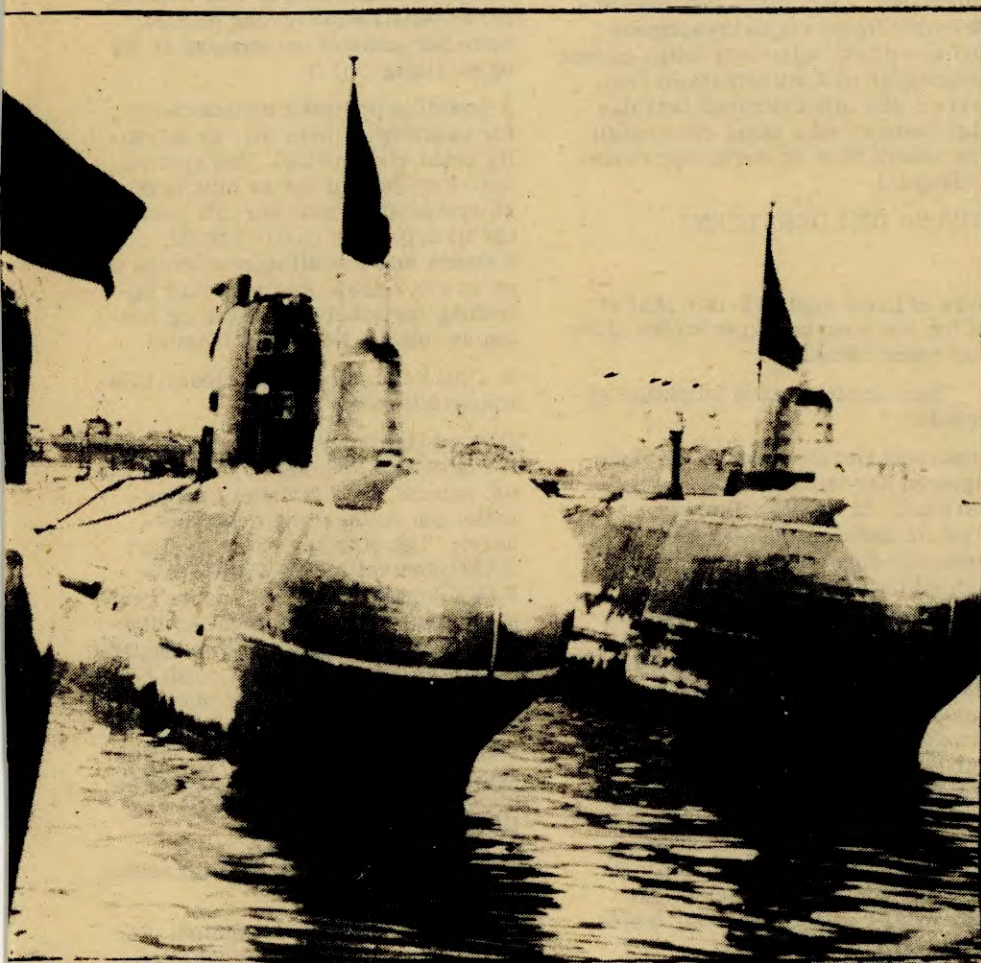
Videre presser disse landa på for at Svalbard skal få sin egen kontinentalsokkel. Dette vil bety at de såkalte signaturmaktene fritt kan begynne å bore etter olje i dette området. Næringsvirksomheten vil ifølge Svalbard-traktaten kunne drives så nær som skattefritt. (Svalbard-rapporten viser at DNA-regjeringa i 60-åra forsynte amerikanerne med grunnlagsmaterialer av stor økonomisk og militær betydning. Det er bekreftet at den norske staten ikke har noen som helst forpliktelser til å levere ut slikt forskningsmateriale. (3))

Presset fra EEC-landa i disse dager for at vi ikke skal utvide fiskerigrensa til 50 nautiske mil, er vel kjent. Det var imidlertid Jens Evensen sjøl som i sin tid forhandlet seg fram til "fiskebrevet", som kopler 50-mil sammen med tollen på Norges eksport av fiskefett o. a. til EEC-landa.

Sovjet legger også et allsidig press på Norge. For det første har vi forslaget til deling av Barentshavet etter "sektorprinsippet", som vil gi Sovjet et ekstra område på 155 000 km². Dette tilsvarer halve Norge, eller i oljemålestokk: Større enn det norske sokkelområdet i Nordsjøen! For å få delingskravet i "overensstemmelse" med vanlig folkerett, viser Sovjet til de militære hensyn, kystens spesielle formasjon samt det høye folketallet(!). (4)

For det andre har Sovjet presset på for å oppnå en likeverdig status sammen med Norge på Svalbard. (5) Gjennom felles administrasjon og samarbeidsavtaler vil Sovjet sikre

Forts. vend'

om Sovjet har. Disse er en del av Nordflåten som har Murmansk som hovedbase. Bildet

forts. fra forr. side

seg et grep om ressursene i et enormt område, særlig dersom Svalbard i tillegg skulle få sin egen kontinentsokkel. Et "samarbeid" mellom Norge og Sovjet kan aldri bli likeverdig. Det er nok å vise til sovjetiske "samarbeids"-framstøt andre steder på kloden: Øst-Europa, Mongolia, Iran osv.

For det tredje presser Sovjet Norge i spørsmålet om fiskerigrensa. På Caracaskonferansen sto Sovjet sammen med USA ved å gå mot de små kyststatenes krav om suverenitet over ressursene langs egen kyststripe. I Pravda blir dette standpunkt "forklart" på følgende vis:

"Internasjonal lov tillater ikke utvidelse av territorialfarvannet utover 12-milsgrensa. Dette (12 mil) tilsvarende både kyststatenes rettmessige behov og den internasjonale sjøfartens krav. Oppfinnelsen med 50 og 200 mils grenser står i motstrid til interessene om å sikre fred og vennskapelige forbindelser mellom folkene. Den er spesielt farlig for små land, ettersom historien forteller oss, at når det råder en foraktelig holdning til internasjonal lov og rett og en atmosfære av egenrådige løsninger av grensespørsmål, så åpnes det for muligheten av tillempling av "den sterke rett". (6)

Dette er ikke annet enn sabelrasling mot de små kystnasjonene! For okkupasjonsmakta Sovjet går "verdensfreden" foran prinsippene om nasjonal sjølråderett og vern om naturressursene.

Det fjerde eksemplet på sovjetisk press som kan trekkes fram, er den rolla landet spilte under forhandlingene om torskeavtalen høsten 1974. Her utmerka Sovjet seg med det mest ytterliggående forslaget med en fangstkvote på 1 100 000 tonn! (7) England foreslo "forsiktige" 800 000 tonn, mens eksperter i Norge mener at rundt 550 000 tonn er det maksimale dersom den norsk-arktiske torskebestanden skal opprettholdes. Folk fra Sovjet var frekke nok til å foreslå fredning av skreien i Lofoten, samtidig som russiske trålere renser Barentshavet for den strategisk betydningsfulle ungfishen!

REGJERINGAS VAKLING

Overfor dette massive presset har DNA-regjeringa falt fullstendig på kne. Bratteli, Evensen og co. står med lua i handa og bøyer seg ydmykt for krav fra øst såvel som fra vest.

Dette har gitt seg groteske utslag i fiskerigrensesaka. Utvidelsen fra 1/1-1975 er blitt til 50 mils grense for en del av kysten, i løpet av 1975, og dersom imperialistland aksepterer det! Evensen har vært dristig nok til å antyde at en eventuell utvidelse må utstå til forhandlingene om Barentshavet er sluttført! (8) Dersom vi tar i betraktning at Sovjet og Sverige har forhandlet i 6 år om delingslinje i Østersjøen uten å

ha kommet til enighet, kan det bli en stund å vente. (I skrivende stund er det i tillegg uklart med de forespeilede trålfrie sonene, som skulle være et midlertidig plaster på såret.)

I spørsmål om fangstkvoter inngikk regjeringa et kompromiss med Sovjet og England på 800 000 tonn, 250 000 tonn høyere enn det maksimalt tillatelige. Når det gjelder Svalbard, er det fra før av pekt på ettergivenheten overfor amerikansk monopolkapital.

Vi skal være spesielt oppmerksomme på hestehandel og kjøpslåing innafor oljesektoren. Her er det slått an skumle noter på representativt DNA-hold. For det første har vi de nye tonene fra olje-ideologen i DNA, Rolf Hellem. Han har slått til lyd for et norsk-sovjetisk oljesamarbeid i farvannet omkring delingslinja i Barentshavet. (9) Dette står i motstrid til i det minste to grunnleggende folkekrav: 1) kravet om at det ikke skal bores etter olje nord for 62. breddegrad og 2) forsvaret av den norske sjølråderetten mot bindende avtaler som medfører større økonomisk avhengighet av supermaktene.

Hovedfaren er likevel vaklinga overfor vestmaktene, med supermakta USA i spissen. Arbeiderbladet skriver: "De som i Norge idag taler om både maksimal norsk jurisdiksjon over sokkelområdene og samtidig går inn for en lavere utvinningstakt, må ha et særdeles godt forhold til julenissen." (11) Eller sagt med andre ord: Ifølge regjeringsorganet må vi enten selge betydelige norske interesser på kontinentalsokkelen, eller øke oljeutvinninga betraktelig! Dette er ikke annet enn knefall for amerikansk og europeisk monopolkapital.

HVA SA DE I DEBATTEN?

over et bredt register. Her skal vi ta for oss noen karakteristiske sider ved denne taktikken.

1. "Dere kommer med feilaktige påstander."

Omkvedet om at vi forfuser virkeligheten har tatt om seg i den seinere tida, da særlig i Friheten. Øystein Ballo gjorde seg til talsmann for denne linja: "Jeg har en hel del ting som er direkte feil i denne her greia (resolusjonen til PF), og som klart kan bevises er feil. Jeg vil be representanten for Progressiv Front om å komme opp her og forklare konsist hva det her presset går ut på. Hva slags press har f.eks. Sovjet lagt på Norge når det gjelder fiskerigrensa?" Og seinere, i en replikk: "Og jeg vil ta avstand fra sånn direkte uriktige påstander som KS her var eksponent for, når han påstår at Sovjet har gått mot at Island f.eks. har utvida fiskerigrensa."

Sovjets press mot kyststatene er dokumentert tidligere i artikkelen.

Det er grunn til å spørre revisjonistene: Hva tror de er grunnen til at det er nødvendig med stadig nye forhandlingsrunder mellom Sovjet og Norge om fiskerigrenseutvidelse? Har de i det hele tatt ikke hørt om dommen ved den internasjonale domstolen i Haag sist sommer, der Sovjet sto sammen med USA og England om å nekte å godkjenne Islands utvidelse til 50 mil som gyldig folkerett?

2. "Kampen mot Sovjet er bare partitaktikk og hets."

Dette er en annen alminnelig plate. Hør bare på hva Haagen Sundt hadde å si (både Ballo og Sundt er framtrædende SV-medlemmer i Studenter-samfunnet i Trondheim): "Det hender jo av og til at man må roe ned enkelte av sine taktiske framstøt ... man kan jo falle så lett som bare det for den derre suggesjonen dere har kjørt fram ... det her skal vi ikke gjøre til noe demagogisk spørsmål, men tenk litt, og ikke bare la oss ligge under for en voldsom hets som er oppe i tida ... det er så irrasjonell holdning til politikk det som framgår, ikke minst her i studenterverden, at det nesten er skammelig!" (12) Og til slutt, i en replikk, denne kraftsalven: "... prøv å se hvilken funksjon det Sovjet-hysteriet har som dere er med på, for det er nemlig en form for å underbygge Sovjet-hysteriet, enten dere sjøl vil det eller ikke. Jeg synes rett og slett det er forbanna skammelig at folk som tilhører venstresida holder på med dette her, uansett om analysa er så og så riktig." (13)

Å beskyldte politiske motstandere for usakelighet, hets o.l. er et vanlig brukt virkemiddel. Men sjelden har vi opplevd at det er blitt brukt så systematisk som her! En kommentar til dette med parti-"taktikk": Kampen mot sosialimperialismen er en strategisk sak, med stor betydning for arbeiderklassen og resten av folket i Norge sin framtid.

3. "All kamp mot Sovjet tjener USA-imperialismen."

Denne klagesangen er særlig kjent fra ukeavisa Friheten. Øystein Ballo tok samme innfallsvinkel i spørsmålet om delingslinja i Barentshavet: "Det står her enten mellom NATO-kontroll eller WARSAW-PAKT-kontroll." Vi vil spørre revisjonistene: Mener de at det er likegyldig hvor delingslinja mellom England og Norge går i Nordsjøen, fordi begge land er med i NATO? Det mener de sikkert ikke. I Barentshavet står det mellom norsk eller sovjetisk suverenitet. Derfor bekjemper vi sosialimperialismen såvel som USA- og EEC-imperialismen.

4. "Engang sosialistisk, alltid sosialistisk."

Dette er en fjerde kjent melodi. For revisjonistene eksisterer ikke teorien om klassekampen under sosia-

SVs praksis i interessekampen er svært varierende fra lærested til lærested. I Norsk Studentunion (NSU) har SV lenge hatt flertall i styret, og de har derfor i stor grad fått prege politikken der.

— Vi mener det er viktig å rette søkelyset mot SVs praksis i NSU. Den er altfor lite kjent, og svært avslørende.

I denne artikkelen hevder vi at SVs praksis i NSU til dels har bestått i tren-ering, til dels i direkte å motarbeide studentenes kamp mot «Ny lov om lærerutdanning». Vi konkluderer derfor med at deres rolle her har vært direkte reaksjonær!

— I siste del av artikkelen vil vi også ta for oss SVs praksis i studenttingene i Oslo og Bergen.

KAMPEN MOT PH VOKSER I STYRKE, SV GJØR INGENTING

Motstanden mot de pedagogiske høgskolene startet på lærerskolene og i Lektorlaget alt før Ny lov om lærerutdanning var vedtatt i Stortinget. Lova ble som kjent lurt igjennom midt i sommerferien. Siden da har motstanden mot lova vokst i styrke, og har manifestert seg i aksjoner der tusener av studenter og lærere har deltatt. I og med den nye stortingsmeldinga om høyre utdanning som kom høsten -74, ble det klart at PH skal danne kjerna i et distrikts-høgskolesystem som rammer all

IKKE KAMP, MEN UTREDNING AV ALTERNATIVER

I august hadde NSUau et seminar for å legge arbeidsplaner. Alt her markerte det seg to syn på hva universitetsstudentene skulle gjøre med lærerutdanningsplanene. Kommunistene mente at NSU måtte gå i spissen for å reise studentene til kamp mot iverksetting av "PH-lova" fra 1/1-75. SV mente at lova alt var vedtatt, og da nyttet det ikke å kjempe imot. NSUs oppgave skulle istedet være å starte en diskusjon: Hva slags lærerutdanning ønsker vi? (Linja med "å utrede alternativer" er et varemerke

I sekretariatet, de ligger ansvarsflate...

Universitetsstudentenes interesseorganisasjon, Norsk Student Union (NSU), og arbeidet som drives der, er lite kjent blant vanlige studenter. Hva er årsaken til dette? — Studentmassen har liten innflytelse på organisasjonen. Den har ikke noe grunnplan. Arbeidsutvalget og landsstyret er prega av partipolitikk og parlamentarisk arbeidsstil. SV har aleine flertall i begge disse organene, sjøl om de langt fra har flertall på Lands-tinget. Dette oppnådde de ved en hestehandel som besto i at SV lovt å stemme på de reaksjonæres kandi-dat mot at de stemte på SV framfor kommunistene.

Typisk for SVs linje i NSU, er le-deren Gerd Liv Vallas uttalelse i Orientering om at "NSU stiller sitt apparat til disposisjon" for aksjoner mot statens utdannings-politikk og forøvrig jobber med ut-redninger, ivaretar studentenes inte-resser gjennom styret i lånekassa og andre organer. (Vår utheving.)

Forøvrig har NSU god kontakt med SVs stortingsgruppe. Dette er blitt ei hovedlinje i arbeidet, og står i mot-setning til det å gå i spissen for å aktivisere studentmassen til kamp for egne krav. Det er akkurat den samme studentparlamentariske linja som de reaksjonære sto for i tida før 1970, og som aldri kan føre stu-dentenes kamp til seier. I høst har denne linja slått ut i at SV i NSU tre-nerte, og direkte motarbeidet kam-pen mot de pedagogiske høgskolene. De nektet så lenge som mulig å til-slutte seg aksjonsdagen den 31. ok-tober som LNL (Landslaget for Norske Lærerstudenter) og FR (Fellesrådet for sosialskolestuden-tenene) hadde tatt initiativet til, med den begrunnelsen at kampen mot PH var uviktig. Den var alt tapt, hevdet de.

Fra demonstrasjonen den 31 oktober i Oslo.

høyere utdanning. Nå ble bredden i fronten ytterligere utvidet, og f. eks. FR ble trukket med. Aksjonsdagen den 31. oktober var en foreløpig topp i motstandskampen. Som vi viste i "Hva må gjøres" 3/74, gikk også Lektorlaget aktivt ut mot Ny lov om lærerutdanning ut fra at den truet lektorene og adjunktene i skolen. Hva gjør så SV i NSUau i denne kam-pen? — Ingenting —. Gerd Liv Vallas sier i Studentforum nr. 9: "Det er gal prioritering av kreftene å satse tid og energi på å stanse lærerut-danningslova. Den trer i kraft 1/1-75, enten vi liker det eller ikke. Kampen må stå om innholdet i de pedago-giske høgskolene" (GLVs utheving). Først på NSUs landsting, fire dager før aksjonsdagen, ble tilslutning til aksjonen vedtatt.

I korte trekk skal vi gjøre greie for SVs lite ærefulle praksis i NSU.

for reformismen.) Forøvrig er det verdt å merke seg at både LNL og Lektorlaget lenge før lova var ved-tatt, la fram grundig kritikk og al-ternative forslag til lova uten engang å bli referert i Stortinget under be-handlinga.

Kommunistene i NSU tok initiativ til et fellesseminar med LNL og NGS i september. Utgangspunktet var et vedtak fra NSUs forrige landsting som lød: "NSU tar initiativ til felles-seminar sammen med LNL om lærerutdanning og kompetansevilkår." Fellesseminaret var og i overens-stemmelse med NSUs arbeidspro-gram.

Hva skjer så i au når seminaret skal bestemmes formelt? På to møter

Forts. vend!

forsøker SV-flertallet å forhindre at seminaret blir gjennomført. På det tredje lyktes de ikke fordi de tilfelldigvis var i mindretall p.g.a. sjukdom. Etter dette brukte de en rekke formelle argumenter mot å gjennomføre seminaret. (Det var dårlig teknisk forberedt, det var ikke sendt ut nok sakspapirer, osv.) SV-flertallet har siden hevdet at kommunistene "kjørte" gjennom seminaret på kort tid for at ikke SV skulle få tid til å forberede seg. Til dette er å si: Initiativet til seminaret var alt tatt i august. Forberedelsene skjedde i løpet av september, og SV skulle hatt mulighet til å forberede seg på den tida. Dessuten hadde SV en representant i forberedelsesgruppa som aldri møtte opp! Allerede 10 dager før seminaret ble opplegget endret slik at nettopp spørsmålet om å prioritere kampen mot PH kontra det å utrede alternativer skulle tas opp. Var ikke SV interessert i å diskutere dette?

SV HAR STADIG NYE PASKUDD FOR A TRENERE

På dette seminaret ble det vedtatt endel paroler. De viktigste rettet seg mot de pedagogiske høyskolene, og mot budsjettnedskjæringene. Det var i det alt vesentlige de samme parolene som ble brukt på aksjonsdagen den 31. oktober.

Fra dette seminaret gikk tre SV-ere fra au i protest mot at deres linje ble nedstemt. Likevel, på neste aumøte vedtok SV med sitt rene flertall at det ikke var viktig å prioritere kampen mot PH. Budsjettkampen var nå viktigere.

Til dette sier vi: Budsjettkampen er viktig. Vi kommunister hadde alt gått i spissen for at aksjonsdagen den 13. november mot statsbudsjettet skulle bli så brei og slagkraftig som mulig ved at universitetsstudentene skulle mobiliseres til å delta. Men når SV setter de to opp mot hverandre, er det rett og slett et forsøk på å bruke budsjettkampen som påskudd for å nedlegge kampen mot PH. SVs praksis i mobiliseringa til den 13. var forøvrig heller ikke lysende.

SV I NSUau NEGLISJERER DEN STADIG VOKSENDE MASSEBEVEGELSEN

Denne politikken var stikk i strid med hva delegatgruppene på universitetene mente om saken. Delegatgruppene i Bergen og

Tromsø vedtok enstemmig å kreve at NSU sentralt straks måtte prioritere kampen mot PH. De kritiserte au i Oslo skarpt for sabotasje av kampen.

I midten av oktober avholdt de fire universitetene massekonferanser om lærerutdanninga. De markerte at det var en massebevegelse igang. Fremst i kampen sto Bergen og Tromsø, med henholdsvis 800 og 300 deltakere. I Oslo var bl.a. lærerskolene, sosialskolene og journalist-skolen svært aktive.

NSUs TILSLUTNING TIL AKSJONS-DAGEN: ALTFOR SEINT TIL Å MOBILISERE

Etter massekonferansene begynte en lang og seig kamp for å tvinge NSU til å tilslutte seg aksjonsdagen den 31. På tre styremøter på rad blir forslag om tilslutning nedstemt av SV-flertallet. De brukte ulike begrunnelser hver gang: Først henvisste de til at delegatgruppene i Trondheim og Oslo ikke hadde vedtatt oppfordring om tilslutning ennå. Den neste gangen var de "prinsipielt" mot å ta opp nye saker til votering. Den tredje gangen hadde også Oslo vedtatt tilslutning. Nå hevdet SV-flertallet at kampen bare var viktig for lærerstudentene, universitetsstudentene skulle heller kjempe mot statsbudsjettet. SV brukte altså ulike argumenter hver gang de gikk imot tilslutning. Dette er typisk for opportunismen. Det var også svært udemokratisk i forhold til delegatgruppene som virkelig ønsket å gjøre noe.

Først på landstinget i NSU (heldig at det var landsting for den 31.) fire dager før aksjonsdagen, måtte Gerd Liv Valla ta sjølkritikk på sin uttalelse i Studentforum nr. 9, der hun hadde hevdet at kampen mot PH var viktig. I siste liten vedtok Landstinget at NSU skulle tilslutte seg aksjonen - altfor seint til å kaste NSU som organisasjon inn i mobiliseringsarbeidet med noen særlig styrke.

SVs motstand mot å reise kampen mot de pedagogiske høyskolene og distriktshøgskolesystemet, henger bl.a. sammen med at de vakler på spørsmålet om integrering av all høyere utdanning. Seinest på landsstyremøte 31/1-75, stemte de ned et forslag om å ta avstand fra stortingsmeldinga om høyere utdanning.

ETTER AKSJONENE: NSU-LEDELSEN GJØR HVA DE KAN FOR Å SPRE PESSIMISME

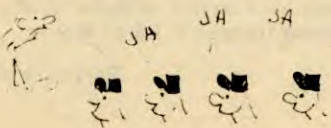
Aksjonsdagen den 31. fikk meget stor oppslutning på landsbasis og betydde et langt skritt framover både i styrken og enheten blant de utdanningsøkende. Det var streik på 17 av landets 27 lærerskoler, på alle landets 5 sosialskoler, journalistiskolen i Oslo, distriktshøgskolen i Volda, på 3 fakulteter i Bergen, og på universitetet i Tromsø. En rekke andre skoler deltok også i demonstrasjonene. I Tromsø gikk 450 i tog, i Bergen 1200, i Trondheim 700, et svært bra tall. Det var nemlig første gang det var demonstrasjon mot statens utdanningspolitikk i denne byen.

Alt i alt var dette den største samla aksjonen som har vært mot statens utdanningspolitikk. Den førte til garantier fra Ingrid Eide om at verken deler av eller hele lærerutdanningslova skulle settes i verk fra 1/1-75.

Hvordan oppsummerer så SV aksjonen? La oss se på hva Gerd Liv Valla og Per Magnus Mæhle fra au har å si i Studentforum nr. 11/74: "Oppslutninga om demonstrasjonene har variert mellom 400 og 1500. Det kan neppe seiast å vere særleg overveldande. Demonstrasjonen fekk litt pressedekning, men elles er det uvisst om dei vil gjere noko konkret resultat. ... Det som har skjedd, har ein i liten grad prøva å sette inn i ein samfunnsmessig samanheng. I den grad ein har prøva å føre ut ein analyse og eit perspektiv på kampen til større delar av studentane, har dette vorte kritisert, og ein har prøva å stoppe det. (Jfr. demonstrasjonen den 31. oktober.)"

SV underslår her at det har vært aksjoner overhodet andre steder enn i Oslo. De hevder at arrangementene prøvde å hindre analyse og perspektiv på kampen. Bakgrunnen her er at Gerd Liv Valla, som ble invitert til å holde en appell på max 5 minutter, (ved siden av 5 andre appellanter), kom før demonstrasjonen og sa at hun hadde skrevet en "innledning" på et kvarter. Arrangementene, som ikke kjente innholdet, ba henne om å korte den ned. Hun nektet, men fikk likevel holde talen. Den gikk langt ut over NSUs grunnlag og inneholdt stort sett SVs egen reformistiske analyse av statens utdanningspolitikk. Uten å ta kontakt med

KAMERATER-DET SER UT
TIL AT DERE HAR GÅTT
MOT SEMESTERAVGIFTS-
ØKNING?

SKYLDES DET AT DERE
HAR VISSE KRAV?
JEG ER DERES TIL-
LITS MANN-DERE
KAN IKKE SKJULE
NOE FOR MEG!

DET ER STUDIE-
LÅNENE, KAME-
RATER- IKKE SANT?

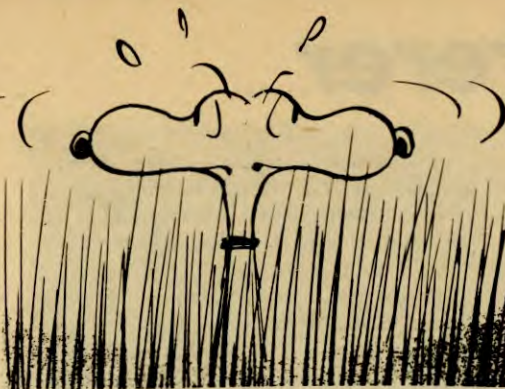
arrangørene, kjørte de ut disse anklagene dagen etter i Ekstra Studentforum. (Hvem er Gerd Liv Vallas hovedfiende i interessekampen mellom LNL, FR og Rød Front, eller staten og monopolkapitalen?)

Vi skal ikke skjære hele SV over en kam. SVerne i delegatgruppene, spesielt i Bergen og Tromsø, har gjort en bra jobb. Men vi kan trygt oppsummere at SV i NSUau i høst har fungert reaksjonært i forhold til kampen mot statens utdanningspolitikk. De har brukt ulike opportunistiske argumenter, men kjerna i det hele er likevel klar. SV har store illusjoner om staten og DNA. "DNA sitter idag med regjeringamakta... Partiet har valget mellom å utvikle en utdanningspolitikk som i størst mulig grad tjener arbeidsfolks interesser og styrker deres posisjon vis-a-vis kapitalen og en som styrker kapitalinteressene," sier Gerd Liv Valla i sin tale foran regjeringsbygget den 31. Sitatet er typisk for SVerne tenkemåte. DNA har i tida etter krigen vært monopolkapitalens mest konsekvente talsmann i norsk politikk. Dette valget SV snakker om, har DNA forlenget foretatt. Det er blitt et borgerlig parti på linje med Høyre.

SVs POLITIKK I SAMSKIPNADEN. EN STUDIE I ANVENDT »KAKE-TEORI«

I høst vedtok Samskipnadens hovedstyre med studentrepresentantenes stemme (1 fra AUF, 2 fra SV, 1 fra DKSF) nytt budsjett for 1975. Budsjettet innebar 10 til 12% prisstigning på kantiner og husleier, 25 kroners økning på semesteravgiftene og reduksjoner i servicen på studentbyene. Statistikken viser med all ønskelig tydelighet at studentene ikke tåler ytterligere prisøkninger, at når prisene stiger, synker salget tilsvarende. Det er ikke mer penger å hente hos studentene.

Selv med disse prisstigningene, er budsjettet gjort opp med millionunderskudd, i likhet med i Bergen og Tromsø. Det er statens rente- og avgiftspolitik som i virkeligheten undergraver samskipnadens budsjett og studentenes kjøpekraft,

og som dermed truer de ansattes arbeidsplasser. Kommunistenes standpunkt er at bare tilskudd fra staten kan redde samskipnadene ut av den økonomiske krisa.

SV derimot, har hele tida gått inn for å skyve byrdene over på studentene og de ansatte. De gir illusjoner om at studentene dermed stiller seg solidariske med de ansatte. I en løpeseddel utgitt av USV leser vi: "Vi mener at studentene må ta sin del av ansvaret for at Samskipnaden skal kunne gi sikre arbeidsplasser og et forsvarlig servicetilbud. De ansatte gjør sin innsats ved å gå med på ansettelsesstopp. USV har derfor gått inn for at vi skal strekke vår økonomiske yteevne maksimalt for å oppnå enighet med de ansatte." I samme løpeseddel påstår de at vi studenter er arbeidskjøpere. Med et slikt standpunkt hindrer SV enhet mellom studenter og ansatte mot den virkelige arbeidskjøper, staten.

Allmannamøte etter allmannamøte på Blindern har gått imot prisstigningene og reist mistillit til studentrepresentantene i hovedstyret. Det er vedtatt husleiestreik på Sogn og Kringdja og Bjerke studentbyer i Oslo.

Etter dette har SV måttet gå med på mistillitsforslag til sine representanter i styret, og de har endret holdning fra å gå imot til i ord å støtte streiken. Likevel vil de jobbe for å få igjennom sitt budsjettforslag (9% økning på kantinen, 12% på hyblene) på studenttinget (!) I sannhet en fin støtte til de streikende! Dessuten har de to ganger enstemmig gått imot forslag fra venstre fraksjonen på student-

tinget om at budsjettsaken skal behandles på allmannamøtene. Denne politikken, "vi studenter må også bære vår del av byrdene", er knefall for "kaketeorien". Det er akkurat samme linja som DKSF og AUF førte, og kalles ofte "ansvarlig" politikk. I realiteten er den bare ansvarlig overfor staten og monopolkapitalen. En virkelig ansvarlig politikk derimot, må innebære ansvarlighet overfor folket, i dette tilfellet studentene og de ansatte i samskipnadene.

SAMSKIPNADEN I BERGEN: ET BRA EKSEMPEL

I Bergen har Studenttinget lenge ført en helt annen politikk. De siste åra har kommunistene sittet med ledelsen i Studenttinget (ST). ST har gått i spissen for linja med å rette kravene mot staten, og ikke mot studentenes lommebok eller mot de ansatte.

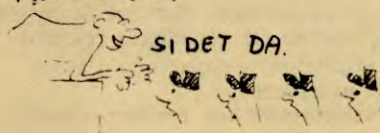
Siden høsten -72 har SV på universitetet i Bergen gått imot all prisstigning på studentbyer og kantiner. (Altså motsatt av SV i Oslo.)

I Bergen, som i Oslo, har de ansatte i Samskipnaden gått til streik i protest mot studentingsvedtak mot all prisstigning. Men gjennom konsekvent kamp for å få enhet med de ansatte mot staten, har de nå kommet så langt at studentene og de ansatte i fellesskap har rettet krav til departementet om økonomisk støtte til Samskipnaden og tiltak for å styrke studentenes kjøpekraft.

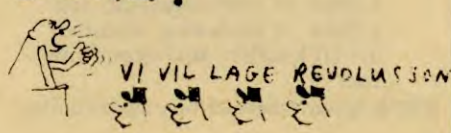
En årsak til at samarbeidet mellom studentene og de ansatte stadig har bedra seg, er studentenes forslag om at de ansatte burde være representert på linje med studentene i Samskipnadsstyret. (Verdt å merke seg her, er at staten gikk i mot en slik ordning. Den ønsker naturligvis ikke enhet mellom studenter og ansatte.)

De ansattes tillitsmenn er enige i at studentene ikke kan sikre deres arbeidsplasser. Det kan bare staten. SV i Oslo bør merke seg at nettopp i Bergen, der Studenttinget lenge har gått konsekvent mot prisstigninger (og f.eks. støttet husleiestreik), er samarbeidet med de ansatte kommet mye lenger enn i Oslo.

ELLER FORSIKRINGEN?
ELLER HELSETJENESTEN?
ELLER BOLIGFORHOLDENE?
JEG SKAL STILLE
REGJERINGEN OG
SAMSKIPNADEN TIL
ANSVAR.

DERE ER EN SAMLING
IDIOTER!
SNAKK UT OM HVORFOR
DERE NEKTER,
ELLER FAEN TA
DERE!

REVOLUSJON!!! DERE
ER GALE. REGJERINGEN
OG SAMSKIPNADEN
KOMMER ALDRI TIL
Å GÅ MED PÅ DET

sv sensurerer

Denne artikkelen var tiltenkt å være en del av et temahefte fra NSU om kampen mot Stortingsmelding 17.

Heftet skulle inneholde to artikler om strategien for kampen. Dette for å klarlegge de to linjene for interessekampen som vi har erfart bl a i NSU i høst. SV og NKS i NSU-ledelsen var enig om at dette ville drive diskusjonen og kampen mot statens utdanningspolitikk framover.

I siste øyeblikk for trykking bruker så SV flertallet sitt i NSU-AU til å forhindre at denne artikkelen blir en del av heftet.

I hele høstsemesteret har bl a lederen av NSU, Gerd Liv Valla klaget over mangel på perspektiver i interessekampen. De perspektivene som denne artikkelen fra en NKS-representant trekker opp var tydeligvis så farlig for SV at de så seg nødt til å sensurere den vekk!

KAPITUL SEKTE

Om SVs strategi for studentbevegelsen

I utkastet til universitetspolitisk plattform for SV kan følgende leses:

"Studentbevegelsen har stagnert. Årsaka er først og fremst at en ikke har maktet å knytte studentkampen til den sosialistiske arbeiderbevegelsen. Den egentlige målsettinga har endt opp i sin egen motsetning: En reformistisk studentisolasjonisme uten kontakt med arbeiderklassen og uten egenskaper som peker ut over kapitalismen."

Og etter at AKP(m-l)s "linjeskifte" i studentpolitikken har fått skylda for denne stagnasjonen, får vi vite at SV "vil vinne studentene for en sosialistisk offensiv".

Vi skal i det følgende ikke hefte oss for meget ved det interessante faktum at SV i plattformutkastet faktisk stiller seg som målsetning å bli arvtakere av AKPs studentpolitikk fra 1970, eller det de sjøl kaller "den bevegelsen i studentmassen som SUF stod som en god eksponent for", men heller gå SVs nye strategi med "sosialistisk offensiv" noe nærmere etter i sømmene. Hva denne offensiven skal bestå i, skal vi studere nærmere på bakgrunn av det nevnte utkastet til universitetspolitisk plattform, samt SVs egen praksis i studentpolitikken idag.

Utgangspunktet for enhver sosialistisk strategi er sjølsagt ei klasseanalyse, og SVs haltende forsøk på å analysere studentmassen er verd en del kommentarer til å begynne med. De skriver for det første:

"Studentene utgjør ingen klasse. De er snarere ei sosial gruppe i ei overgangsstilling. De kommer fra ulike klasser og vil i framtida tilhøre ulike klasser."

Vel og bra, men hvilke klasser og hvordan studentene fordeler seg på de forskjellige klasser står det nesten ingenting om, verken når det gjelder bakgrunn eller framtidig stilling.

Det eneste i den retning som er nevnt er at "studentene blir (idag) i sterkere grad rekruttert fra arbeiderklassen", men SV synes tydeligvis det er uten interesse å finne ut om

det er 5 % eller 95 % av studentene som har sin bakgrunn i arbeiderklassen. Og de som ikke kommer fra arbeiderklassen er for SV enda mindre interessante å kommentere, (er de sønner og døtre av skipsredere eller sjarkfiskere? Nei, slike detaljer er visst helt uvesentlige for å kunne starte en sosialistisk offensiv).

Likedan i beskrivelsen av hvilke klasser studentene havner i etter endt utdanning: De blir "intellektarbeidere", "noen" blir produktive, "andre" blir uproduktive, står det.

Akk ja, "menneskene er forskjellige" kunne dere ikke heller ha skrevet det? Det hadde vært kortere, og dere hadde fått sagt omtrent like mye.

Men hva med analysen av studentenes situasjon i studietida?

Plattformutkastet: "I den tida de er på universitetet vil studentene ha mange felles interesser. Uansett bakgrunn og sympatier vil en stort sett være i samme situasjon når det gjelder ytre sosiale vilkår på universitetet og kortsiktige økonomiske interesser. (Lesesalsplasser, forholdstall student/lærer, lånekassa, studentboliger, daginstusjoner osv.)"

Vi får her tolke SV i beste mening og tro at de snakker om flertallet av studenter; det er sjølsagt tøv å hevde at studenter har felles interesser uansett bakgrunn, uansett klassemessig stilling. Men bortsett fra dette er beskrivelsen som gis av den objektive, materielle situasjonen for studentene i hovedsak korrekt. Vi merker oss imidlertid at denne har fått betegnelsen "de ytre sosiale vilkår". Kanskje er de av SVs "intellektarbeidere" som har skrevet dette på jakt etter mer grunnleggende "andre" verdier hos studentene? Joda, ganske riktig:

"Men om vi går over fra det økonomisk sosiale til det faglige planet, er situasjonen en annen. Enigheten blant studentene er langt mindre der. I synet på studieopplegg, fagkritikk og forskning kommer det til konflikt studentene imellom."

Riktig igjen, men så blir spørsmålet:

Hva blir nå grunnlaget for SVs strategi, hvilken del av analysen av studentene tar de utgangspunkt i når de starter offensiven sin, den økonomisk/sosiale situasjonen, dvs. i studentenes materielle virkelighet, eller i de subjektive ideene studentene har om hva som er riktig og galt i fag og forskning? Det siste naturligvis, som det seg hør og bør gode idealister. Sv har ikke skjont det dugg av hva ei marxistisk og materialistisk analyse er, de stiller hovedmotsigelsen i studentmassen mellom de som har riktige ideer om vitenskapen (dvs SVs ideer) og de som ikke har det.

Hør bare hvordan de konkluderer analysen, beruset av sine egne ideers fortreffelighet:

"Som sosialister vil vi bruke faga til å kjempe for våre generelle politiske oppfatninger. Slik vil vi komme i motsetning til andre studenter". (vår uth.)

Hvis det siste er uttrykk for et ønske fra SVs side, kan vi bare bekrefte at dere er godt igang med å få det oppfylt.

De siterte utdragene er hentet fra et kapittel med overskrifta "Studentenes stilling i samfunnet", men SV kommer i det hele tatt ikke i nærheten av noe som kan ligne en vitenskapelig analyse av dette. Overskrifta burde heller ha vært "Hva SV tror om norske studenter uten at vi har giddet å undersøke de faktiske forholda nærmere". På dette skrale grunnlaget skal altså den "sosialistiske offensiven" starte.

Og hvordan tar nå denne offensiven seg ut i virkeligheten?

Hvilke linjer fremmer SV i den aktuelle økonomiske og politiske kampen som studentbevegelsen står midt oppe i, kampen om Samskipnadens økonomi, kampen for høyere lån og stipend og mot renteøkning, kampen mot Pedagogiske Høyskoler og Distriktshøyskolesystemet?

Sv skriver: "Rasjonalisering og spesialisering av utdanninga, økonomisk forverring og frykten for ei usikker framtid setter studentene i opposisjon til det rådende systemet".

Enig. Studentenes kår forverres altså,

LASJONSPOLITIKK OG ISME

vi går ei usikker framtid i møte - her må det vel reises kamp for å forsvare våre interesser ?

Nei, forsiktig nå, det er ikke så enkelt: "Kortsiktig økonomisk kamp er ikke uten videre progressivt. Studentene er ingen klasse og kan derfor ikke ha progressive klasseinteresser. Studentene avspeiler alle politiske

retninger i samfunnet, og har derfor ikke homogene politiske interesser." Hva er dette for noe rør? Hva betyr det? Rodeløkkabeboerne er heller ingen klasse, ikke engang ei "sosial gruppe", men ei geografisk. Det bor både arbeidere, småborgere og studenter i området. Og hvis det nå skulle vise seg at det også bodde en ekte kapitalist der - hva så ? Skulle av den grunn den kampen som beboerne fører for flertallets interesser mot myndighetenes angrep ikke være progressiv ?

Skulle den av den grunn bremses eller legges ned? Naturligvis ikke. Så hva mener SV med å si at kortsiktig økonomisk kamp "ikke uten videre" er progressiv når de snakker om studentbevegelsen ? Er ikke kampen mot økte husleier på studentbyene progressiv ? Er ikke kampen for høyere lån og stipend idag progressiv ?

Hvis SV virkelig mener at det ikke er tilfelle, burde de si det rett ut, og ikke hylle det inn i tåkeprat om at studentene avspeiler alle politiske retninger i samfunnet. Det SV gjør er faktisk å lønse en teori om at en gruppe for det første må være absolutt klassemessig enhetlig og for det andre minst like politisk enhetlig for at den kampen den fører for sine livsinteresser skal kunne regnes som progressiv. Dette er naturligvis absurd. Ikke engang arbeiderklassen vil kunne oppfylle disse kriteriene idag (alle politiske retninger fins jo avspeilt i arbeiderklassen også).

Nå er det klart at dette gigantiske tøvet må bringe SV opp i store sjølmotsigelser. For plattformutkastet kan jo i troverdig hetens navn ikke underslå at flertallet av studenter faktisk har ført en rekke slike kamper de siste åra, og at SVere - med eller mot sin vilje - har støttet mange av disse.

Metoden for å redde seg i land blir derfor å fortelle at SV skal gjøre interessekampen mye bedre enn den har vært til nå:

"Som sosialister må vi arbeide for å gi studentkampen et anti-kapitalistisk og revolusjonært innhold og grunnlag. Gjennom studier og kritikk av borgerlig vitenskap og utdanningspolitikk må vi reise en sosialistisk interessekamp. Gjennom innsikt i ideologiens og vitenskapens funksjon i samfunnet, må vi lære å bruke faga i sosialismens tjeneste. Den økonomiske interessekampen må knyttes mer til dette arbeidet. Den må også få et sosialistisk innhold."

Ja, dette høres jo riktig og fint ut. Men hva forteller egentlig virkeligheten oss om SVs praksis på disse områdene?

I interessekampen har SV fungert enten som et i hovedsak passivt haleheng i massebevegelsen, eller de har forsøkt aktivt å gå mot den. Som eksempel kan nevnes SVere i NSU-ledelsen, som først direkte forsøkte å sabotere kampen mot Pedagogiske høyskoler, under dekke av at studentene var så tilbake-liggende og passive og fagkritikken så mye viktigere. Siden, da det viste seg at bevegelsen ikke lot seg stoppe, gikk de direkte mot ei så sentral parole som "Avvis Stortingsmelding 17".

Og hva er begrunnelsen for ikke å avvis Distrikthøyskolesystemet i sin helhet ? Jo, følgende (sitert fra plattformutkastet):

"Slike strukturendringer som er nevnt foran er nødvendige for kapitalen, men fler av dem kan også utnyttes til fordel for grupper som står i motsetning til kapitalen. For mange av strukturendringene (livslang læring, DH) er det i seg sjøl ikke gitt at de skal fylles med innhold som støper menneskene ukritisk i en form etter næringslivets behov - tvertimot (jfr. DH)."

Altså: Kapitalens strukturrasjonalisering er ikke så ille i seg sjøl, det gjelder bare å fylle de formene den frambringer med progressivt innhold! Og greier vi det, kan vi snu kapitalens våpen mot den sjøl !

Dette er naturligvis ikke anna enn reinspikka sosialdemokratisk reformisme, parra med en tøvete teori om at vi skal slå kapitalens framstøt tilbake gjennom idekamp, gjennom kamp om det faglige innholdet i DH-systemet. Har SV for det første forsøkt å forestille seg hvilke muligheter som blir gitt for "kritisk" faglig

virksomhet den dagen den høyere utdanninga i Norge er bygd opp etter DH-systemet, og sammenligna dette med forholda idag ?

Har dere overhodet ikke tenkt på at ei side ved kapitalens strukturrasjonalisering, nettopp er å skaffe bedre kontroll med hva som læres og forskes ved lærestedene, og at den forma DH-systemet har, også har tatt sikte på å oppfylle dette ønsket fra herskerklassens side? At f.eks den undergravinga av universitetenes relative sjølstendighet som DH-systemet legger opp til har bl a nettopp dette som siktemål ?

Og for det andre: Hva mener dere med sosialistisk offensiv, når dere i analysen deres av monopolkapitalens utdanningsplaner, presterer å ikke med et ord å nevne at PH-og DH-systemet også innebærer en forverra arbeids- og studiesituasjon for lærere og studenter, når dere helt og holdent unnlater å nevne at DH-systemet også er et angrep på kvinnes rett til utdanning, samt tar sikte på å holde de allerede utdanna kvinnene som en arbeidsløs reservearm?

Vi må spørre: Hva slags interessekamp er det egentlig dere legger opp til ? Hva er det som er så "sosialistisk" og "revolusjonært" ved ikke å kjempe mot forverring ?

Det er nemlig det som er som er innholdet i offensiven til SV: Kapitulasjon og knefall for statens og monopolkapitalens angrep på utdanninga og studentene.

Dette gjelder på alle områder av studentpolitikken. Det gjelder kampen mot Stortingsmelding 17 og DH-systemet, det gjelder kampen mot Pedagogiske høyskoler (Stortinget har jo vedtatt loven om PH, så "da er det ikke noe vi kan gjøre", det er linja i NSU), og det gjelder kampen om Samskipnadsøkonomien (SV-ledelsen på Studenttinget i Oslo kjører linja om at "studentene må ta sin del av byrdene"). Slik er SVs praksis i studentpolitikken og i interessekampen idag. Det finnes ingenting verken "sosialistisk" eller "offensivt" i denne praksisen. Den handler tvertimot om kapitulasjon og nederlag.

SV veit også sjøl at de har en slik praksis. Når de skal skrive plattformutkast for sin egen politikk, dukker derfor behovet opp for å legitimere denne bedrøvelige praksisen. Og metoden for det er like gammel som det sosialdemokratiet SV sjøl tilhører - og etter hvert like lett gjennomskuelig. Under dekke av en haug revolusjonære og sosialistiske fraser forsøker de å fremme en ny variant av den gamle sosialdemokra-

forts. vend

tiske lekser: Vi skal fange kapitalen i dens eget garn, vi skal overliste den i dens eget spill, på dens egne premisser og i dens egne institusjoner! Konklusjon: Vi trenger ikke å bekjempe kapitalen, vi skal lure den.

Dette er dessuten en teori som lenge har hatt røtter i SF, nemlig Brox' og Sætras populistiske teori om å utvikle såkalt "moteekspertise", dvs planleggere og eksperter som skal bli dyktigere enn kapitalens eksperter, og som således skal lede samfunnsutviklinga i sosialistisk lei. Det er i virkeligheten den samme bankerotte teorien SV nå gjenoppliver når de sier at de skal utnytte DH-systemet "til fordel for grupper som står i motsetning til kapitalen", ved å fylle DH-skolene med innhold som ikke "støper menneskene ukritisk i en form etter næringslivets behov".

Oppsummeringsvis ser vi altså at de fine flosklene om at "gjennom studier og kritikk av borgerlig vitenskap og utdanningspolitikk må vi reise en sosialistisk interessekamp", i realiteten betyr at vi skal nedlegge interessekampen, kapitulere for angrepene på utdanninga.

Dette er da også i stor grad SVs praksis i studentpolitikken. Nå har de da greid å utvikle en teori om at det er helt riktig å kapitulere. Det nye sosialdemokratiet fornektet seg ikke.

Men er ikke arbeid med faget ei riktig og nødvendig virksomhet for sosialister? Og har ikke SV ei bra linje i disse spørsmåla?

Vi skal knytte noen korte kommentarer til spørsmålet om fagkritikken, og SVs linje og praksis på dette området: For det første er det riktig at også det faglige arbeidet har betydning, både i den politiske og ideologiske kampen på universiteter og høyskoler. Vi kommunister har alltid hevdet dette standpunktet og gått i spissen i kampen mot borgerlig propaganda i tilknytning til forelesninger og lærebøker, og vi har kritisert borgerlig ideologi og metode i vitenskapene. Men vi har aldri stilt dette arbeidet i motsetning til eller over kampen for å forsvare studentflertallets

materielle interesser, vi har aldri ført ut ei linje som går ut på at vi kan innskrenke oss til kritikk av kapitalismen. Vi har derimot sagt at bare kamp nytter dersom vi skal vinne seire.

Og vi har hevdet det standpunkt at bare gjennom studentenes egne aktive deltakelse i massekampen, både på og utafor universitetene, kan et grunnlag skapes for at flertallet av studenter kan vinne innsikt i og kunnskap om klassesamfunnet, klassestaten og revolusjonen. Vi har derfor sett det som den viktigste oppgaven å reise en massebevegelse mot statens reaksjonære utdanningspolitikk og for studentflertallets kortsiktige og langsiktige interesser. SV derimot har i sin analyse stilt disse to sidene opp mot hverandre, og overordna den minst viktige. For det andre er det et kjent faktum at SV prater mye om fagkritikk, men hva gjør de egentlig i praksis?

Enten svært lite, eller så holder de virksomheten godt skjult. Alt pratet om fagkritikk står i det hele tatt ikke i stil til deres praktiske virksomhet, den er de fleste steder nokså laber.

Istedet er det også på dette området kommunistene som har gått i spissen for å trekke flest mulig studenter med i denne typen arbeid, som har gått i spissen for å spre kjennskap til den vitenskapelige sosialismen, og oppfordre folk til å lære og anvende denne riktige teorien i sitt faglige arbeid (jfr Hva må gjøres nr 1,75).

For det tredje: I spørsmålet om hvordan vi skal bruke fagene i folkets tjeneste finnes det idag to linjer. Vi kommunister hevder det synet at vi ikke kan isolere vår virksomhet som progressive intellektuelle fra de aktuelle oppgavene klassekampen stiller, at vi tvertimot må bruke vår faglige kunnskap aktivt i folkets tjeneste, at vi må nå utover de "kritiske" seminarer og det snevre sirkelvesenet. Vi må stå til disposisjon for arbeiderklassens kamp og delta aktivt på arbeidsfolks side med våre kunnskaper. Mot denne linja står SVs linje (og den smule praksis de har) som ikke ser det som primært å bruke kunnskapen, men istedet konsentrerer seg ensidig om bokstudier av forskjellig slag, under navn av "ideologikritikk", "positivismekritikk" osv.

At kritikken ofte blir like forskrudd som det som skal kritiseres, er ikke mer enn en kan vente, så lenge den drives totalt avskåret fra enhver praksis i massekampen. Men SV later til å tro at brennpunktet i klassekampen idag er seminarrom og lesesaler på universitetene. Slik er det dessverre ikke. Denne formen for "klassekamp" som drives her er mer behagelig enn den som drives på verkstedgolvet og på gata. Dessuten har det jo vist seg at det er bra muligheter for faglig karriere som dyktig "kritiker" av de borgerlige vitenskapene, ikke sant?

SVs "fagkritikk-linje" består altså av to ting: prat og sekteriske bokstudier. Ingen av delene er i stand til å engasjere eller politisere flertallet av studentene. Vi kommunister har derimot alltid bekjempet disse utslagene av sekterisk og småborgerlig isolasjonisme i studentbevegelsen.

Et viktig element i SVs "sosialistiske offensiv" gjenstår å kommentere: forholdet til arbeiderklassen. Som vi har sett hevder SV at årsaka til studentbevegelsens angivelige stagnasjon er at "en ikke har maket å knytte studentkampen til den sosialistiske arbeiderbevegelsen". Og ansvaret for dette ligger naturligvis hos AKP.

Vi kommunister tar gjerne på oss ansvaret for utviklinga av studentbevegelsen i Norge, men hva er nå virkeligheten når det gjelder studentbevegelsens påståtte isolasjon?

Faktum er at mens en del SV-ideologer satt og skreiv dette plattformkastet, vokste det fram en brei støttebevegelse på de høyere lærestedene for heis- og

telefonsentralmontørenes streikekamper. Vi tør påstå at aldri tidligere har det eksistert en så brei front blant studenter og skoleelever til støtte for arbeidsfolk i kamp, som siste halvåret. I spissen for denne bevegelsen gikk kommunistene. Norges Kommunistiske Studentforbund stilte tidlig støttearbeidet som hovedoppgaven for hele organisasjonen og alle medlemmene. Gjorde SV noe lignende? NEI.

Sjøl om enkeltmedlemmer gjorde en til dels bra innsats, så prioriterte SV som organisasjon aldri på noe tidspunkt dette arbeidet særlig høyt i praksis, eller ga medlemmene sine direktiv om å kaste seg inn i arbeidet.

Istedet har vi fra den kanten hørt stadike klager over hvor prinsipplos og elendig studentbevegelsen var blitt, og nå måtte fagkritikken bli satt i sentrum.

Dette er sannheten og den kan dere ikke løpe fra. Men dere er frekke nok til å hevde at vår linje har ført til isolasjon for studentbevegelsen, i en situasjon hvor vi for første gang opplever at arbeidsfolk gir aktiv støtte til de progressive studentenes kamp mot reaksjonen på universitetene (jfr støtten fra fagforeninger til Rød Front i DNS), og streikende arbeidere framhever studentene som forbilde på godt og vilkårslost støttearbeid. Går det an å bli stort mer usannferdig? Eller er det kanskje SV som er så isolert at dere ikke ser hva som skjer utafor de "kritiske" studiesirklers vegger?

Hvis dere fortsatt holder fast ved sprøytet om at studentbevegelsen er mer isolert idag enn den var i 1970, må vi spørre:

Hva slags definisjon har dere egentlig av arbeiderklassen, og av det dere kaller den "sosialistiske arbeiderbevegelsen"?

Er det arbeidsfolk i kamp dere vil utvikle enhet med, eller hvem? Aspengren og LO-sekretariatet? SVs faglige utvalg?

Hvis det er noen av de sistnevnte dere tenker på, skal vi villig innrømme at avstanden mellom disse og progressive studenter har økt de siste åra. Vi har tenkt å arbeide for at den skal bli enda større.

Sjøl sagt greier ikke SV å skrive om forholdet mellom arbeidsfolk og studenter uten også å servere en eller annen annen variant av "kaketeorien". De skriver: "Vi må stille krava slik at de ikke kommer i motstrid til arbeidernes økonomiske interesser".

Ja, kunne Bjartmar Gjerde sagt det bedre? Studentene må vise forsiktighet og tilbakeholdenhet, det er så mange andre grupper som trenger mer til støtte enn studentene, og dessuten er det ikke sikkert at de fagorganiserte forstår studentenes krav - denne lekser har vi hørt før. Hva mener SV med dette? Har SV eksempler på krav som er stilt av den progressive studentbevegelsen de siste åra som har stått i motstrid til arbeidsfolks interesser? Er studentenes krav om ikke å få senka sin levestandard farlig for arbeidsfolk?

Truer de arbeidsfolks økonomiske og faglige kamp på noen måte? Ifølge Gjerde&Co:ja. De hevder at det fins bare ei begrensa kake å dele av, og forlanger noen mer, så blir det mindre igjen på andre. Tror SV på dette sosialdemokratiske splittelses-sludderet? Vi vet ikke, poenget er ihvertfall at SV maner til forsiktighet i den økonomiske kampen, at de bruker argumentet om enhet med arbeidsfolk ikke for å fremme, men for å bremse studentenes egen kamp.

SV er raskt i ferd med å utvikle seg til et sosialdemokratisk parti. Men utad vil de gjerne være både revolu-

sjonære og sosialistiske. Denne "image"en har spesielt SV på universitetene og ungdomsorganisasjonen som si oppgave å få fram. Men deres praksis avslører dem.

Vi har sett at den storstilte "sosialistiske offensiven" som SV bebudet på universitetene, egentlig bare inneholder to ting: kapitulasjon og sektetisme. Dette er to sider av samme sak, og de er bare ei avspeiling av det faktum at SV er et venstre-sosialdemokratisk parti, med en parlamentarisk arbeidsstil som gjør det ute av stand til å reise eller lede noen som helst form for kamp.

Når de skal forsøke å gi inntrykk av noe annet, blir de derfor nødt til å "utvikle" teorier om at studentene ikke bør kjempe (de har ikke progressive interesser), eller i beste fall at de bør være forsiktige og tilbakeholdne (pga arbeiderne), samt at kapitulasjon og nederlag er helt i orden (vi kan jo bruke DH-systemet til våre formål). Og hvis denne politikken ikke skulle vinne gehør i studentmassene, eller hvis det "kritiske" studievesen ikke skulle få videre oppslutning, så lar ikke den sjøltillfredse sektetismen seg affisere av det: "Vi vil komme i motsetning til andre studenter". VELBEKOMME

forts. fra s.24

lismen og mulighetene for kontrarevolusjon og restaurering av kapitalismen. Derfor kommer de alltid med Sovjetfolkets stolte historie når dagens Sovjet er under debatt. De trekker fram Oktoberrevolusjonen, den heroiske kampen mot fascismen og frigjøringa av Finnmark 1944. Så også Haagen Sundt: "For det finnes nemlig noen, selv om de er negativt innstilt til mye av det Sovjet gjør, som er takknemlig for det som skjedde, f.eks. i 1944."

Til dette er å si: Vi er evig takknemlig overfor det sovjetiske folket og kommunistpartiet og den Røde Armé under Stalins ledelse for dets innsats i kampen mot Hitler-Tyskland. Men vi står ikke i noen slags takknemlighetsgjeld til Bresjnev, Kosygin eller deres "Røde" Armé av idag. Sovjet i 1944 og Sovjet 30 år seinere er to forskjellige samfunn. (13)

5. "Vi må vente med å kritisere Sovjet til vi har fått ei analyse."

Dette er en femte kjenning. Stadig vekk fikk vi høre under debatten at vi måtte "se lite granne grundig inn på dette her", "det er ikke så enkelt", man må "gå dypere inn i dette her" osv. osv. SV vil være med på å bestemme utgangspunktet for diskusjonen om Sovjet. Poenget er bare at de sjøl ikke er villig til å legge noe utgangspunkt! Grunnen er klar: Det er sterkt divergerende oppfatninger om Sovjet innafor SV, og for å unngå splittelse taler man derfor heller i gåter når temaet er oppe. Konsekvensen blir at lojaliteten overfor Sovjetvennene går foran lojaliteten overfor norske fiskere. Partisamlinga i SV får gå foran forsvaret av den nasjonale suvereniteten!

Dette skulle være det mest vesentlige av innholdet i saka. Nå tilbake til Studentersamfunnet i Trondheim. Det stilte 3 grupperinger til valg: Progressiv Front, Sosialistisk Front (som består av SV og en håndfull FARAT, PAG og uavhengige) og TKSF, søsterorganisasjonen til DKSF. Her skal vi særlig ta opp hva SV sa i debatten, og i tillegg nevne FARAT (anarkistene) og TKSF. Progressiv Front sto i all hovedsak på det som er lagt fram ovenfor.

ANARKISTENE

Anarkistene var først ute for å begrunne sin egen resolusjon. Her kom det fram 2 interessante sjølmotsigelser. Etter å ha slått fast at Sovjet hadde presset Norge på utlevering av grunnlagsmateriale, delingslinja i Barentshavet og i avtalene om torskefisket, og proklamert at "Sovjet er en trussel mot fiskeribefolkninga", kom følgende: "Det er vanskelig å påvise noe allsidig press." (! !) Det var jamen litt av ei kollbøtte!

Videre mener anarkistene at Sovjet er et agres samfunn, men ikke kapitalistisk og imperialistisk. Hvordan henger dette sammen med følgende sitater fra Folkebladet, anarkistenes eget organ: "... de imperialistiske stormaktenes herjinger etter olje på Svalbard" og "Disse historiske kjennsgjerningene viser at Sovjet i nesten alle år har ført en aggressiv og imperialistisk politikk i nord."? (12) Videre: Hva er vesensforskjellen mellom de gjennomrasjonaliserte gigantkonsernene på Kolahalvøya og kollegabedriftene i England, når begge kategorier driver rovfiske med sine supertrålere og ødelegger norske bruk utafor Nord-Norge-kysten med profitten som drivkraft? Nei, det er nok slik at sovjetisk fiskeri-industri er like så kapitalistisk som den vestlige, og Sovjetregjeringas presspolitikk overfor Norge like så imperialistisk som den engelske og vest-tyske.

SOVJETVENNENE I SV

Det er sterk splittelse i SV-leiren på spørsmålet om Sovjet. For å dekke over denne splittelsen, nekter man å ta opp selve saka og behandle Sovjets utenrikspolitikk konkret. Denne kvel-den fikk vi oppleve SV-taktikken. Dette skulle være en grundig gjennomgang av de karakteristiske trekkene ved Sovjetvennens debattform når supermakta i øst er oppe til diskusjon.

TKSF

Reaksjonen holdt seg mest i bakgrunnen under resolusjonsdebatten, men dukket opp før avstemninga og ba folk stemme avholdende. Fordi, som Strømberg sa, "jeg er dypt

uenig i at Norge har vist ettergivenhet overfor vestmaktene i etterkrigstida." (! !)

Ja, ja. Såvel Sovjet som USA har sine løpegutter i Studentersamfundet i Trondheim.

UTFALLET

Avstemningsresultatet viste hvor studentene står i denne saka. 420 stemte for Progressiv Fronts endringsforslag til resolusjon, bare 16 personer fulgte Sosialistisk Fronts anmodning om å stemme mot. 260 fulgte TKSFs oppfordring og stemte avholdende. SV-erne fordelte seg nok likelig på "for" og "avholdende". Dette viser enda tydeligere den dype splittelsen som eksisterer på spørsmålet. Det er tragisk at SV-ledelsen konsekvent har falt ned på feil side!

Det må til slutt nevnes at anarkistenes opprinnelige resolusjon fikk 98 stemmer. Et overveldende flertall fulgte Progressiv Fronts oppfordring om å stemme avholdende på den tve-tydige uttalelsen. Den blei dermed ikke vedtatt.

NOTER:

- (1) Klassekampen nr. 40/1974, s. 14
- (2) Tallene er oppgitt i "Sovjet idag", Stockholm 1974, s. 100, og i Arbeiderbladet 21/11-1974.
- (3) Dette ble uttalt av Utenriksdepartementet i 1963 og er gjengitt i "Svalbardrapporten", Folkebladet nr. 6/1974, s. 8.
- (4) Arbeiderbladet 20/11-1974
- (5) Klassekampen nr. 40a/1974, s. 14
- (6) Pravda 2/12-1974. Sitert i "Sovjet idag", s. 85.
- (7) Klassekampen nr. 43/1974, s. 14
- (8) Aftenposten 23/10-1974
- (9) Dagbladet 19/11-1974
- (10) Arbeiderbladet 22/11-1974
- (11) Folkebladet nr. 6/1974, s. 8
- (12) For studier av kontrarevolusjonen anbefales Røde Fane nr. 4 1974 og Nils Holmbergs to bøker "Fredlig kontrarevolusjon", svensk Oktober 1974/75
- (13) "Hvor går SV?" Oktober 1974, s. 88
- (14) Røde Fane nr. 5/1974, s. 52

I denne artikkelen vil vi se på SVs praksis på Stortinget når det gjelder utdanningspolitikk og de utdanningsøkendes interessekampkrav.

HVORDAN SER KOMMUNISTER PÅ ARBEIDET I PARLAMENTARISKE ORGAN?

Den viktigste ledetråden for kommunister og progressives arbeid i parlamentariske organ er parolen "Bare folkets egen kamp gir seier!" "Stortinget står ikke utenfor klasseherredømmet, det er og kan heller ikke være annet enn en del av statsmaskineriet som monopolkapitalen trenger for å sikre støtte til sin politikk." (Røde Fane 4/74.) Progressive må på Stortinget jobbe for å avsløre Stortingets sanne karakter. Og ikke minst er det viktig at arbeidet rettes inn på å avsløre DNA og DNA-regjeringa som et parti som står på den norske monopolkapitalens grunn.

På samme tid vil progressive representanter føre den progressive massebevegelsens krav fram på Stortinget, og sette massenes krav opp mot de tradisjonelle partienes taktikkeri og intrigemakeri. Sjølsagt skal en progressiv representant søke å vinne flertall for progressive vedtak på Stortinget, men han/hun må være klar over at massekampen utenfor Stortinget er en forutsetning for slike vedtak som kan bringe forbedringer til arbeiderklassen og folket. Viktig er det også å avgrense seg mot ideer om at massekampen kan "skrues av og på" etter den taktiske situasjonen på Stortinget. Vi vil i denne artikkelen vise at SV har lagt helt andre prinsipper til grunn for sitt parlamentariske arbeid enn de som vi har streket opp her.

FRONT MOT DNA-REGJERINGA

DNA er hovedansvarlig for den utdanningspolitikken som staten kjører fram. En utdanningspolitikk som studenter og elever over hele landet har reist seg til massiv kamp mot. I høstens debatt om Kirke- og undervisningsbudsjettet sa Otto Hauglin: "Vi er på mange måter enige i de grunnleggende intensjonene på de fleste områder av vår utdanningspolitikk."

I stedet for å slå fast at DNA fremmer en utdanningspolitikk i monopolkapitalens interesse, en utdanningspolitikk hvis grunnleggende intensjoner er å tjene monopolkapitalen i Norge, sier Hauglin seg enig i DNAs intensjoner. Og vi går ut fra at Hauglins intensjoner ikke er de samme som den norske monopolkapitalens. Med dette utgangspunktet blir SVs taktikk følgende: Vi skal vise DNA-folka på Stortinget at realitetene i det de kjører fram ikke stemmer med idealene, og så håpe på at det skal gå et lys opp for de blåøyde sosialdemokratiske stortingsmenn, slik at de i neste omgang "justerer realitetene etter idealene". Denne

SV og parlamentarismen

»— Det er vesentlig for oss i Sosialistisk Valgforbund å få til et samspill mellom den utenomparlamentariske aktiviteten og det parlamentariske arbeide, svarer Gustavsen. Vi har hatt atskillig debatt om hvordan vi skal formulere dette: De som har minst respekt for parlamentarisk virksomhet går inn for at den skal være underordnet det utenomparlamentariske. Vi er kommet til et kompromiss, som går ut på at «kamp innfor og utanfor dei folkevalde organ må gå hand i hand». (Finn Gustavsen til Aftenposten 24. januar).

SVs stortingsgruppe -

taktikken viser en fundamental feilaktig klasseanalyse av det norske høyresosialdemokratiet, samtidig som den allerede i utgangspunktet har distansert seg fra massekampen utenfor Stortinget. Det blir ikke kamp, men det daglige arbeidet med å overbevise stortingsmenn om manglende samsvar mellom realiteter og idealer som blir SV-representantenes viktigste oppgave. Med et slikt utgangspunkt er det kanskje ikke så rart at SVs praksis på Stortinget kan vise fram en rekke svik mot krav fra massebevegelsen.

KAMPEN MOT MATMOMSEN

Innføringen av momssystemet var et hardt angrep på alle vanlige folks levevilkår og betød en kraftig skjerping av dyrtida. Studentene rammes spesielt hardt. Momsen innebærer at vi betaler 20% skatt på lånet vårt. Penger som vi seinere skal betale tilbake til staten med renter. En student med fullt lån og stipend betaler mer til staten i moms enn han får i stipend.

Studentene var høsten 1973 aktive i kampen for å få fjernet matmomsen, et krav som var reist av arbeidsfolk over hele landet. Det var aksjoner, streiker og demonstrasjoner til støtte for kravet. Men hva gjør SV når saka kommer opp på Stortinget? Jo, de blir med på DNAs taktiske spill. Det er teknisk umulig å fjerne moms på matvarer, det er subsidier som må til. Og istedet for å kreve momsens fjernet foreslår SV subsidier, til stor forvirring for massebevegelsen. SVs forslag rokket ikke en tøddel ved det usosiale moms-

skattesystemet, pluss at det fullstendig overså at subsidier er noe som må vedtas hvert år, og som vi har lang erfaring for at innføres og fjernes etter maktavernes behov. "Dette budsjettforslaget er god sosialdemokratisk politikk", sa Einar Førde om SVs budsjettforlegg. Og vi tror han hadde rett. Det viste at argumentene til DNA-økonomene telte mer for SVs stortingsrepresentanter, enn det kravet som var reist av arbeidere, husmødre og studenter.

OT. PRP. 63

Høsten -74 fremmet regjeringa Ot. prp. 63 for Stortinget. (Lov om endring i lov om Universitetet i Oslo.) Lova er en rammelov som gir regjeringa lov til direkte å gripe inn i hvordan studentene skal velge sine representanter, ved siden av en rekke andre udemokratiske forslag. Ei rekke allmannamøter og NSU-delegatgruppe i Oslo protesterte kraftig mot lovframlegget. Da det gikk rykter om at forslaget skulle behandles i Kirke- og undervisningskomitéen, ble 350 studenter i løpet av snaut to dager mobilisert til en demonstrasjon utenfor Stortinget. Reaksjonen fra SVs representant i Kirke- og undervisningskomitéen, Otto Hauglin, var: Demonstrasjonen hadde ødelagt flere dagers seriøst taktisk arbeid fra Hauglins side. Hauglin hadde de andre representantene i komitéen på gli, men de ble skremt av de rabiate studentene som var så frekke å demonstrere for krava sine. Massereaksjoner passet ikke inn i Hauglins taktikk. Dette viser Hauglins store illusjoner om hva han kan oppnå gjennom taktisk spill på Stortinget, og

ings verdens navle...

SVs manglende forståelse for at det bare er masseaksjoner som kan drive gjennom forbedringer i studentenes leve- og arbeidskår. Det hører også med at studentene ikke har fått noen garantier fra Hauglin om at han vil følge opp krava våre.

STATSBUDSJETTET 1974

Under behandlingen av statsbudsjettet i høst stemte SVs representanter for de fleste av de krav som studenter og ungdom under utdanning hadde stilt til lån- og stipendsatsene. (Det skulle bare mangle med SV-ere i ledelsen for NGS og NSU.) Men det kan jo være verdt å ta med hva kassereren i YLI (Yrkesskolenes og lærlingenes interesseorganisasjon) Rune Lian har å si i et intervju med Klassekampen: "Ja, SVs demonstrasjonsforslag var i og for seg bra nok. Men de var mer skuebrød enn reelle forslag, all den stund SV ikke var i stand til å skape en massemobilisering for sine krav på grunnplanet, og da spesielt i fagbevegelsen. På et representantskapsmøte i Samorg. i Oslo var det tvertimot Rolf Dahl, formann i SVs faglige utvalg, som forpurret en realitetsvotering over et forslag om at Samorg. skulle støtte det demonstrasjonstoget mot statsbudsjettet som YLI hadde tatt initiativet til."

Og i et intervju med Ekstra-Studentforum slipper Otto Hauglin i SV katta ut av sekken:

"MEN SV FØLGER OPP VÅRE KRAV"

"- Universitetet i Oslo har det trangt om dagen, Hauglin?"

- Ja, vi er sørgelig klar over dette når det gjelder årets budsjett. Og her kommer vårt dilemma: Vi finner det svært vanskelig å gå inn for å øke antall arbeidsplasser i den offentlige sektor i Oslo. En reell forbedring av forholdene ved Universitetet i Oslo, slik at det virkelig blir dimensjonert for de 20 000 studentene som i dag er der, ville kreve så store uttelling-er og så mange nye arbeidsplasser at vår distriktspolitiske profil ville få en alvorlig knekk. I alle fall går vi mot at Universitetet vokser utover 20 000 studieplasser.

- Skreller vi vekk alle flotte ord, står vi altså tilbake med at heller ikke SV foreslår økte bevilgninger til Universitetet i Oslo?

- Du har helt rett, i alle fall gjør vi ikke dette i år. I år står vi på forslaget fra regjeringen. Men jeg vil ta et forbehold. Hele komiteen sier i en merknad at det bør bli anledning for de enkelte fakulteter til å om-disponere stillinger seg imellom, selv om dette vil bety meromkostninger totalt."

SVs profil er altså viktigere enn arbeidsforholdene til studenter og ansatte ved Universitetet i Oslo. Dette er sosialdemokratisk kaketeori av verste merke. En utbygging av Uni-

versitetet i Oslo som kan gi studenter og ansatte skikkelige arbeidsforhold, står ifølge SV i motsetning til kravet om å sikre et skikkelig utdanningstilbud utover landet. Penga kan ikke tas fra monopolene, men må fordeles innen sektoren høyere utdanning. Vi tror nok Einar Førde igjen kunne ha sagt: "Dette er god sosialdemokratisk politikk."

Vi har ikke her gått gjennom hele SVs praksis når det gjelder utdanningssøkendes krav på Stortinget. Vi har ikke nevnt de av våre krav som har blitt fremmet av SV. Men det viktige er at SV lar den taktiske situasjonen på Stortinget bestemme hvilke krav de vil fremme, og ikke lar massenes krav være avgjørende. I praksis er det parlamentariske arbeidet overordnet grunnplansarbeidet.

Det er også viktig å merke seg at det er et nært samarbeid mellom SV-ere på Stortinget og SV-ere som jobber i NGS og NSU. Dette fører til at SV-ere i våre interesseorganisasjoner vakler i saker der stortingsgruppa ennå ikke har bestemt seg, eller har tatt et standpunkt som står i motstrid til de utdanningssøkendes. Også for SV-representanter i våre interesseorganisasjoner viser det seg ofte at den taktiske situasjonen på Stortinget og gallupen blir viktigere enn massenes krav. Dette er det viktig å være klar over nå når stortingsmeldinga om høyere utdanning skal opp på Stortinget, og det er mulig at den økonomiske situasjonen vår og kravet om statsstøtte til studentsamskipnadene kommer opp. I begge sakene er det meget ukiart hvor SV står.

»For å hindre splittelse i SV prøver man i programdiskusjonen å finne fram til formuleringer som alle kan godta. Motsigelsene blir liggende latente i organisasjonen og vil slå ut seinere når viktige saker kommer opp. Vi kan regne med mindre organisatoriske splittelser i

SV i tida framover», hevder Erling Erstad i dette intervjuet. Erstad studerer sos. øk. ved Universitetet i Bergen. Han var tidligere formann i Universitetet SF, men brøt med SV i september og er nå uavhengig.

Erling Erstad, tidligere formann i USL

«SV fører en sosial

Hvorfor gikk du ut av SV?

I sommer fikk jeg tid til å tenke grundig over mitt forhold til SV. Jeg var jo tidligere i løpet av året blitt klar over at jeg kom stadig mer i utakt med partiet. Slik jeg ser det, nytter det så lite om et parti kaller seg marxistisk og revolusjonært dersom det i praksis fører en sosialdemokratisk politikk. Den sosialdemokratiske politikken slo særlig tydelig ut i forbindelse med 1. mai over hele landet, i synet på staten, f. eks. i spørsmålet om nasjonalisering av bank- og kredittvesenet og i forholdet til Øst-Europa. SV sidestiller i dag faktisk Kina og Sovjet. Videre har SV fra første stund stilt det parlamentariske arbeidet i sentrum. Det utenomparlamentariske arbeidet har stort sett vært begrenset til støtte for arbeidet i stortingsgruppa og kommunestyrene, mens innsatsen f. eks. i streikestøttearbeidet har vært svak.

Det jeg bestemte meg for i sommer var å forsøke å reise kamp mot denne utviklinga og få igang diskusjoner. Det innlegget jeg skrev i Stud Vest (se faksimile) var for å presse fram en debatt. Reaksjonene var typiske: Først ble innlegget forsøkt stoppet av redaktøren i Stud Vest som var SV-er, derfra gikk det videre til styret i USV. På styremøtet var hele styret mot at den artikkelen skulle offentliggjøres, jeg kunne få lov å få den ut internt. Jeg ble beskyldt for å ikke være interessert i selve saken, men å legge opp til å drive splittelsespolitikk i SV. Når jeg ble møtt med denslags argumenter innså jeg at jeg ikke hadde noen mulighet for å vinne fram, og jeg forlot partiet.

Arne Jørgensen i Friheten derimot kan kjøre ut omtrent hva han vil. På denne måten blir det i realiteten de politisk mest tilbakeleggende som bestemmer politikken.

Da SV brøt 1. mai-forhandlingene med AKP var det jo ikke Tsjekkoslovakiparolen som ble brukt som argument.

Nei, på medlemsmøtet ble det forsøkt å holde Tsjekkoslovakiparolen mest mulig i bakgrunnen. Det som ble kjørt fram var en løpeseddel AKP hadde gitt ut med kritikk av NKP sitt syn på Sovjet. Dette ble typisk nok framstilt som splittelsesvirksomhet. Da det først var vedtatt brudd på dette grunnlaget, var det lett å få Tsjekkoslovakiparolen nedstemt. Men også andre paroler med kritikk av Sovjet gikk NKP imot og fikk følge av ledende SF-ere og AIK-ere. Blant annet ble en parole mot stormakts-spillet i Midt-Østen nedstemt.

På sonderingsmøtene seinere viste det seg jo at AKP var villig til å ta sjølkritikk på den løpeseddelen. Men da nektet SV sine forhandlere å godta Tsjekkoslovakiparolen som var det eneste det var uenighet om. Sjølfolk som hadde stemt for brudd innså etter dette at de hadde gjort en tabbe. Endel SV-lag gjorde også vedtak med krav om nytt medlemsmøte, men det førte jo ikke til noe.

Så vedtaket om å bryte med AKP ble så og si gjort på falske premisser?

Det var i hvert fall mange som skulle ønske de hadde stemt annerledes.

Du sier at SV sidestiller Kina og Sovjet. Men dette er vel et syn som svært få av SV's medlemmer deler?

Det finns flere syn på dette i SV. NKP er jo pro-Moskva, de fleste har et mer eller mindre kritisk syn på Sovjet. Men på grunn av samlinga er det ingen som tør gå lengere i kritikken enn at NKP vil følge med.

Mener du at denne saka er typisk for den måten SV tar opp indre motsigelser?

Akkurat denne saka var kanskje litt spesiell fordi det her var mulig å kjøre fram en annen sak, men slik jeg ser det, er det prinsipielt to mulige måter å løse politiske motsigelser på. Det er for det første den riktige måten, å løse dem gjennom politiske diskusjoner og kamp. For det andre har vi den måten SV løser sine motsigelser på, som egentlig er en skinnløsning, ved at de skyver motsigelsene unna og hele tida prøver å dekke over de viktigste. Dette gjelder f. eks. programdiskusjonene. For å hindre splittelse prøver man å finne fram til formuleringer som alle kan godta. Motsigelsene blir likevel liggende latente i organisasjonen slik at de vil slå ut seinere når viktige saker kommer opp.

Det blir ofte hevdet at disse trekkene ved SV skyldes den spesielle organisasjonsforma med tre sjølstendige organisasjoner innafor forbundet. Hva mener du om det?

Jeg tror ikke det har så mye å si lengre. I hvert fall den siste tida jeg var med, var SF-laget nedlagt og all den politiske virksomheten gikk gjennom SV. 3-parti-modellen har ikke noe å si på lokalplan tror jeg - kanskje den har det på topp-planet.

Så du har ikke noen tro på at forholdene vil bedre seg etter partistiftinga?

Nei. Møtsigelsene vil framleis være der. Dessuten er det ikke bare møtsigelser mellom partiene. I viktige spørsmål som f.eks. holdninga til Arbeiderpartiet går møtsigelsene tvers gjennom partiene.

Finnes det ingen venstrefløy i SV som kan reise kampen mot ledelsen sin politikk?

Det finnes ingen organisert venstrefløy. Det finnes en god del enkelt-medlemmer som i likhet med meg har forsøkt å ta opp kampen for å stanse høyreutviklinga. Men felles for oss er at det gikk for lang tid før vi skjønnte hvor det bar hen. Jeg tror det henger sammen med den måten SV jobber på. Diskusjonene om plattform og organisasjonsform til det nye partiet tar mye tid og blir ikke satt i sammenheng med SV sin politiske praksis. Det blir et udialektisk forhold mellom teori og praksis. Prior-

iteringa av det parlamentariske arbeidet virker jo også passiviserende. Typisk er det at en rekke av dem som var med i SF-laget ikke deltar lengre, men er blitt passive. Aktivistene blir frustrert og går trøtt - særlig 1. mai-saka var et slag i ansiktet for mange.

Til slutt, hva tror du om framtida til SV?

Det blir opplagt dannet et parti på landskonferansen i mars og de eksisterende partiene vil oppløse seg. Sannsynligvis vil det nye partiet fortsette å bevege seg mot høyre, og vil bli konsolidert på en venstresosialdemokratisk politikk. På grunn av de uløste indre møtsigelsene kan vi regne med mindre organisatoriske splittelser i tida framover.

/Bergen:

demokratisk politikk»

SV-AKP og enheten 1. mai

Under denne overskriften hadde jeg et innlegg i StudVest nr. 6. Utviklingen etterpå og tilleggsopplysninger gjør det nødvendig å komme med noen kommentarer. Artikkelen bygde på delvis feile premisser og oppfatninger - da det blir for omfattende å ta opp det hele skal jeg konsentrere meg om det viktigste.

Jeg hevdet i innlegget at SV brøt 1. mai samarbeidet grunnet AKPs løpesedler og ikke på grunn av Tsjekkoslovakia-parolen - dette var i tråd med vedtaket på SVs medlemsmøte. Utviklingen etterpå viste at dette ikke var riktig. SV brøt p.g.a. Tsjekkoslovakia-parolen - AKPs løpesedler ble brukt som alibi overfor SVs tilhengere og som villedende faktor overfor SVs medlemsmøte - en klarte å unngå en debatt om realitetene i parolen. Dette kom klart fram under de senere sonderinger. AKP var her villig til selvkritikk av løpesedlene - SV krevde

garantier mot parolen. I de opprinnelige forhandlingene var det også SVs forhandlere som brakte parolen på bane. Også i Oslo brøt SV av lignende grunn. Konklusjonen må være at SV ikke er villig til å foreta kritikk av Sovjet. Det heter at partene i SV står på sine vedtak om Tsjekkoslovakia, dette er svært lite betryggende når en bryter p.g.a. paroler som er i tråd med disse vedtak. Vedtak er ikke mye verd hvis en ikke vil kjempe for de. I en leder i Orientering (nr. 29) heter det »SV bør ikke kaste oss inn i den politiske drakamp som nå utspiller seg mellom Sovjet og Kina». Det SV med dette gjør er å likestille det sosialistiske Kina og det imperialistiske Sovjet. Dette bidrar ikke til å styrke tilliten til SV som et konsekvent anti-imperialistisk parti, heller tvert imot.

Til slutt, som en av mindretallet på SVs medlemsmøte burde jeg ikke påtatt meg å

skrive det tidligere omtalte innlegget, men overlatt det til flertallet. Det var imidlertid først senere jeg fullt ut forsto realitetene i det som skjedde og hvor fundamentalt galt det var.

SV hadde ansvaret for splittelsen 1. mai. Jeg håper at jeg med dette har oppklart en del av de faktiske omstendigheter som mitt tidligere innlegg forvrengte og forkludret.

Erling Erstad

*Sakset fra
"Studvest",
Studenttingets
organ i Bergen.*

SAM. ORG. TOGET I OSLO 1. MAI 74
Fra høyre Rolf Dahl, Ragnar Kalheim og Tor Aspengren (i hvit frakk).

Kontrast: Skredderverk

Etter snart to år med SV har mange progressive mistet de forventningene de hadde til Valgforbundet. Det som skulle videreføre massemobiliseringen mot EEC. SV har vist seg som en sosialdemokratisk gruppering, ikke mange strekene til venstre for AP. Samtidig styrker revisjonistene sin stilling i Valgforbundet, slik at hellingen mot Moskva blir mer og mer tydelig. Dette skjer uten at det finnes noen organisert venstre-fløy som kan ta kampen opp mot veien SV-ledelsen i dag staker opp for partiet.

Men det finnes ei gruppering som noen kanskje vil oppfatte som ei venstrefløy i SV. Det gjelder endel av folka rundt tidsskriftet Kontrast. Rune Slagstad, Steinar Stjernø og Knut Kjeldstadli er tre av dem, men det finnes også fler. Denne grupperinga er "forsterket" med meste-parten av KAG, Bergensgruppa som fylte stensilmarkedet med anklager mot AKP(m-l) for småborgerlighet, reformistisk politikk osv. osv. før de pent og pyntelig fant sin plass i SV. Men er denne grupperinga ei venstrefløy? Utgjør de en opposisjon mot SV-ledelsens politikk? Når SV-ledelsen omfavner høyre-sosial-

demokratene, eller vender blikket mot Moskva - gjør denne grupperinga motstand og agiterer mot ledelsen?

Nei. De følger med på ferden, og trives tydeligvis godt med det. Denne artikkelen skal trekke fram noen sider av dette falske "venstre" i SV.

"VI - REVOLUSJONÆRE MARXISTER I SV..."

Grupperinga mangler ikke fraser som skal vise hvor forferdelig revolusjonære og sosialistiske de er. De presenterer seg som "marxister", stundom som "revolusjonære marxister" eller som "revolusjonære sosialister". De er travelt beskjeftiget med å "utvikle" "nye" analyser av den "sink formasjonen". Stadig vekk legger de fram "sosialistiske strategier" i skriftene sine. Men ser vi bort fra alt dette ideologi-makeriet - hvilken rolle spiller de egentlig innafor SV?

DE SJØLUTNEVNTE REVOLUSJONÆRE ER INGEN OPPOSISJON

Tross sine revolusjonære fraser: Grupperinga utgjør ikke noen opposisjon mot SV-ledelsen. I forholdet til AP godtar de SVs omfavnelserpolitikk. De reiste ikke kamp mot at

SV gikk hånd i hånd med Aspengren i Oslo 1. mai. De har ikke kritisert SVs linje i lønssoppgjøret våren -74, som i stor grad falt sammen med APs. De sloss ikke mot at SV sikra pressestøtte til Arbeiderbladet. I det hele tatt har de i praksis støttet opp under SV-ledelsens halehengspolitik til sosialdemokratiet.

Ikke mindre sørgelig er rollen de spiller overfor SV-politikken som legger opp til allianse med Moskva. De tok ikke avstand fra at SV nektet å la tilsluttede fagforeninger bære Tsjekkoslovakia-parolen sist 1. mai. De ville ikke støtte demonstrasjonen mot Sovjets okkupasjon av Tsjekkoslovakia i august -74.

Derfor: I sak etter sak har det vist seg at disse "revolusjonære marxistene" ikke er noen opposisjon innafor SV. "Venstrefløyen må bli Valgforbundets surdeig, dvs. den må utvikles til en aktiv venstreopposisjon," skrev Knut Kjeldstadli i Kontrast nr. 41. Praksis har vist at dette var en frase. I realiteten har revisjonistene og sosialdemokratene i ledelsen ingen ting å frykte fra denne grupperinga. De er lojale forsvarere av ethvert nytt steg til høyre.

"REVOLUSJONÆRE SOSIALISTER" FOR STATS DIRIGERT LØNNS-OPPGJØR ?

Det har til og med dukket fram eksempler på at denne sjølutnevnte "revolusjonære" fløyen progaganderer ei høyrelinje som sjøl Larsen/Gustavsen vil nøle lenge med å slå inn på. Lederartikkelen i Kontrast nr. 46 antyder en "sosialistisk strategi" i oljespørsmålet, som munner ut i at "revolusjonære sosialister" skal gå inn for statlige inngrep i lønnsoppgjørene! "Tendensen til sentralisering av lønnsfastsettelsen ligger i den avanserte kapitalismens logikk... Oljeøkonomien vil presse lønnsoppgjørene inn i de politiske organene," skriver lederen. Men "revolusjonære sosialister" trenger ikke slåss mot dette. Tvertom - "dette er det punktet der det kan lykkes å skape en konfrontasjon med systemet selv... Dette vil innebære å gå inn for en samordning av inntektsoppgjørene, noe som venstresida i fagbevegelsen hittil har be- kjempet." Statlig diktat i lønnsoppgjøret!! Ei slik linje kan faktisk Kontrast finne på å støtte, samtidig som de fyller spaltene med fraser om "arbeiderkontroll" og "sosialistisk strategi" !!

DET FALSKE "VENSTRE" HAR SENTRALE POSISJONER I SV

I stedet for å være en "aktiv venstre-opposisjon" er Kontrast-grupperinga lojale forsvarere av en høyre-orientert politikk. Dette er ikke merkelig, ettersom endel av de "revolusjonære sosialistene" sjøl sitter sentralt i SV. Rune Slagstad er f. eks. medlem av SVs hovedstyre. Steinar Stjernø satt midt i den komitéen som utarbeidet programforslaget til SV. Flere av de andre i Kontrast-grupperinga sitter nært tilknyttet det sentrale SV-apparatet.

Følgelig er "venstrefløyen" sjøl med og utformer den høyreorienterte politikken. De er ikke motvillige "opposisjonelle" som trekkes med til høyre - de sitter sjøl plassert midt i smørøyet og må ta ansvaret for politikken på samme vis som Gustavsen og Rolf Dahl.

ET ALIBI MOT VENSTRE

Den rollen den "revolusjonære venstrefløyen" spiller er derfor ikke noe annet enn å fungere som et alibi mot kritikk fra venstre, fra ekte revolusjonære. Den "revolusjonære venstrefløyen" kamuflerer en høyre-orientert politikk med revolusjonære

fraser. De forsøker å legitimere en råttan politikk ved å framstille den som del av en "sosialistisk strategi". De fyller en viktig funksjon for folk som Larsen og Gustavsen, fordi de lager en revolusjonær glans om- kring sosialdemokratiske og revisjonistiske linjer.

På denne måten bidrar de til å hindre at ekte progressive avslører hva som skjer med SV.

EN SMERTEFRI TILPASNING

Kontrast-grupperinga representerer altså en smertefri tilpasning til sosialdemokratene og revisjonistene ellers i SV-ledelsen. Og det kan være grunn til å spørre: Hvorfor går tilpasningen så smertefritt?

Det ligger sjølsagt flere årsaker til grunn. Sosialt utgjør Kontrast-grupperinga og de allierte i KAG et småborgerlig-intellektualistisk sjikt. De står langt utafor proletære og kommunistiske kamptradisjoner. De har en bakgrunn i komitéer og verv - ikke i massekamper. "Kampen" for sosialismen er for dem en litterær bevegelse - ikke et spørsmål om blodig alvor. Fra ei slik gruppering kan en knapt vente en prinsippfast venstre-opposisjon.

sted for röde frakker

Men i tillegg ligger noe av grunnlaget i den ideologien de markedsfører.

MARKEDSFØRERE FOR HALV-TROTSKISTISK IDEOLOGI

Den har mange trotskistiske trekk. Når vi kommunister slår fast det, forsøker gjerne Kontrast-grupperinga å skøyte det bort som om det er en billig måte å stemple politiske motstandere på. Men en slik reaksjon avslører ikke annet enn en grunnleggende uduglighet i å trekke de prinsipielle teoretiske skillelinjene.

Realiteten er at Kontrast-ideologien (tross mange, til dels hederlige unntak) på en rekke punkter er i samsvar med trotskistiske tradisjoner og linjer. Og disse punktene passer som hand i hanske til revisjonistenes og SV-sosialdemokratenes politikk. Noen eksempler:

Kontrast-grupperinga, som trotskistene, er innbitte fiender av Stalin. Det passer sosialdemokratene, som det passer revisjonistene.

Kontrast-grupperinga, som trotskistene, nekter å se at Sovjet av idag er et kapitalistisk og imperia- listisk land. De forsvarer Sovjet mot angrepene fra kommunistene

(og den tredje verden). I trotskistene har derfor Moskva-revisjonistene en sikker støttespiller.

Kontrast-grupperinga, som trotskistene, legger ikke vekt på bygginga av et kommunistisk parti. De ser ikke et løst "masse-parti" som en hindring for en revolusjon. Deres viktigste krav til et parti er at det skal være tillatt å danne fraksjoner, og de tar derfor avstand fra demokratisk sentralisme. For sosialdemokratene og revisjonistene er dette helt utmerket, fordi i "masse-partiet" med en stor del av medlemsmassen passivisert, trives den

byråkratiske sentralismen best. Kontrast-grupperinga, som trotskistene, legger ikke vekt på en militant lønnskamp i fagbevegelsen. De angriper den som "økonomisme", som en slags mindreverdig kamp. Hva annet passer vel sosialdemokratene og revisjonistene, som legger opp ei borgerlig linje i fagbevegelsen?

Kontrast-grupperinga, som trotskistene, undervurderer fullstendig statens rolle i den revolusjonære strategien. De legger ingen vekt på at revolusjon er et spørsmål om at en væpna arbeiderklasse erobrer statsmakta. Istedet lanseres framstøt for kontroll over produksjonsprosessen som sjølve det revolusjonære framstøtet. Denne undervurderinga av statsmakta som sjølve ankerfestet i kapitalistenes makt faller fint sammen med sosialdemokratenes og revisjonistenes statsillusjoner.

Vi kunne nevne flere eksempler. Disse får greie seg, som illustrasjoner til hvorfor angivelige "revolusjonære sosialister" og revolusjonære marxister" så friksjonsløst kan utforme den samme praktiske politikken som sosialdemokrater og revisjonister.

Kommunistisk Arbeidsgruppe (Bergen) eller KAG/B med Arne Overein og Hans Ebbing i spissen har i dag på mange måter en nøkkelfunksjon innafor SV. Deres spesielle oppgave er å drapere SVs revisjonistiske politikk inn i klingende, »revolusjonære» fraser.

Nr. 6/74 av tidsskriftet Vardøger er et forsøk fra KAGs side på å begrunne sin politiske kollbøtte fra å framstille seg som »venstrekorrektiv» til ML-bevegelsen – via støtte til SV ved Stortingsvalget – til dagens bortimot »kollektive» medlemskap i SV.

KAG på vente

Temaet i Vardøger er "Marxist/leninistiske grupper. Problemer og perspektiver", og er stort sett en polemikk mot ml-bevegelsen. I tillegg kommer litt "debatt" om Stalin der Sæmund Fiskvik har en bra artikkel. Vi skal her bare ta opp behandlinga av ml-bevegelsen.

Angrepet på ml-bevegelsen er delt i tre artikler. Arne Overein "Om sekterisme og partiteorien" prøver å påvise at det ikke er mulig med et parti av leninistisk type i dagens Norge. Sjølv KAG-føreren Hans Ebbing har skrevet en artikkel om "Reformismen, SV og marxistenes stilling" der han forklarer at alle veier går gjennom SV. Tilsist har et "arbeidskollektiv i KAG/B" skrevet hva de kaller "Bidrag til analysen av ml-bevegelsen" (på st. 370 sider) der de på psykologiserende og kvasi-sosiologisk vis kaster dritt.

INTET KLASSESTEMPEL PÅ TENKNINGA?

Ei gruppe folk som tidligere har vært med i Rød Ungdom i Bergen har lagd 70 sider likt og ulikt om den indre utviklinga i ml-bevegelsen. Kritikken er sporadisk og mangler helhetlig perspektiv. Siden den fragmentariske karakteren gjør en helhetsbehandling umulig, skal jeg bare ta opp noen interessante saker som kommer fram.

For det første reiser KAGerne spørsmål ved vår påstand om at det finnes motsigelser i alle ting, og at alle tanker har et klassestempel. De påstår ivrig at kamper i den kommunistiske organisasjonen ikke behøver å gjenspeile klassekampen utenfor den. Påstanden om at indre kamper avspeiler klassekampen er bare et redskap "ledelsen" bruker for å manøvrere bort opposisjon. Kan

ledelsen

"knytte opposisjonen sammen med "borgerskapet" og "trotskismen", blir det mye lettere for det enkelte medlem å velge side, for da er motsigelsene blitt antagonistiske. (To uforenelige teoretiske standpunkter er sjølsagt "antagonistiske", men det er absurd ut fra dette å trekke konklusjonen at de dermed representerer ulike klasseinteresser. Når vi sier at motsigelsene i organisasjonen kan reflektere klassemotsigelser, så betyr ikke dette at borgerskapet er representert i organisasjonen...)"

I sannhet en genial observasjon! Sjølsagt betyr ikke eksistensen av borgerlige ideer i organisasjonen nødvendigvis at det finns borgere. Men det er jo heller ikke poenget. Poenget er at partikamper avspeiler klasseinteresser – at ei linje er riktig og revolusjonær, ei anna feilaktig og borgerlig. Og dermed blir det faktisk i partikamper nettopp et spørsmål om å velge side – enten KAG liker det eller ikke.

KAG MOT MASSELINJA

Paroler om "masselinja" og "tjen folket" mener KAG-folkene er ubrukelige i Norge:

"Den framgangsrike anvendelsen av disse prinsipper i Kina må forståes på bakgrunn av to forhold som ikke er tilstede i Vest-Europa i dag. For det første – og det er det viktigste – var den kinesiske revolusjon vesentlig en bonde-revolusjon, partiet arbeidet gjennom en årrekke i all hovedsak blandt bondemassene og fikk sin styrke fra dem. Den fullstendige mangelen på politisk og organisatorisk tradisjon, bondenes snevre "landsbyperspektiv", samt analfabetismen gjorde det absolutt

nødvendig for partiet å føre en politikk som tok utgangspunkt i massenes mest elementære og umiddelbare behov. Det andre forholdet var den fullstendige isolasjon som tradisjonelt hersket mellom den intellektuelt pregede herskerklassen og de arbeidende massene, noe som i sin tur gjorde forholdet mellom de kommunistiske intellektuelle – som utgjorde et ganske betydelig innslag i partiet – og bondemassene temmelig problematisk..."

I Norge rår det verken "landsbyperspektiv eller analfabetisme, og slett ikke noen fullstendig avsondring mellom manuelt og intellektuelt arbeid, tenker KAG-folkene. Her trengs ingen masselinje eller tjen folket holdning!"

Men hva innebærer egentlig prinsippene om masselinje og om å tjene folket? Masselinja er en kommunistisk metode for ledelse som går ut på "å sammenfatte massenes (enkeltstående og usystematiske) meninger og derpå gå ut til massene med dem (generalisert og systematisert som resultat av studium) igjen, propagandere dem og forklare dem, gjøre dem til selve massenes ideer slik at massene holder fast ved dem og setter dem ut i livet, og samtidig bruker massenes handling som prøve på at disse ideene er riktige. Deretter blir det på nytt å sammenfatte massenes meninger om igjen og gå ut til massene med dem, slik at massene holder fast ved dem – og slik videre omigjen og om igjen i en endeløs spiral. Ideene blir på dette viset riktigere, mer levende og rikere for hver gang. Slik er den marxistiske erkjennelsesteorien." (Mao Tsetung: sitatboka (ny utg.)

DE ER GUSTAVSENS AUF.....

Kommunistisk Arbeidsgruppe (Bergen) eller KAG/B var ei lita gruppe dannet bl.a. av noen medlemmer og sympatisører av Rød Ungdom i Bergen i 72. Allerede i 73 støtta de SV i 1. mai og stortingsvalget, og i dag er buklandinga total: Mesteparten av gruppa er medlemmer av SV.

Gruppas linje tok opp i seg alle tradisjonelle elementer fra internasjonal trotskisme: Stalin, synet på tendensfrihet og demokratisk sentralisme, synet på hovedmotsigelsen, den anti-imperialistiske kampen og det nasjonale spørsmål osv. De hadde nesegrus beundring for den svenske gruppe »Förbundet Kommunist» — KAGs utenlandske for-

bilde. KAGs linje var høylydt skramling med »venstre»-tomtønner å trekke folk til høyre — inn i SV, inn i allianse med sosialdemokratiet og Moskva-revisjonismen. Denne taktikken var bevisst: KAG innså at det trengtes en tilsynelatende »venstre»orientert begrunnelse for høyrepolitikken, en begrunnelse med et »marxistisk» og »revolusjonært» skjær over seg. Den åpne høyrepolitikken hadde spilt fallitt.

I dag har restene av KAG-gruppa inn-tatt ansvarlige posisjoner i SV — de leder Universitetet SV i Bergen, deltar i ulikt program- og utredningsarbeid. Samtidig

har gruppa alliert seg med deler av det falske SV-venstre i gruppa omkring tidskriftet KONTRAST (folk som Stjernø, Slagstad, Iversen...). De har også sluttet seg sammen med den ørlille klikken rundt tidskriftet VARDØGER i Trondheim. De skriver lange og abstrakte artikler og kolporterer det de har lest av internasjonal revisjonisme som sin egen tenkning. KAG-gruppa er borgerlige katetersosialister. Men de spiller en betydningsfull rolle i SV fordi de er i stand til å utstyre den høyreorienterte SV-politikken med et hardt tiltrengt teoretisk og »marxistisk» fikenblad. De er SV-høyres »marxistiske alibi», eller helt nødvendig: De er Gustavsens AUF.

rommet

Vardøger 6/74 - ei anti-kommunistisk handbok

side 176.) Dette er prinsippet om masselinja. Studerer vi det, ser vi lett at det ikke dreier seg om noe som bare er basert på snevert "landsbyperspektiv" eller analfabetisme i Kina før 1949. Masselinja er en kommunistisk metode for ledelse som bygger på den marxistiske erkjennelsesteorien og som er akkurat like gyldig i Norge i dag som da Mao utviklet den. KAG-folkene særegne kinesiske "forhold" er tomt snakk for å vri seg unna spørsmålet om masselinja.

Likedan er det med prinsippet om å tjene folket. Det å ta "utgangspunkt i massenes mest elementære og umiddelbare behov" er ikke noe som bare var viktig i Kina før 49, ikke et utslag av fattigbondenes "snevre landsbyperspektiv". Det er riktig og nødvendig for kommunister alltid og over alt. Ikke det at vi bare skal innskrenke oss til å ta hensyn til de mest umiddelbare behovene hos massene, — vi skal ta hensyn til alle massenes behov, både kortsiktige og langsiktige.

KAG-lederne vil helst ikke bry seg om massenes umiddelbare behov. De vil heller innskrenke seg til bare å snakke luftig om perspektiver og langsiktige vyer. De vil ikke innrømme at begge deler — kortsiktige og langsiktige interesser — må legges til grunn for kommunistenes politikk. Spørsmålet om å tjene folket er simpelthen for pinlig for dem.

GRØSS FRA DET »INDRE LIVET»

For å dekke over sine spor på marsjen mot høyre (og SV) har KAG-gruppa hele tiden hyllt om at ml-bevegelsen skal ha utvikla seg i retning høyre.

"Teoretisk uttrykt kunne vi si at det var det 'maoistiske' element i bevegelsen som seilet over det 'venstre-stalinistiske', dvs. over en sjolisolerende sekterisme etter modell fra den såkalte 'tredje periode' i Komintern, 1927-35".

Vi som har vært med en stund i ml-bevegelsen kjenner den melodien. Myten om at det eksisterer en maoistisk og en stalinistisk fløy eller tendens innen ml-bevegelsen har dukket opp med jamne mellomrom siden dens opphav — Grundt Spang i VG-lanserte den i 70. Noen ganger heter det at "maoistene har vunnet — andre ganger er historien at "den harde stalinistiske kjerna" har revet til seg herredømmet. KAG-"analysa" hadde ikke vært et representativt oppkok uten den.

Og KAG-ideologene forklarer også hvorfor kampen mellom det maoistiske og det venstre-stalinistiske "element" hos oss aldri kommer åpent fram. Det ville være "livsfarlig for organisasjonen dersom det skulle bryte ut en motsigelse innen lederskiktet." Og "de dyktige taktikerne i lederskiktet er naturligvis klar over dette — derfor diskuterer man seg alltid fram til enighet..." Her er det

KAG som er naive: Man kommer ikke fram til enighet bare ved å forstå faren ved en splittelse, uansett om man er "dyktige taktikere". Det gjør imidlertid prinsippløse taktikere av netopp KAGs type — jfr. KAGs forsøk på å skape prinsippløs fred i SV-striden gjennom å fore-slå at det ikke skal vedtas noe prinsipp-program på SVs samlingskon-gress.

La oss til slutt se hvordan KAG i sine vonde drømmer forestiller seg selveste "lederskiktet" i (O gross!) Sentral-komiteen:

"Her samles informasjon om hva som skjer på de enkelte politiske arbeidsområdene og hva som skjer innen organisasjonene, det vurderes om de enkelte politiske linjene settes ut i livet på riktig måte og om det eventuelt er opposisjonelle tendenser ute og går. Her oppsummeres på nøkternt vis tidligere politiske erfaringer. Det tillates ingen moralisme når de nye politiske linjene utvikles — disse bestemmes av taktiske resonnement som er gjennomtenkt inntil det kyniske. Forskjellen mellom atmosfæren i disse diskusjonene og den naive moralismen som preger bevegelsen utad, er derfor temmelig slående. Taktikkeriet på toppplanet og moralismen på grunnplanet utgjør fastlåste motsetninger som betinger hverandre. Motsigelsen kan ikke eksistere dersom ikke diskusjonen

Forts. vend'

KAG går mot Mao Tsetung når de hevder at masselinja og "tjen folket" parolen bare passer for primitive kinesiske bønder.

Forts. fra forr. side

i lederskiktet foregår bak lukkede dører i sentralkomiteen - den kynisk-taktiske machiavellismen må være organisatorisk-formelt adskilt fra moralismen..."

Dette er utvilsomt en vond drøm. For ingen KAGere har noengang sett snurten av noe sentralkomiteemøte. Den "kynisk-taktiske machiavellismen" - hva nå det måtte bety - må befinne seg hos KAG, som er i stand til å rapportere fra ml-bevegelsens sentralkomite uten å ha den ringeste anelse om hvordan den fungerer. KAG håper - "kynisk-taktisk" - å skape mistro til ml-bevegelsens ledelse gjennom å spre bløff og oppspinn.

OVERREIN: VI MA VENTE

Overreins poeng er enkelt: Forutsetningen for at det kan skapes et parti av leninistisk type, er at det fins en revolusjonær avantgarde i arbeiderklassen. I dag har det imidlertid:

"funnet sted en radikalisering i en del av mellomskiktet, samtidig som arbeiderklassen har stått stille i tilskuersposisjon. Mangelen på kollektive erfaringer mellom dem gjør det omtrent umulig for en politisk radikalisering som har sin basis i strømninger som er særegne for en del av mellomskiktet, å ekspandere inn i arbeiderklassen og feste seg der. Dette er i dag et uløst problem for AKP og SV, og det kan bare løses i samband med en reell bevegelse i arbeiderklassen sjøl."

Dette etterlater bedrøvelige perspektiver for den "revolusjonære" Overrein:

"Fraværet av en proletarisk arbeider-avantgarde fører til at organisasjoner med basis i mellomskiktets radikalisering proklamerer seg som fortropp (AKP). Dette bidrar bare ytterligere til å låse fast forholdet mellom de to sosiale klassene. Samtidig blir det et problem hvordan det skal skapes en allianse mellom arbeiderklasse og mellomskikt, men dette problemet kan aldri løses før det kommer i gang en bevegelse i arbeiderklassen.

en bevegelse som kan skape en ny arbeideravantgarde - som er i stand til å spille en hegemonisk rolle blant arbeiderne såvel som i mellomskiktet. Inntil sosialismen igjen blir sett på som en reell mulighet og inntil sekterismens diskreditering av parti-ideen igjen har tapt terreng i arbeiderklassen, må vi finne oss i å vente, sjølsagt ikke uvirksomme, men i allefall uten at vi i ren og skjær utålmodighet løper hen og utnevner oss sjøl til arbeiderklassens fortropp". (Siste setning er uthevet av meg.)

Altså: Vi skal vente, men "sjølsagt ikke uvirksomme" forsikrer Overrein oss. Og sier intet om virksomheten mens vi venter.

Men hele resonnementet til Overrein er grunnfalskt, og konklusjonen er kapitulasjon. Det er ikke sant at det bare har funnet sted radikalisering i mellomskiktet, og at arbeiderklassen bare har stått som "tilskuer". Det har skjedd en omfattende radikalisering i arbeiderklassen. Det er heller ikke sant at radikaliseringa av mellomskiktet bare skyldes årsaker som er "særegne" for mellomskiktet. Radikaliseringa i mellomskiktet har mange felles årsaker med radikalisering i arbeiderklassen: Dyrtd, EEC-kampen, den internasjonale utviklinga osv. Det eksisterer ikke noen "kinesisk mur" mellom mellomskiktet og arbeiderklassen.

Det finnes ikke noen "arbeider-avantgarde", klager Overrein, derfor kan det heller ikke bygges noe leninistisk parti. Og denne avantgarden må skapes av "en reell bevegelse i arbeiderklassen sjøl." Dermed kan vi intet gjøre, annet enn å vente på bedre tider.

Men sannheten er at det finns klassebevisste arbeidere i Norge i dag. Endel av dem utgjøres av de faglige kaderne i AKP-ml, andre er partiløse. Det kommunistiske partiets oppgave må være å organisere og utvide denne fortroppen av framskredne arbeidere gjennom å utvikle dagskampe og propagandere

sosialismen. Vi kan ikke "vente" til det først finns et visst antall framskredne, før det organiseres et kommunistisk parti. Det kommunistiske partiet er sjøl nettopp en viktig faktor i den bevegelsen som kan skape en tallrik ledende gruppe av framskredne revolusjonære arbeidere.

Overrein vil heller "vente" (sjølsagt ikke uvirksom) på at historia skaper seg sjøl. Og venterommer er SV, som vi snart skal se. Lenins partiteori kan bare "iverksettes" på et høyere trinn i klassekampen".

EBBING APENT UT TIL HØYRE

Hans Ebbing, KAGs åndelige fører, skal gjennomføre dette kunststykke: Han skal argumentere "revolusjonært" for at progressive må alliere seg med reformismen og revisjonismen i SV. (AUFs evige problem.)

For sikkerhets skyld tar han et grovt feilaktig utgangspunkt:

"Reformismen kjennetegnes ved at den mangler teori. Klarheten på dette punktet er helt fundamentalt, men i praksis vanskelig å nå fram til, fordi reformismen selv er et produkt av en praksis - en teori-los politisk praksis.

Tenne livskraftige reformismen kan ikke under noen omstendighet forklares gjennom enkelte arbeiderpolitikerens 'overloperi' og subjektive 'klassesvik'. Mao hevder med rette at de riktige ideene kommer fra praksis. Dessverre er dette også tilfelle med de feilaktige. Det avgjørende blir derfor ikke om vi driver praksis eller ei, men hva slags form for praksis."

Marxismen har alltid framholdt at reformisme og annen opportunisme er uttrykk for borgerlig innflytelse i arbeiderbevegelsen - en innflytelse som eksisterer såvel som ideologisk påvirkning som i form av privilegiering av "arbeiderledere" og direkte bestikkelser. Ebbing framstiller reformismen som en subjektiv mangel på teori eller "teori-los praksis", mens marxismen alltid har slått fast at opportunismen har et objektivt klassemessig og økonomisk grunnlag i de framskredne kapitalistiske landa. Sammenlign Lenins ord om opportunismen med Ebbings:

"Disse avvikene (dvs. opportunismen, vår anm.) kan ikke tilskrives tilfeldighet, eller feil hos grupper og individer, eller ikke en gang innflytelsen fra nasjonale særegenheter og tradisjon og liknende. Det må være radikale årsaker, som ligger i det økonomiske systemet og utviklingas natur i alle kapitalistiske land, som konstant fører til at disse avvikene oppstår..." (Differences in european labour movement"-1910.)

"Opportunistene er borgerlige fiender av den proletariske revolusjonen. I fredelige tider utover de sin bor-

gerlige virksomhet i skjul, og finner tilflukt i arbeiderpartiene. i krisetider står de øyeblikkelig fram som åpent allierte for hele det forente borgerskapet, fra den konservative til den mest radikale delen av det, fra fritenkerne til de religiøse til de kirkelige delene av det..." (And Now What? 1915)

"Hele saka innskrenker seg akkurat til bestikkelser. Dette blir gjort på tusen måter: ved å heve kulturen i de største sentrene, ved å opprette utdanningsinstitusjoner, ved å skape tusener av blaute jobber for lederne i kooperasjonen, for fagforeningsledere og parlamentariske ledere. Dette blir gjort over alt der moderne, siviliserte, kapitalistiske forhold eksisterer. Og disse milliardene av superprofitter tjener som den økonomiske basis hvorpå opportunisten i arbeiderbevegelsen hviler." (The international situation and the fundamental tasks of the Communist International - 1920)

(Alle tre sitatene er min oversetting)

Kort sagt: Ebbing skjønnmaler opportunisten. Han anerkjenner ikke Lenins teori om opportunisten, som innebærer at opportunistene er "borgerlige fiender" av revolusjonen, og at opportunisten har et objektivt økonomisk grunnlag. Men som den opportunist han sjøl er, angriper han ikke Lenin. Han tier stille og markedsfører nye "teorier" som god fisk og "leninisme".

DET «TEORILOSE» SV

Og konklusjonen er ikke uvesentlig. Ebbing mener det er nettopp SVs reformistiske "teoriloshet" som gir store muligheter:

"...dets grunnplan står 'åpent' for reformistens konsolidering. Men den samme åpenhet gir også muligheter. Opprettelsen av SV betyr i dag konkret mulighet til å reise problemet om reformismen med et visst grunnlag i arbeiderbevegelsen..."

SV er

"...den eneste politiske organisasjon i Norge som i overskuelig framtid kan stå i et gjensidig politisk utviklingsforhold til arbeiderklassen og samtidig fore den framover i forhold til dagens nivå. SVs flertydighet og usikkerhet er nettopp uttrykk for dette innvendige utviklingsforholdet til klassen - er realistisk uttrykk for dialektikken mellom parti og klasse i den aktuelle historiske situasjonen..."

Og Ebbing er fornærmet på alle som mener noe annet:

"Den 'spontane', ukontrollerte høyredreining i SV våren 1974 endrer ikke dette perspektivet. Når SV hevder at det vil legge marxismen til grunn, må dette taes alvorlig og ikke harselleres over..."

SV er danna av to opportunistiske partier - det reformistiske SF og det Moskva-revisjonistiske NKP. Ingen av dem hadde mange arbeidere som medlemmer, og intet tyder heller på at SV er i ferd med å få det. SV

har en del arbeiderstemmer - men meget beskjeden innflytelse på dem. Og stemmer er som kjent et for-gjengelig gode. SV-ledelsen består av reformister og revisjonister, som minst av alt er opptatt av "å reise problemer om reformismen". I stedet prøver de prinsippløst å løse sine uoverenstemmelser gjennom hestehandel om "teorier" og programposter. Fraksjonene slåss innbitt på toppen, og prøver å hemmeligholde det utad.

Høyreutviklinga i SV er verken "spontan" eller "ukontrollert" - og intet tyder på at den vil stoppe. Derfor må det være oss tillatt å ta Ebbing & Cos besvergelse om at SV skal bli et 'revolusjonært marxistisk parti' med ei klype salt. Selv formuleringa "revolusjonært marxistisk" oser av dårlig samvittighet. Hvilket marxistisk parti er ikke revolusjonært? Når Ebbingene ivrer etter å understreke det "revolusjonære" kommer det sjølsagt av at folk ikke uten videre lar seg overbevise.

Ebbings konklusjon er full omfavelse av SV-reformismen:

"Selv om vi prinsipielt (den leninistiske partiteorien) tar avstand fra et løst masseparti av den typen som bl.a. Maurseth har gått inn for, så må vi nettopp ut fra en leninistisk synsvinkel erkjenne at i den aktuelle situasjonen i arbeiderbevegelsen er det bare et 'masseparti' som overhodet vil være mulig som organisatorisk og politisk motkraft til DNA..."

Og han prøver faktisk å ta leninismen til inntekt for seg:

Den prinsipielle målsettinga må være å "... forene den vitenskapelige sosialismen med arbeiderklassens egne kamperfaringer. Dette kan bare skje gjennom partioorganisering. For at denne forening skal bli en realitet, må vi ta det praktiske utgangspunkt i det aktuelle kampnivå. For å ta vare på den leninistiske partiteorien i den politiske praksis i dag må vi oppgi den leninistiske 'partimodellen'. Bare den gradvise sammensmeltningen av marxismen med arbeiderklassens kamperfaringer vil 'konstituere' klassens avantgarde..."

LENINISMEN

Ebbings poeng er dette: Inntil sosialismen helt ut er forent med arbeiderklassens kamperfaring, kan det ikke dannes noe kommunistisk parti. Dette er en grunnfalsk idé, som helt overser at det er og alltid har vært en helt sentral oppgave for de kommunistiske partier å spre sosialismen i arbeiderbevegelsen. Ingen kommunister har noen gang i noe land ventet med å stifte parti inntil denne oppgava er fullført. Så seint som i 1905 - da det Sosialdemokratiske Russiske Arbeiderparti hadde eksistert i mange år, skrev Lenin:

"I ethvert land har det vært en periode da arbeiderbevegelsen eksi-

sterte atskilt fra sosialismen, og hver av dem gikk sin egen vei; og i alle land har denne isolasjonen svekket såvel sosialismen med arbeiderbevegelsen. Bare sammen-smeltinga av sosialismen med arbeiderbevegelsen har i alle land skapt en varig basis for begge. Men i alle land ble denne forbindelsen mellom sosialismen og arbeiderbevegelsen utviklet historisk, på enestående måter, i samsvar med de rådende forholda på tiden og stedet. I Russland ble nødvendigheten av å kombinere sosialismen og arbeiderbevegelsen proklamert for lenge siden, men først nå blir den satt ut i livet." (Lenin: Urgent Tasks of our movement, 1905, min oversetting.)

Det er lett å se at Lenin oppfatter foreninga av sosialismen med arbeiderbevegelsen som en oppgave for partiet - ikke som en nødvendig betingelse som må være slutført for å danne et kommunistisk arbeiderparti.

Ebbing opererer med et falsk skille mellom "partiteori" og "partimodell". Og han reduserer partiteorien til en opportunistisk absurditet: at det må finnes en fortropp av framskredne arbeidere, og at partiet må ha et "forhold" til dem. Slik prøver han febrilsk å glatte over enhver forskjell på leninismen og opportunisten i spørsmålet om det revolusjonære arbeiderpartiet. Han prøver å framstille SV som samsvarende med den leninistiske partiteorien!

KAPITULASJON

Konsekvensen er fullstendig kapitulasjon: "Til forskjell fra KUL og AKP(m-l) har KAG/B fra første stund innsett at dets rolle aldri vil være å spille første fiolin i klassekampen." Så klok og "realistisk" Ebbing er! Han vil heller spille harpe i SV. Og det, mener han, bør alle smågrupper liksom AKP(m-l) også gjøre:

De bør "... ifølge sine forutsetninger, definere seg som 'teorigrupper' uten store politiske pretensjoner. Som teorigrupper kan de da enten være tilsluttet større politiske grupperinger eller de kan være organisatorisk autonome mens deres medlemmer individuelt arbeider politisk i ulike politiske sammenhenger."

Ebbing får ha oss unnskyldt, men vi sier nei takk til invitten. Vi vil ikke binde oss til reformismen og revisjonismen i SV-ledelsen. Vi vil fortsette å bygge et leninistisk klassekampparti, - et parti av marxist-leninistisk type.

Ebbings argumentasjon er en evig gjentakelse av AUFs linje i etterkrigstida: Et revolusjonært parti er umulig. Det er i DNA arbeiderne fins. Den betyr full kapitulasjon i klassekampen, aktiv støtte til opportunisten, - og er uendelig høyreorientert, uansett frase.

bøker

clarté:

«två linjer i studentrørelsen»

NKS' søsterorganisasjon i Sverige, Svenska Clartéforbundet har gitt ut en bok med tittelen "Två linjer i studentrørelsen"

Boka inneholder blant annet et kapittel om klasseanalyse av studentene. Her blir det gjort greie for Clarté sitt syn på studentene sin klassemessige stilling, også med statistisk bakgrunnsmateriale. Opp mot dette stilles ulike opportunistiske ideer hos VKP, Kfml(r), osv.

Videre kapitler om de to linjene i kampen mot statens reaksjonære utdanningspolitikk (UKAS, U68) og i husleiekampene. Tilsist finner vi en mer almen oppsummering av opportunistenes rolle i studentbevegelsen. I boka blir klassikerne brukt på en fin måte. Hva har f.eks. Engels å si om Kfml(r) sin teori om "produktivkreftenes utvikling"?

Det boka først og fremst lærer oss, er at all opportuniste må bekjempes, at en riktig politikk bare kjempes fram i kamp med opportunistiske linjer. Boka behandler på grundig vis kampen mellom de to linjer i

Bestill denne lærerike boka fra nærmeste Oktoberbokhandel!

alle viktige spørsmål i den svenske studentbevegelsen.

I Sverige har de lenge hatt relativt sterke trotskistiske og halvtrotskistiske grupperinger som RMF og Kfml(r). Vi kan lese om hvilken ytterst reaksjonær rolle de har spilt i studentkampen. Kfml(r) nekta f.eks. lenge at U68 (en værre utgave av vår lærerutdanningslov) er reaksjonær. I stedet var den "rimelig" og "nødvendig". Etter "sjølkritikken" på dette har de konsekvent stempla all motstandskamp som har vært drevet som "reaksjonær".

Vi kan altså trekke nyttige lærdommer av svenskenes erfaringer i kampen mot "venstre"opportunismen. Den vokser som vi vet også fram hos oss for tida. Og som Clarté sjøl sier helt til slutt: "Clartés svagheter har varit opportunisternas verkliga källa".

Bakerst i boka fins 2½ side med fakta om U68 - dette kan med fordel leses først.

FORTS. FRA SIDE 21

sv og hagekolonisaka

lom støttepolitikken og den "ansvarlige" politikken, svarte SV: "SV har representanter i Støttekomiteén for hagekolonistene, der må kampen mot rasering føres."

Hva var så SVs rolle i Støttekomiteén for hagekolonistene? I komiteén satt Studentvenstrelaget, Senter, Stud., SV og Rød Ungdom. Kommunistene fremma forslag om at kravet om å trekke Ullevålprosjektet skulle være med i plattformen. De andre organisasjonene motsatte seg dette og det blei enighet om at komiteén ikke skulle ta stilling til spørsmålet, noe som naturligvis var en svakhet. I komiteén satt to ledende

SV-ere i studentpolitikken. Det praktiske arbeidet som skulle gjøres i komiteén, måtte utsettes fordi de to SV-erne brukte de fire første motene til å angripe den plattformen de sjøl hadde vært med på å utforme. De mente at komiteén måtte stå på at det var riktig av Samskipnaden å holde på Ullevålprosjektet, noe som komiteén ikke skulle ta stilling til.

"Det ville være den beste støtten fordi en da hadde kontroll med at ingen andre bygde noe der." Men nå var det nå engang slik at det var ingen andre enn Samskipnaden som hadde planer om å bygge på ruinene av hagekoloniene. SV-erne fungerte i komiteén som Samskipnadens for-

lenga arm. Politikken til styret i Samskipnaden var å vente og håpe på at hagekolonistenes kamp mot skulle knekkes. SV-erne vant ikke fram med si linje i Støttekomiteén, og de trakk seg derfor snart ut da det praktiske støttearbeidet skulle opptrappes.

Det blei henstilt til Universitetet SV gjentatte ganger om å stille folk i komiteén. Svaret var at det ikke kunne prioriteres, og SV deltok praktisk talt ikke i sjølve støttearbeidet. SVs rolle i denne saka har vært å velge den "ansvarlige" linja, stole blindt på sosialdemokratene i Samskipnadens ledelse og sabotasje av støttearbeidet.

Takket være hagekolonistenes seighet og utholdenhet og støttekomiteéns arbeid er DNA nå blitt pressa (etter å ha trenert saka i 9 år) til å si at de vil bevare Sogn Hagekoloni. Det er ikke på grunn av SV, men på tross av SVs linje i saka.

Klassekampen

Organ for den socialdemokratiske ungdomsbevægelse i Norge

Nr. 1 Abonnementpris kr. 1.00 pr. aar, kr. 0.50 pr. halvår. Enkelt nummer 10 øre.

Oktober 1909

Utkommer i gang hver måned.
Redigert av en komité.

1. aarg.

med rød penn

Den kamp,

som de svenske arbeidere nylig har utkjempet, har været en epoke i folkenes liv. Den mangler praktisk talt ethvert sidestykke i historien.

Det er ikke første gang, at proletariatets kraft og betydning for samfundslivet har ropet sig, men aldrig tidligere har dette skedd i saa storslagne gigantiske dimensioner.

Den næsten overmenneskelige selvbeherskelse og den overlegne ro og orden, som hele tiden har

de kapitalistiske utbyttere, at millionerne strømmet dem ut av hænderne.

Forgjæves gjorde man de største anstrengelser for at bringe splittelse ind i de tætsluttede arbeiderkredder.

Forgjæves ventet man paa en gunstig anledning, da-militæret — overklassens mordengle, menneskedyrne i boddeltun-form — kunne gripe ind og drukne stor-

streiken i arbeidernes blod. Proletariatets bedste ei, dets største kraft, dets enblodighet og selvsikkerhet var for sterk — den kunde ikke rokke.

For dem, som hadde ventet en fuldstændig seir for arbeiderne, saa blev nok oppgjøret en skuffelse.

Men man saa faaet opmerkksomheten paa den ting, at indenfor rammen av det nuværende samfund, er det en umulighet for den undertrykte arbeiderklasse at kunne kause sine motstandere.

Først naar den tid edgang er inde, at det samlede proletariat i alle laende gaar til aktion mot alle de nuværende samfund, først da kan motstanderne maakt helt knuses.

Men den svenske stor-

Naar valget nærmer sig.

«Vaagn op arbeider»

Julius Østby (1889–1912)

Julius Østby ble bare 23 år gammel, også han døde av fattigmannsjuka, tæring. Han fikk ikke utgitt noe av det han skrev i bokform, men da han døde, hadde han en stor produksjon bak seg av lyrikk, noveller, samt en liten roman, «Rød Ungdom». Romanen handler om den ungsosialistiske bevegelsen i Kristiania. Han var også en av de flittigste bidragsyterne til «Ung-socialisten» og seinere «Klassekampen».

Østby kom opprinnelig fra Høvik, men deltok også i arbeidet inne i Kristiania. I boka «Den røde ungdom i kamp og seier» får han denne karakteristikken: «Han hadde en skarp og logisk hjerne og var uten tvil den bedst skolede filosof ibalndt os. Alle dem, som har læst hans tankevækken-de og velskrevne artikler i «Klassekampen», vil sikkert være enig med mig om at beklage hans død som et tungt slag for den bevegelse, som han hadde viet sit liv, og som hadde så forferdelig god bruk for ham.»

Han fungerte i ungdomsforbundet sam-tidig med Marius Braatt, og skal vi sammenligne dem, står Østby fram som den vitenskapelige sosialisten. Begge reagerte de med et voldsomt hat mot urett og undertrykking, men Østby lot aldri følelsene ta overhånd. Han avslutta aldri dikta sine med ord om død og lidelse, men trodde på framtida og at den mest progressive klassen, arbeiderklassen, skulle skape sosialismen.

I hans siste dikt «Dvergbirken», som han skreiv på dødsleiet, avslutter han:

Men døden på meg kaller. Det mørkner alt mot natt.

Farvel da, Liv! Og send en gang en Tanke til den Birk som sang om livets fryd og skjønnhet, tross den fast i revnen satt.

Hans drøm var å bli forfatter og han ville skrive om og for arbeiderklassen. Han ble knekt av sjuksom, og de borgerlige forlagene miskjente ham

som forfatter, men i de progressive bladene og avisene har han satt spor etter seg som borgerskapet aldri får visket bort.

Diktet «Vaagn op» sto i «Ung-Socialisten» nummeret etter at «Internasjonalen» for første gang var trykt på norsk, og det er ikke urimelig å tolke diktet som en norsk variant av den.

VAAGN OP!

Op proletar! Vaagn op nu er det dag;
ryst av dig himmeldrømmeriets lænker!
Staa op og mønstre under røde flag;
nu paa retfærdighetens hævn vi tænker.
Nu har vi længe nok vært tyranniets slaver,
nu har vi længe nok om miskundheten bedt.
Nu aldrig mer vi ber om naadegaver,
thi nu helt enkelt, kræver vi vor ret!

Vaagn op arbeider! Gransk din egen sak,
thi man bestjæler dig din ret at leve!
Staa op og vis at ogsaa du har smak,
og skjøn for andet end tildøds at stræve!
Kast væk al gammel fordom: brug fornuftens øine,
og kjæmp mot fattigdommens bitre sorg og kval!
thi det knu rensar sindet, og tanker vil sig høine
og skape sig et storslaget skjønt ideal.

Vaagn op! Thi nu vi tænker slaa et slag
for idealet, i mod frihet stvangen.
Begeistrede er proletarers aand idag.
Lyt! Kan du ei fornemme frihetssangen?
Staa op da! Ryst av prestetroldeets sløvende lænker
og vær dig selv, og vis at du har mod.
Til kamp mod ham hvis hænder er bestænket
med tusender av proletarers blod!

(Ung-Socialisten, 6/1908)

HVA MÅ GJØRES

AVISA TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Ansvarleg: Bernt Holtsmark

ADRESSE:
Hva må gjøres, NKS,
Boks 5628 Briskeby,
Oslo 2
POSTGIRO: 22 326 43

Visa om Stalingrad

Fra bitterhet og mørke, fra terror under hæl
på Hitler og hans villige lakeier
steg navnet på en by som er flamme klar og rød.
Det varslet om at foran oss lå seier!

En fiende slås ikke til jorda med ett slag.
Det røde kjemper ennå mot det svarte.
En ny fascisme seiret da byen Stalingrad
ble fjernet med et pennestøk fra kartet.

Men dette stumme navnet, det lever som et rop
fra millioner døde kamerater:
Hvis dere elsket byen vi kjempet for og vant
vær også uten svik når dere hater!

Vår solidaritet går påny til Sovjets folk.
Mot samme målet fører våre veier.
Vi vet den dagen kommer da navnet Stalingrad
igjen skal bære bud om folkets seier!